Erkki
Salomaa

Ammattiyhdistystiedon peruskirja

Työkansan Sanomien arvostelija lausuu tästä teoksesta mm. seuraavaa:

"... Laajat työläispiirit, jotka luentojen, esitelmien, kirjoitusten ym. kautta ovat joutuneet tutustumaan Erkki Salomaahan, ovat omakohtaisesti kokeneet sen mielenkiintoisen ja karulla huumorilla höystetyn esitystavan, joka hänelle on ominaista. Tämä sävy ei puutu hänen tästäkään kirjastaan.

Kansankulttuuri Oy:lle on lausuttava kiitokset tästä uudesta teoksesta, joka on tuntuvana lisänä marxilaisessa kirjallisuudessamme, Työväen poliittisten ja varsinkin ammatillisten järjestöjen oppilaitoksissa, opintokerhoissa ja kursseilla se on korvaamaton tieto- ja opintokirja."

Teoksen hinta sid. 600:—, nid. 480:—, ja on sitä saatavana kirjakaupoista, asiamiehiltämme ja suoraan kustantajalta.

KANSANKULTTUURI OY

Helsinki, Simonkatu 8

Hinta 60:—.   Helsinki 1952. Kustannusosakeyhtiö Yhteistyön Kirjapaino

"Kaikkien maiden proletaarit, yhtykää!"

Kommunisti

POLIITTIS-TEOREETTINEN AIKAKAUSLEHTI

Toukokuu 5 1952

JULKAISIJA: SUOMEN KOMMUNISTINEN PUOLUE

Jokaisen valveutuneen työläisen kotikirjastoon

HYVÄ TIETÄÄ

GUNNAR MODEEN

ELINKUSTANNUSINDEKSI

Uuden elinkustannusindeksin perusteet ja laskemistapa sekä kaikki siihen liittyvät seikat kansantajuisesti selitettynä. ”Hyvä tietää” sarja n:o 1. 390:—.

LEO NORO

TYÖHYGIENIA

Kirja työpaikkojen luottamusmiehiä varten. Siinä esitetään mm. täydellisinä työturvallisuutta ja työtapaturmia koskevat lait ja asetukset sekä annetaan yksityiskohtaisia neuvoja niiden käytäntöön soveltamisessa. ”Hyvä tietää” sarja n:o 3. 2. painos. 380:—.

J. R. HICKS

YHTEISKUNNAN TALOUDELLINEN RAKENNE

”Erittäin tärkeä ja hyödyllinen kaikille niille, jotka joutuvat tekemään taloudellisia ratkaisuja.” (Hels. San.) ”Parempaa kansantaloudellista yleisesitystä tuskin voimme luettavaksemme saada.” (Työväenopisto.) 2. painos. Sid. 540:—.

TYÖVÄEN TIETOKIRJA

”Valaisee verrattomalla tavalla nykyaikaisen työväenliikkeen teoreettista ja käytännöllistä pohjaa. Se sisältää myös runsaasti yleisluontoista ainesta.” (Työväenopisto.) Toim. Atte Pohjanmaa. Kuvitettu. Sid. kangasselk. 500:—.

ALF ROSS

MIKSI DEMOKRATIA

”Johdonmukaisesti ajateltu ja selkeä yleisesitys demokratian kehityksestä käytännön ja teorian aloilla, sen aatteista ja nykyisestä olemuksesta, sen yhteiskunnallisista edellytyksistä ja sen toimintamuodoista.” (Kirjastolehti.) Sid. kangasselk. 940:—.

Pyytäkää kirjakaupasta uusi, kuvitettu luettelomme ”Tammen kirjallisuutta 1952”!

tammi

Kommunisti 8. VUOSIKERTA · 1952
TOUKOKUU N:o 5 (172)

POLIITTIS-TEOREETTINEN AIKAKAUSLEHTI

Periaatteellisen selvyyden merkityksestä työväenliikkeen kehityksessä

Suomen vanhan työväenpuolueen periaatteellinen linja viitoitettiin Forssan edustajakokouksessa 1903. Siellä tapahtunut puolueen nimen muutto ja sosialistisen ohjelman hyväksyminen merkitsi Suomen työväenliikkeen kehityksessä tärkeää vaihetta, joka ikäänkuin loi päätepisteen jo 90-luvulla alkaneelle Suomen työväenliikkeen itsenäistymiselle.Työväenpuolueen perustaminen 1899 merkitsi porvariston johtoaseman murtumista työväenliikkeessä. Tätä seurasi v. 1901 pidetty Viipurin edustajakokous, jossa menettelytapoihin nähden korostettiin, että työväenluokan tulee nojata ennen muuta työväen omaan voimaan ja yhteistyössä muiden piirien kanssa tulee pysyä oman ohjelman kannalla. Tästä oli enää vain askel oman puolueohjelman hyväksymiseen, joka, kuten mainittiin, suoritettiin v. 1903 Forssan edustajakokouksessa.

Tämä merkitsi samalla Suomen työväenliikkeen astumista itsenäisenä tekijänä maamme historiaan. Hyväksytty periaateohjelma merkitsi huomattavaa selvenemistä vielä puolueen perustamisen aikana vallinneessa tilanteessa, jolloin työväenyhdistyksissä vasta alettiin ratkoa kysymystä itsenäiseen työväenpuolueeseen liittymiseen nähden ja jossa vaiheessa varsinaiset porvarit alkoivat karkottua pois yhdistyksistä.

*

Forssan periaateohjelmassa esitetään länsimaista saatujen vaikutusten pohjalla yleisluontoinen selvitys kapitalismin kehityslaeista ja sillä pohjalla muodostuvista luokkaristiriidoista sekä viitoitetaan yleispiirteisesti työväen yleinen päämäärä: yksityisomistukseen perustuvan kapitalistisen tuotantojärjestelmän vaihtaminen tuotantovälineiden yhteisomistukseen perustuvaan tuotantojärjestelmään.

Ohjelman kapitalismin kehityslakeja koskeva kohta voi antaa mahdollisuuden sellaiselle selitykselle, että taloudellinen kehitys ja luok-

kataistelu eivät luo vain edellytyksiä sosialistiselle järjestelmälle, vaan vieläpä synnyttävät myös välittömästi tietoisuuden sen välttämättömyydestä. Ohjelmassahan sanotaan:

"Mutta kuta enemmän kapitalismin kehitys kartuttaa köyhälistöä sitä enemmän sitä pakotetaan ja tehdään kykeneväksi taisteluun kapitalismin kehitystä vastaan."

Sitten ohjelma jatkuu:

"Samassa kohoaa köyhälistö tietoiseksi siitä, että sen täytyy kannattaa ja jouduttaa tätä kehitystä, ja että tuotannon välikappalten siirtyessä yksityisomaisuudesta kansan omaisuudeksi tulee sen päämääränä, valtiollisen vaikutusvallan valloittaminen keinona sen taistelussa työväenluokan vapauttamiseksi."

Tätä hieman epäselvää ja mekaanista käsitystä korjaavat kuitenkin ohjelman seuraavat lauseet:

"Ainoastaan luokkatietoisuuteen herännyt ja luokkataisteluun järjestäytynyt köyhälistö voi olla tämän kehityksen kannattaja. Köyhälistön järjestäminen, sen kohottaminen tajuamaan asemaansa ja tehtäväänsä, sen tekeminen henkisesti ja aineellisesti taistelukykyiseksi on siis sosialidemokraattisen puolueen Suomessa varsinaisena ohjelmana, jonka toteuttamiseksi se käyttää kaikkia tarkoituksenmukaisia ja kansan luonnollista oikeudentunnetta vastaavia keinoja."

Siis ohjelmassa asetutaan sille kannalle, että puolueen tehtävä on saattaa työväenluokka tietoiseksi luokkatehtävistään.

Jos me tämän Forssan periaateohjelman valossa katsoisimme nykyisen sosialidemokraattisen puolueen politiikkaa, niin me ilman muuta voisimme todeta sanotun puolueen käytännössä kokonaan kieltäneen Forssassa hyväksytyn sosialistisen periaatelinjan ja asettuneen työväen itsenäistä luokkataistelua sekä astuneen kapitalismin säilyttämisen kannalle sosialismin toteuttamispyrkimyksiä vastaan vaikkakin nykyinen sosdem-puolue yhäkin joskus väittää olevansa tuon Forssan ohjelman kannalla. Kuitenkaan me emme tässä yhteydessä tätä puolta asiasta käsittele.Sensijaan on meillä syytä tässä yhteydessä todeta, että Forssan ohjelman epäselvyys menettelytapojen perusteiden määrittelyssä ja sen kieltämättä vajava selvitys työväen luokkatietoisuuden kasvun ehdoista, kuvastui Suomen vanhan sosialidemokraattisen puolueen myöhemmässä toiminnassa.

Tämän puolen selvittämiseksi on syytä verrata Suomen työväenliikkeen ohjelmallisten perusteiden laskemista siihen taisteluun, mitä Venäjällä samaan aikaan Leninin johdolla käytiin puolueen ohjelmallisten perusteiden kehittämiseksi Iskran palstoilla, kirjassa "Mitä on tehtävä" ja lopuksi Venäjän sosialidemokraattisen puolueen II edustajakokouksessa. Tämän tarkastelun kautta me ymmärrämme, miksi Suomessa ei voinut syntyä täysin selvällä marxilaisella ohjelmalla aseistettua todella vallankumouksellista puoluetta. Sellainen saattoi

syntyä vain syvän periaatteellisen työväenliikkeen sisällä toimivia pikkuporvarillisia virtauksia vastaan käydyn taistelun tuloksena. Mistään Leninin narodnikkeja ja ekonomisteja vastaan käymästä periaatetaistelusta tai siihen verrattavasta, emme voi Suomen työväenliikkeessä edes vakavassa mielessä puhua. Se periaatetaistelu mitä maamme työväenliikkeessä käytiin ennen 1905, rajoittui työväen itsenäisen taistelutarpeen korostamiseen. Se johti irtautumiseen wrightiläisyydestä. Suomen työväenpuolueen ohjelma hyväksyttiin sitä syvällisemmin käsittelemättä ja sovelluttamatta kyseessä olevaan ajankohtaan ja ennen muuta Suomen olosuhteisiin.

Erikoisesti on todettava, että Forssan periaateohjelma oli varsinkin menettelytapojen ydinkysymyksiin nähden niin epäselvä ja väljä, kuten edellä esitetyt lainauksetkin osoittavat, että *se ei pakottanut* todelliseen *tilintekoon* puolueen sisäänjääneiden reformististen ainesten kanssa, jotka tulkitsivatkin ohjelmaa omalla tavallaan, selittäen mm., että "kansan oikeudentuntoa" vastaavat menettelytavat ohjelmassa tarkoittavat nimenomaan kaikenlaisesta väkivallasta kieltäytymistä. Sen sijaan puolueen jyrkemmällä kannalla olevat ainekset selittivät ohjelman ennen muuta työväen itsenäiseen luokkataisteluun velvoittavaksi asiakirjaksi. Tämä jälkimmäinen tulkinta ilmeisesti vastaa puolueessa tuolloin nousemassa olevaa mielipidettä. Sitä osoittaa mm. ohjelman seuraava kohta, jossa selitetään:

"Sosialidemokraattinen puolue Suomessa tulee aina kaikissa valtiollisissa ja taloudellisissa kysymyksissä valvomaan köyhälistön luokkaetuja ja vastustamaan tarmokkaasti kaikkea luokkavastakohtien himmentämistä sekä työntekijäin käyttämistä porvarillisten puolueiden hyväksi, joiden kanssa puolue voi yhtyä yhteistoimintaan ainoastaan silloin, kun se voi tapahtua puolueohjelmaa sivuuttamatta."

Forssan kokousta välittömästi seuranneella kaudella jää tämä periaateohjelma käytännön taisteluohjelman, erikoisesti sen ensimmäisen kohdan — äänioikeusuudistusvaatimuksen varjoon. Äänioikeustaistelussa työväenpuolue kasvaa ulkonaisilta mittasuhteiltaan ja vaikutukseltaan mahtavaksi joukkoliikkeeksi, mutta samalla se jää periaatteellisesti sekä järjestöllisesti varsin hataraksi ja heikoksi, joka näkyy sitten marraskuun suurlakon aikana 1905, jolloin työväenpuolueen johto jäi asiallisesti sivuun tapahtumain kiivaasta pyörteestä.

*

Samanaikaisesti kun Suomessa puolue hyväksyi itselleen periaateohjelman, käytiin Venäjällä työväenliikkeessä sisäinen taistelu työväenpuolueen ohjelmallisten periaatteiden selvittämiseksi. Kuten tunnettua Venäjän sosialidemokraattisen puolueen lopullinen perustaminen tapahtui vasta puolueen toisessa edustajakokouksessa v. 1903. Ennen tätä suoritettiin syvä periaatteellinen linjanveto Venäjän työväenliikkeen sisällä. Lenin lähti siitä, että ei voitu puoluetta luoda

vain yhdistämällä tuona aikana toimivat erilaiset paikalliset työväenjärjestöt yhteen puolueeseen, kuten esim. Suomessa tapahtui. Hänen mielestään oli ennen muuta selvitettävä kysymys puolueen päämäärästä ja tehtävistä. "On tiedettävä millaisen puolueen haluamme rakentaa", sanoi Lenin. Erikoisesti Lenin tahtoi tehdä selväksi rajat tuona aikana Venäjän työväenliikkeessä huomattavaa osaa näytelleen revisionistisen suunnan, n.s. ekonomismin kanssa, joka tahtoi rajoittaa työväen taistelun yksinomaan taloudelliseksi taisteluksi tehtaiden isäntiä ja hallitusta vastaan, jolta ekonomistit vaativat erikoista tehdaslainsäädäntöä, joka heidän mielestään riitti antamaan työväen taistelulle tarpeellisen poliittisen luonteen.

Lenin valmisti puolueen perustamista lyömällä perusteellisesti ekonomistit. Hän osoitti, että työväen taistelun rajoittaminen pelkkään taloudelliseen taisteluun merkitsee heidän tuomitsemistaan ikuiseen orjuuteen. Vain tsarismin kukistaminen saattoi avata tien myös kapitalismin kukistamiseen. Leninin mukaan tätä yleistä tehtäväänsä eivät työläiset voi oppia suorittamaan yksinomaan omien taloudellisten taistelukokemustensa kautta. Tietoisuus kapitalismin kukistamisen välttämättömyydestä, sen ehdoista ja sosialistisen järjestelmän perusteista, s.o. sosialistinen tietoisuus, syntyy tieteestä. Kirjassaan "Mitä on tehtävä" Lenin määrittelee tämän seuraavasti: "... sosialidemokratian teoreettinen oppi on syntynyt täysin riippumatta työväen vaistovaraisen liikkeen noususta, on syntynyt luonnollisena ja välttämättömänä tuloksena vallankumouksellisen sosialistisen sivistyneistön ajattelun kehittymisestä."

Jos tahdotaan asettaa kysymys työväenluokan luokkataistelua todella johtavasta puolueesta niin ensimmäinen ehto on, että todella *tiedetään* puolueen tehtävät ja päämäärä. Niiden määrittely tulee sisältyä puolueen ohjelmaan, joka on kuten toveri Stalin on sen ytimekkäästi määritellyt: "*työväenluokan taistelun päämäärien ja tehtävien lyhyt tieteellisesti perusteltu esitys. Ohjelma määrittelee niin proletaarisen liikkeen lopullisen päämäärän kuin myöskin ne vaatimukset, joiden puolesta puolue taistelee lopullista päämäärää kohti.*"

Ohjelma on puolueen tärkein asiakirja. Siksi sen tulee rakentua syvälliseen kapitalistisen yhteiskunnan luokkasuhteiden ja luokkien liikunnan lakien tuntemiseen. Erikoisesti on syytä huomioida, miten tarmokkaasti Lenin taisteli puolueen ohjelman kehittämisen yhteydessä puolueen *päämäärän* sekä tähän päämäärään johtavien *välietappien selvän määrittelyn puolesta.* Kun esim. tuona aikana vielä Leninin kanssa yhteistyössä olevat menshevikkijohtajat olisivat mielellään länsi-Euroopan puolueiden mallin mu-

kaan jättäneet ohjelmasta pois selvän määrittelyn proletariaatin diktatuurista, niin Lenin piti sen sisällyttämistä ohjelmaan suorastaan ratkaisevana. Selvä suhde tähän peruskysymykseen vaati myös selvää määrittelyä vallankumouksen johtavista voimista ja sen liittolaiskysymyksestä. Jo ennen vuosisadan vaihetta oli Lenin osoittanut Venäjän talonpoikaiston olevan proletariaatin luonnollisen liittolaisen edessäolevassa porvarillis-demokraattisessa vallankumouksessa. Ajatus työväenluokan ja talonpoikaiston liitosta tuli Leninin vaatimuksesta puolueen ohjelmassa esille ja puolueen minimiohjelman vaatimukseksi tuli vaatimus tilanherrojen maiden takavarikoimisesta.

Venäjän sosialidemokraattisen puolueen minimivaatimukset määriteltiin Leninin taistelun tuloksena toisessa edustajakokouksessa sellaisella selvyydellä, että ne muodostuivat kokonaisen vallankumousvaiheen taistelulipuksi. Keskeisenä vaatimuksena oli tsarismin kukistamis- ja demokraattisen tasavallan luomisvaatimus. Työväen yhteisrintamaa kokoavana tunnuksena oli vaatimus 8 tunnin työpäivästä ja talonpoikaiston tempaamiseksi proletariaatin liittolaiseksi muodostui tilanherrojen maiden takavarikoimistunnus ratkaisevaksi. Vuoden 1905 vallankumoustapahtumissa lujittui työväen ja talonpoikain liiton pohja yhteisessä taistelussa tsarismia ja sen takana olevia voimia vastaan. Ensimmäisen vallankumouksen tappion jälkeen, stolypinilaisella taantumuskaudella bolshevikit yhä uudelleen nostivat nämä kolme tunnusta esille. Ne syöpyivät syvälle vallankumouksellisen työväestön ja tilanherrojen puristuksessa elävän talonpoikaiston tietoisuuteen ja kiteytyivät vakaumukseksi, että "vuosi 1905 tulee vielä uudelleen". Näiden tunnusten alla tapahtui jo ennen ensimmäistä maailmansotaa uusi vallankumouksellinen nousu Venäjällä. Se ilmeni kärjistyneenä työväen lakko- ja mielenosoitusliikkeenä ja talonpoikaislevottomuuksina. Yhdistyneenä sodan lopettamisvaatimukseen Venäjän porvarillis-demokraattisen kumouksen ohjelman perusvaatimukset nostivat työtätekevät helmikuun vallankumouksessa 1917 kukistamaan tsaarin hirmuvallan.

*

Suomen työväenliikkeessä hyväksyttiin v. 1903 Forssan kokouksessa periaateohjelman lisäksi myös verraten laaja käytännön ohjelma. Sen ohjelman ensimmäisessä kohdassa sanottiin:

"Yleinen, yhtäläinen ja välitön vaali- ja äänioikeus kaikille 21 vuoden ikäisille Suomen kansalaisille sukupuoleen katsomatta kaikissa vaaleissa ja äänestyksissä sekä kunnallisella että valtiollisella alalla. Suhteellinen edustus ja yksikamarijärjestelmä. Salainen äänestys..."

Käytännön ohjelman toinen kohta sisälsi vaatimuksen välittömästä lainsäädäntöoikeudesta kansalle lakien esittämis- ja hylkäämisoikeuden kautta. Näihin suurempiin demokraattisiin uudistusvaati-

muksiin kuului myös vaatimus täydellisestä yhdistymis-, kokoontumis-, lausunto- ja painovapaudesta.

Sen lisäksi Forssan ohjelmaan kuului suuri joukko erilaisia uudistusvaatimuksia, jotka koskevat kouluoloja, verokysymystä, sosiaali- ja terveydenhoitoa, kieltolain voimaansaattamista jne. Työväensuojelulainsäädäntöä koskevassa ohjelmakohdassa vaaditaan 8 tunnin työpäivää, minimipalkkaa, yötyön kieltoa, lasten ja nuorten sekä naisten työn suojelua, kansanvakuutuksen toteuttamista jne. Tämän lisäksi viitoitettiin erikoinen kunnallinen uudistusohjelma.

Maatalousohjelmassa asetuttiin ilmeisesti keski-Euroopan sosialidemakraateilta saadun vaikutuksen pohjalla vastustamaan valtion ja kuntien maiden myyntiä yksityisille. Sensijaan puolustettiin maiden antoa vuokraoikeudella osuuskunnille ja yksityisille, jotka itse niitä viljelevät. Torppareille ja maan vuokraajille vaadittiin käyttö- ja myyntioikeutta vuokraamansa maan viljelystuotteihin sekä täyttä korvausta vuokra-aikana tehdyistä maan arvoa kohottavista parannuksista. Pienviljelystä tukevia toimenpiteitä vaadittiin valtion taholta.

Käytännön ohjelman ensimmäinen vaatimus yleisestä, yhtäläisestä, välittömästä ja salaisesta äänioikeudesta kaikille 21 vuotta täyttäneille kansalaisille muodosti keskeisen lähtökohtan sille taistelulle, jota Suomen työväestö ja maaseudun tilaton sekä torppariväestö joutui Forssan kokousta seuranneina vuosina käymään valtiollisten oikeuksiensa puolesta säätyjärjestelmää vastaan, joka jätti kansan valtavan enemmistön kaikenlaisten valtiollisten oikeuksien ulkopuolelle.

Tämän taistelun yhteydessä tapahtuu Suomen työväenluokan nouseminen valtiolliseksi voimatekijäksi. Venäjän vallankumouksen suotuisissa ehdoissa vv. 1904—1906 Suomen työväenliike tempasi mukaansa käytännöllisesti katsoen koko työväestön ja maaseudulla ahdistuksessa elävän torppariston ja pakotti porvariston perääntymään äänioikeuskysymyksen ratkaisua jarruttavalta kannalta. Tässä taistelussa työväenliikkeen ohjelmallinen selveneminen meni huomattavasti eteenpäin. Tämä näkyy mm. siitä, että vielä Forssan kokousta seuranneen voimistuvan äänioikeustaistelun alkuvaiheessa, aina 1905 alkuun asti, työväestö liikehti ja osoitti vaatimuksiaan pääasiassa Suomen säädyille, mutta säätyjen häpeäpäivän jälkeen, kun maamme porvaristo petti kansallemme annetut lupaukset huhtikuun 14—15 päivien 1905 välisenä yönä, kysymyksen ratkaisu siirtyi vallankumouksellisille raiteille. Huippunsa tilanteen kehitys saavutti Venäjän vallankumouksellisen liikkeen esilleauttaman marraskuun suurlakon aikana, jolloin työväen ohjelmaksi kehkeytyi tapahtumain vyöryssä n.s. punainen julistus. Se ei ollut enää säädyille osoitettu vetoomus. Siinä

nostetaan esille vaatimus perustavasta kansallisesta kokouksesta, jonka koollekutsuminen oli annettava erikoisen väliaikaisen hallituksen käsiin, jonka valinta piti tapahtua Helsingin väestön yleisessä kokouksessa.

Työväen kannan kehkeytyminen v. 1905 tapahtumissa tällaiseksi oli selvänä merkkinä työväestön ja porvariston välisen vastakohtaisuuden kasvamisesta sovittamattomaksi kaikissa demokratian kysymyksissä. Porvaristolle, erittäinkin sen perustuslailliselle ryhmälle, tuli suurlakon aikana kiire ehättää ehkäisemään sitä, että vallankumoustapahtumat veisivät maamme valtioelämän uudistuksen alhaalta päin päätökseen asti, joka olisi tiennyt todella kansaa edustavan edustuslaitoksen syntymistä. Sen takia perustuslailliset kiirehtivät laatimaan sittemmin tsaarin allekirjoittaman marraskuun manifestin, jossa tsaari peruutti osan maamme valtiollisia oikeuksia ja kansalaisvapauksia kaventaneista laittomista asetuksista ja jätti eduskuntauudistuksen laatimisen säätyvaltiopäivien tehtäväksi.

Tällä tavalla turvattiin äänioikeusuudistuksen toteuttaminen tapahtumaan ylhäältä päin, joskin pakon tuon uudistuksen tekoon ja uudistuksen syvyydenkin, saneli Venäjän vallankumousliikkeen jatkuminen ja Suomen työväen ja muun työtätekevän väestön vallankumouksellinen liikehtiminen sekä uuden suurlakon uhka. Työväen taholta julistettiin suurlakko keisarin manifestin saapumisen jälkeen päättyneeksi. Mutta tämä tehtiin selvästi taisteluasenteessa oman maamme porvaristoa vastaan. Lakon lopettamispäätöksessä lausutaan mm:

> "Suomen riistäjäluokka, porvaristo, ei ole yhtään parempi kuin sen arvoisat kanssaveljet muissa maissa. Proletariaatin ja porvariston jyrkkä ero on selvästi tullut näkyviin."

Sitten julistetaan lakko päättyneeksi selittäen, "koska lakon jatkaminen tällä kertaa kahta vihollista vastaan on mahdoton". Lopuksi kehoitetaan varustautumaan "uuteen entistä ankarampaan taisteluun porvaristoa ja sen turvattuja etuoikeuksia vastaan". Kansalliskaartit, jotka muodostuivat punaisiksi kaarteiksi, päätettiin "pysyttää ja potkia niistä porvarilliset ainekset pois", kuten päätöksessä sanottiin.

Kun tarkastaa Suomen työväenliikettä 1900-luvun alun nousevan poliittisen myrskyn kaudella, näemme siinä tapahtuvan huomattavan selvenemisen. Mutta tuo selveneminen tulee vasta tapahtumien vyöryn mukana, useammin vasta sitten kun korkein kohokohta tapahtumissa tai tilanteessa oli jo sivuutettu, kuten kävi punaisen julistuksen suhteen. Työväenliike kasvaa noissa tapahtumissa myrskyisellä vauhdilla, mutta sillä ei ole sellaista johtoa, joka viitoittaisi tietä eteenpäin. Voipa sanoa, ettei Suomen työväenliikkeen johdossa olleet ainekset täysin ymmärtäneet käynnissä olevien joukkoliikkeiden mer-

kitystä ja luonnetta. Siitä johtui myös, että tapahtumain kulussa varsinainen puoluejohto, jonka kotipaikka oli Turussa, jäi tapahtumista syrjään. Työväen taistelulle luotiin johtavat elimet Helsingissä ja Tampereella sekä muissa tapahtumakeskuksissa paikallisten työväenjärjestöjen edustajista riippumatta puolueen johdosta.

Kun tämän rinnalla ajattelee, millä huolella bolshevikit poliittisesti valmistautuivat v. 1905 suurtapahtumiin kolmannen puoluekokouksen kautta, miten Lenin sanotun edustajakokouksen ja samanaikaisesti pidetyn menshevikkien puoluekonferenssin päätösten pohjalla syvällisesti selvitti edessä olevan vallankumouksen luonteen, proletariaatin ja muiden luokkien osuuden siinä, sekä teki selväksi vallankumouksen kehityksen näköalat, niin tätä tarkastaessa on todettava, että meidän työväenpuolueemme ei kyennyt niille vastaaville tapahtumille maassamme tietoista johtoa antamaan. Suomen työväenliikkeen vaatimus eduskuntauudistuksesta iski kyllä Suomen valtioelämän yhteen kipeimpään kohtaan. Se oli erinomainen tunnus suurten oikeudettomien joukkojen taisteluun kutsumiseksi. Mutta ilman tsarismin vallan kukistumista, ilman demokraattisen tasavallan voimaansaattamista, toisin sanoen, vallankumouksen voittoa koko Venäjällä, saattoi äänioikeuskysymyksen ratkaisu merkitä vain uuden taistelualueen avautumista, kuten sitten esim. v. 1906 Oulun puoluekokouksessa todettiinkin. Tätä tuon ajan Suomen työväenliikkeessä ei selvästi tajuttu.

Suomen työväenliikkeessä tapahtui, kuten sanottu, 1905 vallankumoustapahtumain pohjalla huomattavaa selkenemistä. Se ilmenee mm. siinä, että puolueen johto uudistetaan ja johdon painopiste siirtyy pääkaupunkiin. Se näkyy myös ns. siltasaarelaisen sivustan syntymisessä, joka edustaa Suomen vanhassa työväenliikkeessä selvempää puolueen ohjelman mukaista luokkataistelun kantaa. Puolueen sisällä tapahtuneessa suuntataistelussa ei sitä kuitenkaan viety täyteen periaatteelliseen pesänselvitykseen työväenluokan itsenäistä taistelua vastustavan oikeistosivustan kanssa. Tästä johtui, että puolueesta ei tullut lujaa vallankumouksellista puoluetta, sellaista puoluetta, joka olisi kyennyt vuosien 1917—18 taisteluissa, uudessa vallankumouksellisessa tilanteessa johtamaan työväen luokkataistelua voittoon.

Sensijaan Venäjän ensimmäinen porvarillinen vallankumous v. 1905, vaikka se päättyikin työväenluokan tappioon, muodostui bolshevikkien taistelujen kautta suuren Lokakuun vallankumouksen kenraaliharjoitukseksi. Suomessa sensijaan jouduttiin kärsimään 1918 vallankumoustappio. Vasta sen kokemuksien kautta, Venäjän proletaarisen vallankumouksen opetuksiin syventymisen kautta, syntyi meidän maamme työväestölle todella vallankumouksellinen puolue, joka kykenee ei ainoastaan kulkemaan joukkojen taistelujen mukana, vaan turvaamaan näille tietoisen johdon.

A. H.

TOIVO KARVONEN:

Katsaus kansainväliseen taloudelliseen tilaan

Sellaiselle kansalaiselle, joka ei kovin läheisesti seuraa oman maamme ja maailmantalouden kehitystä, saattoi tulla jonkinmoisena yllätyksenä Englannin ja eräiden muiden Euroopan kapitalististen maiden päätös alentaa selluloosan, puuhiokkeen ja muidenkin puutavaratuotteiden hintoja ostaessaan niitä Suomesta ja muista pohjoismaista. Päätökseen sisältyi myös tuonnin supistaminen näistä maista. Kannattaa panna merkille, että porvarillisten talousmiesten suuresti mainostamaan ns. yksityisyritteliäisyyden periaatteelle pohjautuvaan vapaaseen kauppaan sekaantui tässä tapauksessa valtio mitä oleellisimmalla tavalla, määräten ei ainoastaan maahantuotavan tavaran määrän, vaan myöskin siitä maksettavan ylimmän hinnan. Tämä kaikki tapahtui olosuhteissa, jolloin vapaan kansainvälisen kauppavaihdon piti juuri alkaa Havannan peruskirjan pohjalle rakennetun GATT-sopimuksen puitteissa. Tämän sopimuksen, johon niin Suomi kuin Englantikin ja kaikki muut esitettyyn tapaukseen liittyvät maat ovat yhtyneet, määräykset eivät hyvin sovellu yhteen näiden toimenpiteiden kanssa.

Mikä pani nämä maat karkeasti rikkomaan itse laatimansa ja innokkaasti suosittelemansa sopimuksen?

Kapitalismin yleisen pulan uusi vaihe

Minkä tahansa kapitalistisen maan taloutta ja vielä suuremmassa määrin kapitalistista maailmantaloutta tarkasteltaessa on muistettava, että elämme imperialistisen monopolikapitalismin ja kapitalismin yleisen pulan, kapitalismin p e r u s pulan kautta, joka syvästi horjuttaa sen perusteita. Kapitalismin peruspula, sanoi toveri Stalin NKP(b):n XVI edustajakokouksessa 1930 pitämässään alustuksessa,

"merkitsee ennenkaikkea sitä, että kapitalismi ei ole enää maailmantalouden ainoa ja kaikkikäsittävä järjestelmä, että kapitalistisen talousjärjestelmän rinnalle on noussut sosialistinen järjestelmä, joka kasvaa ja menestyy, joka on kapitalistisen järjestelmän vastakohta ja joka jo pelkällä olemassaolonsa tosiasialla osoittaa kapitalismin mädännäisyyden ja horjuttaa sen perustoja".

Toinen maailmansota yhä syvensi kapitalismin sisäisiä ristiriitoja, sillä sen tuloksena irtautuivat kapitalismin piiristä Euroopan nykyiset kansandemokraattiset maat ja myöhemmin Kiina. Toisaalta kapitalismin epätasainen kehitys eri maissa oli johta-

nut siihen, että USAn taloudellinen ja poliittinen ylivalta niiden kesken oli muodostunut entistä voimakkaammaksi ja hallitsevammaksi. Tätä ylivaltaansa hyväkseen käyttäen on USA, yhä häikäilemättömämmin sekaantuen kaikkien kapitalististen maiden taloudelliseen elämään ja pakottaen ne poliittisesti seuraamaan omia pyrkimyksiään, suunnattomasti hyötynyt niiden kustannuksella. Imperialismin monopolistisen kauden kehitykselle ominaisella tavalla on monopoliyhtymien ja finanssipääoman osuus toisen maailmansodan jälkeen USAn kuten muidenkin kapitalististen maiden taloudessa valtavasti lisääntynyt. Niinpä esim. amerikkalaisten Means'in ja Berle'n tutkimusten mukaan USAssa 1930 oli kaikkiaan 10 sellaista yhtymää, joiden osakepääoma oli yli 2 miljardia dollaria. Näistä yhtymistä oli mainittuna vuonna 5 tuotannollista yhtymää ja 5 erilaista luottolaitosta. Vuonna 1950 oli yli 2 miljardin dollarin osakepääomalla toimivia yhtymiä 19. Näistä oli 14 erilaista luotto- ja vakuutuslaitosta, joista kaiken lisäksi kokonaista 7 kymmenen suurimman joukossa. Näin ollen siis 70 % johtavimmista amerikkalaisista jättiläisyrityksistä ei harjoittanut välittömästi yhteiskunnallista tuotantoa, vaan — rahan käsittelyä.

Näihin kymmenkuntaan suurpankkiin ja luottolaitokseen keskittyy USAn koko taloudellinen ja tuotannollinen elämä. Luottojensa ja finanssijärjestelyjensä avulla ne hallitsevat valtaosaa yhteiskunnallisesta tuotannosta ja ulottavat vaikutuksensa yli koko kapitalistisen maailman. Noin 250 erilaisen tuotantolaitoksen kautta nämä luottolaitokset nykyisin hallitsevat n. 60 % koko kapitalistisen maailman tuotannosta.

Pääomien valtava keskittyminen, joka ilmenee monopolikapitalismin kasvussa ja voimistumisessa, kärjisti kaikkia kapitalismin sisäisiä ristiriitoja ja joudutti niiden kehitystä. Niinpä USAn teollisuuden tuotanto, joka sodan aikana oli noussut sotaa edeltäneestä tasosta n. kaksi ja puoli kertaisesti, sodan päätyttyä laski vuoden 1947 loppuun mennessä n. 30 %. Tämän laskun syvyyden ymmärtää paremmin, kun mainitsemme, että v:n 1930—33 talouspulan aikana laski USAn teollisuuden tuotanto n. 40 %. Vuonna 1947 USA oli siis joutunut varsin vakavaan taloudelliseen kriisiin. Tämä ilmeni myös valtavassa työttömyydessä, kaupan pysähtymisessä ja tavaravarastojen kasvussa. Tämän kriisin välttämiseksi ja USAn ylijäämävarastojen siirtämiseksi Euroopan tavarapuutetta kärsiville markkinoille, joilla ei ollut dollareita ostaakseen niitä, luotiin ns. Marshall-suunnitelma, jonka puitteissa näitä tavaroita annettiin Euroopan maille luotoilla, jotka toisaalta sitoivat niitä saaneet maat USAn täydelliseen taloudelliseen määräysvaltaan. Marshall-suunnitelma, jonka puitteissa Euroopan maille annettiin luottoja neljän vuoden aikana kaikkiaan n. 14 miljardia dollaria, ei kuitenkaan pystynyt pelastamaan USAta uhkaavalta talouspulalta.

Taloudellisten vaikeuksien ja kriisin ilmiöiden lisääntyessä monopoliyhtymät eivät voineet olla muistamatta miten helposti ne olivat kääriineet suuria voittoja sodan aikana valtion sotatarvehankintojen kautta. Mutta uusien sotatarvehankintojen suorittamiseksi tarvittiin ulkopoliittisia kriisejä ja sotaseikkailuja. Sellaisten provosoiminen ei amerikkalaiselle monopolikapitalismille tuottanut mitään vaikeuksia. Käden käänteessä saatiin aikaan sota Koreassa ja tulkittiin se suuriäänisesti Neuvostoliiton hyökkäykseksi ns. vapaita kansoja vastaan. USAn edustajainhuone sai muodollisen aiheen sotamäärärahojen lisäämiseen ja niin alkoi USAn teollisuuden tuotanto kohota. Tosiasiassa on kuitenkin kohonnut vain sotatarvikkeita valmistavan teollisuuden tuotanto, siviilitarkoituksia varten työskentelevän tuotannon laskiessa. Niinpä v. 1951 I neljänneksellä edelliseen neljännekseen verrattuna laski asuntotuotanto 21 %, elintarviketeollisuuden tuotanto 10 %, matkustajavaunujen tuotanto 65 % jne. Mutta sensijaan nousivat asetuotannon tehostamiseksi tarkoitetut konetilaukset 16—121 %. Tämä saa vahvistuksensa myös USAn puolustusmenojen valtavassa kasvussa viimevuosina. USAn puolustusmenot ovat sodanjälkeisinä vuosina olleet miljardeissa dollareissa seuraavat:

1947—48	1948—49	1949—50	1950—51	1951—52
10,9	11,9	22,7	61,2	81,8

Kolmen viimeisen vuoden lukuihin on laskettu mukaan ns. erikoisrahastoihin sisältyvät summat.

On luonnollista, että tällaisia sotamenoja ei USAn valtiobudjetti kestä ilman, että toisaalta valtion pääasiallisia tuloja, verotuloja, vastaavasti lisättäisiin. Niinpä verotaakan kasvu esim. kolmena viimeisimpänä budjettivuonna on ollut miljardeissa dollareissa seuraava:

1949—50	1950—51	1951—52
39,8	48,4	66,0

Kun verot, niinkuin on tyypillistä kapitalistisissa valtioissa, ovat nousseet pienimpien tulonsaajien kohdalla enemmän kuin suurituloisilla ja valtion varojen käyttö sotilasmenoihin lisännyt inflaatiota maassa, on USAn työväestön asema ja elintaso viimevuosina huomattavasti heikentynyt. Palkat eivät ole nousseet elinkustannuksia ja tukkuhintoja vastaavasti. Toisaalta ovat monopoliyhtymien voitot kasvaneet vastaavaan aikaan moninkertaisiksi.

USA toisten maiden riistäjänä

Taloudellista ja siihen pohjautuvaa poliittista vaikutusvaltaansa hyväkseen käyttäen on USA pakottanut Euroopan kapitalistiset maat mukaan sotasuunnitel-

miinsa ja sotavarustelujen lisäämiseen. USA on jatkuvasti eri yhteyksissä ja eri tavoin antanut Euroopan kapitalistisille maille luottoja, joista huomattava osa on ollut käytettävä sotamateriaalin ostoon USAsta. Kun toisaalta esim. Englannin ja Ranskan ulkomaankauppa ei ole löytänyt riittävästi markkinoita dollarialueelta, ja se on kohdannut USAn vakavan kilpailun muillakin markkinoilla, eivät nämä maat ole kyenneet saamaan ulkomaankauppaansa tasapainoon USAn pakottaessa niitä supistamaan miltei kokonaan kauppansa sosialistisen talouspiirin maiden kanssa. Erikoisen syvästi on USAn harjoittama kansainvälisen kaupan pakkorajoittaminen koskenut Englannin talouteen.

Vuoden 1951 loppupuolella alkoi Englannin ulkomaankaupan maksutasevajaus huolestuttavasti kasvaa. Attleen oikeistososialidemokraattinen hallitus oli sitoutunut sopimuksilla USAn kanssa lisäämään sotilasmenoja ja sotatarvikkeiden ostoja USAsta. Niinpä Englanti on sitoutunut lähimmän neljän vuoden aikana käyttämään vuosittain sotilasmenoihin valtiobudjetissaan n. 1 200 miljoonaa puntaa. Kun Englannin nykyinen maksutasevajaus tekee suunnilleen juuri tuon summan on ilmeistä, että Englanti tarvitsisi nämä varat kipeämmin rauhanomaisen taloutensa tasapainoon saattamiseen kuin mielettömään varusteluun, mutta amerikkalaiset velkojat eivät voi suostua tähän Englannin kansantalouden perimmäisen edun mukaiseen toimenpiteeseen, koska se olisi heidän etujensa vastainen.

Mutta jotain on tehtävä ja nopeasti, sillä jos maksutasevajaus jatkuu nykyisen suuruisena muutamia kuukausia, uhkaa Englantia taloudellinen romahdus. Kapitalisteilla on kaikissa maissa tällaisia tapauksia varten vain yksi keino — kansan elintason laskeminen, nälkävyön kiristäminen. Oikeistososialidemokraatit katsoivat viisaammaksi väistyä hallituksesta säilyttääkseen työläisjoukkojen luottamuksen ja voidakseen johtaa niitä edessäolevassa elintason laskussa kapitalistien suunnitelmien mukaisesti. Churchill otti päätehtävän suorittaakseen. Asian ensimmäinen vaihe oli sellaisen tuonnin supistaminen, joka ei ollut sotateollisuuden kannalta välttämätöntä. Rakennusteollisuus on yksi sellainen, siitäkin huolimatta, että asuntovajaus Englannissa on suuri. Kun toisaalta aikaisemmin oli sotahysterian vallassa ostettu selluloosaa ja puutavaraa varastoon eräissä tapauksissa jopa melkein kokonaisen vuoden tarvetta vastaavasti, päätettiin supistaa selluloosan ja puutavaran ostoja pohjoismaista ja pudottaa niiden hintoja n. 30 %:lla. Tähän päätökseen liittyi eräs toinenkin tarkoitus. Suomi ja Ruotsi, jotka ovat pohjoismaista pääasiallisia selluloosan ja puunviejiä Englantiin, eivät ole liittyneet Atlantin-sopimukseen eivätkä siten osallistu USAn sotasuunnitelmien kustannuksiin välittömästi. Kuitenkin nämä maat hyötyivät amerikkalaisten provosoimista sotaselkkauksista juuri näiden tuotteiden tavattomasti kohonneiden hintojen muodossa. Hintojen väkivaltainen alentaminen ja tuonnin supistaminen vastoin GATT-sopimusta täysin yksipuolisella tavalla oli välttämätöntä, jotta nämä maat saataisiin kantamaan osuutensa sotasuunnitelmien taloudellisesta taakasta, tässä tapauksessa välittömästi Englannin, Ranskan ja muiden Euroopan kapitalististen maiden hyväksi. USA hyväksyi tämän pyrkimyksen ja tuki sitä lisäämällä selluloosan vientiä Englantiin. Tässä myös syy minkävuoksi Suomen ja Ruotsin vientiteollisuuskapitalistit niin auliisti ja vähin äänin nielivät tämän tulojensa tuntuvan pudotuksen. Isännän ääni vaati sitä.

Tässä yhteydessä tuskin on tarpeellista lähemmin käsitellä taloudellisen kriisin ilmenemistä. Tyydymme vain toteamaan, että kaikki Atlantin sotaliiton maat horjuvat sen asevarustelutaakan alla, jonka USAn monopolikapitalistit niiden omien maiden monopolikapitalistien ja heidän apuriensa oikeistososialidemokraattisten johtajien avustamana ovat sälyttäneet näiden kansojen kannettavaksi.

On luonnollista, että näiden maiden työtätekevä väestö ja rauhaa rakastavat kansalaiset ovat nousseet valtavaan taisteluun elinehtojensa ja rauhan säilyttämisen puolesta kansojen elinehtoja kaventavia mielettömiä sotilasmenoja vastaan. Työläisten lakkotaistelujen lukumäärä sodanjälkeisinä vuosina verrattuna sodan edellisiin vuosiin on USAssa ja Englannissa ollut keskimäärin seuraava:

	Viitenä sodan edellisenä vuonna 1935—39		Viitenä sodan jälkeisenä vuonna 1945—49	
	USAssa	Englannissa	USAssa	Englannissa
Lakkojen luku	2 862	660	4 091	1 880
Lakkolaisten lukumäärä tuh.	1 125	365	3 046	509
Lakkoon käytettyjen työpäivien luku tuhansissa ..	16 940	1 978	54 760	2 235

Ranskassa oli lakkotaisteluja v. 1949 1 423 ja vuonna 1950 2 586, Italiassa 1 350 ja 1 491, Länsi-Saksassa 892 ja 1 310 jne.

Kapitalisminvastaisen leirin kehitys

Kapitalististen valtioiden vastakohtana kasvaa ja kehittyy sosialismin maailma tukikohtanaan Sosialististen Neuvostovaltojen liitto. Teollisuuden tuotannon kapitalistisessa maailmassa muuttuessa yhä suuremmassa määrin sotavarustelutuotannoksi, kasvaa Neuvostoliitossa ja kansandemokraattisissa maissa rauhanomainen tuotanto. Uusien tuotantolai-

tosten rakentaminen, rauhanomaiseen kulutukseen käytettävien tuotteiden jatkuva lisääntyminen, rahan arvon lujittuminen kultakantaan siirtymisen kautta, hintojen alentuminen ja samanaikaisesti tapahtuva palkkojen kohoaminen, jotka lisäävät sosialistisen talouspiirin kansojen elintasoa, ilmaisevat taloudellisen kehityksen suunnan näissä maissa.

Neuvostoliiton valtavat luonnonuudistussuunnitelmat, suurien vesivoimalaitosten ja jättiläismäisen kastelukanavajärjestelmän rakentaminen, miljoonien hehtaarien ennen hyödytöntä maata viljelykseen saattaminen, luovat uuden pohjan Neuvostoliiton kansojen elintason edelleen kohottamisessa. Näiden suunnitelmien toteuttaminen merkitsee uuden yhteiskunnallisen kehitysvaiheen alkua Neuvostoliitossa, kommunismin toiseen vaiheeseen siirtymistä. Suunnitelman ensimmäinen osa Stalinin kanava, joka yhdistää Don- ja Volga-joet valtavalla liikennekanavalla toisiinsa, valmistuu kuluvana keväänä.

Teollisuuden voimakas kehitys Neuvostoliitossa ja kansandemokraattisissa maissa on välittömästi johtanut kansojen elintason kohoamiseen. Neuvostoliitossa toimeenpantiin huhtikuun 1 pnä järjestyksessään viides yleinen hintojen alennus. Samanlaisia hintojen alennuksia on toimeenpantu eri aikoina kaikissa kansandemokraattisissa maissa ja viimeksi Kiinassa, jossa ilmoitetaan alennetun kaikkien välttämättömyystarvikkeiden hintoja keskimäärin 10—12 %. Rahataloudellisesti Neuvostoliitto, Romania ja Puola ovat siirtyneet kultakantaan. Kapitalistisissa maissa inflatio on muodostunut pysyväksi ilmiöksi.

Teollisuuden tuotannon kehityksestä kapitalistisissa ja sosialistisissa maissa saadaan havainnollinen kuva seuraavasta taulukosta:

	1948	1950	1951	Nousu keskim. vuodessa
Neuvostoliitto	100	147	170	17,5
Puola	100	149	184	21,1
Tshekkoslovakia	100	133	153	13,4
USA	100	104	115	3,7
Englanti	100	116	119	4,7
Ranska	100	111	124	6,0
Ruotsi	100	108	112	3,0
Suomi	100	109	129	7,2

Sotavarustelutuotannosta huolimatta, tai oikeammin siitä syystä, kapitalismin johtavat maat eivät ole pystyneet kohottamaan tuotantoaan läheskään samalla vauhdilla kuin Neuvostoliitto ja kansandemokraattiset maat. Mutta kapitalististen valtioiden varustautuessa hyökkäämään sosialistisia maita vastaan ne eivät voi jättäytyä toimettomiksi. Niiden on huolehdittava siitä, että ne kohtaavat hyökkääjän täysin varustautuneina. Mutta ne huolehtivat vain puolustuksestaan, eivät valmistele hyökkäystä. Siksi niiden sotilasmenot eivät ole läheskään samaa suuruusluokkaa kapitalististen maiden sotamenojen kanssa. Neuvostoliiton budjetissa vuodelle 1952—53 on merkitty puolustusmenoihin 114 miljardia ruplaa eli n. 23 % tuloista. Dollareiksi muutettuna tämä summa merkitsee 28 miljardia dollaria. Tämän summan, USAn sotamenojen 81 miljardia dollaria vastaan, käyttää Neuvostoliitto puolustukseensa kuluvana varainhoitovuonna. Neuvostoliitto taistelee yhdessä kaikkien rauhantahtoisten kansojen kanssa rauhan säilyttämiseksi maailmassa. Se on tehnyt ehdotuksen atomipommin käytön kieltämisestä ja sotavarustelujen rajoittamisesta sekä ehdotuksen kansainvälisten kysymysten rauhanomaisesta ratkaisusta. Avatakseen mahdollisuudet kansainväliselle rauhanomaiselle kanssakäymiselle ja kaupalle Neuvostoliitto kutsui kaikkien kansojen edustajia taloudelliseen konferenssiin Moskovaan huhtikuussa keskustelemaan normaalin rauhanomaisen taloudellisen kanssakäymisen ja kaupan mahdollisuuksista. Tämä konferenssi muodostui erääksi ajankohtamme tärkeimmäksi taloudelliseksi tapaukseksi, jonka tulokset osoittautuivat erittäin suurimerkityksellisiksi kansainvälisen kaupan rajoitusten poistamisessa. Moskovan taloudellinen konferenssi oli huomattava askel kansojen välisen rauhan lujittamiseksi.

Suomen asema nykyisessä tilanteessa

Oman maamme kohdalta voidaan lainata pääministeri Kekkosen sanoja hänen "pitämättä jääneestä puheestaan" seuraavasti: "Suomen asema nykyisessä maailmanpoliittisessa tilanteessa on riidattoman selvä. Olemme vapaaehtoisesti oman rauhamme turvaamiseksi ja rauhanpolitiikan edistämiseksi pohjois-Euroopassa tehneet ystävyys- ja avunantosopimuksen Neuvostoliiton kanssa. Rauhansopimuksen sekä ystävyys- ja avunantosopimuksen molemminpuolinen kunnioittaminen ja täyttäminen luovat pohjan maittemme välisille luottamuksellisille suhteille ja Suomen politiikalle."

Tämän sopimuksen sekä sen lisäksi solmitun viisivuotisen kauppasopimuksen perusteella ja puitteissa Suomi on kehittänyt kauppasuhteitaan Neuvostoliiton kanssa. Absoluuttisin luvuin on kauppavaihto Neuvostoliiton kanssa laajentunut niin, että kun se v. 1950 oli 15,7 miljardia markkaa oli se v. 1951 27,4 miljardia markkaa. Kuluvana vuonna kauppavaihdon odotetaan nousevan n. 38 miljardiin markkaan. Mutta maamme kauppavaihto länsimaiden kanssa on samanaikaisesti laajentunut vielä enemmän niin, että Neuvostoliiton suhteellinen osuus kauppavaihdosta on jatkuvasti vähentynyt. Oltuaan v. 1946 20 % ja vuonna 1949 13,6 % se oli v. 1951 vain 8 %. Maamme vientiteollisuuskapitalistit ovat

siis yhä edelleen mieluummin myyneet tuotteensa lännen kapitalistisille kuin sosialististen maiden vapaille markkinoille. Heitä on houkutellut enemmän tilapäinen konjunktuurivoitto kuin kansantalouden välillinen ja välitön etu. Sotasuhdanteiden heille aiheuttamasta suunnattomasta voitosta ei ole koitunut maan kansantaloudelle hyötyä, vaan vahinkoa. Konjunktuurivoitot ja niiden hillitön käyttö ovat syventäneet inflatiota maassamme. Mutta työväestön palkkoja ei ole voitu korottaa. Päinvastoin, kaikki porvarilliset talousmiehet ja heidän apunaan oikeistososialidemokraatit on pantu yhdestä suusta huutamaan mahdottomuudesta kohottaa kansan elintasoa lisääntyneestä tuotannosta ja vientituloista huolimatta. On tarvinnut vakauttaa — kansan elintason alhaisuus ja vientiteollisuuskapitalistien lisääntyneet voitot. Juuri tämä pyrkimys on vallalla kaikissa kapitalistisissa maissa tällä hetkellä.

Sen vuoksi, että vientiteollisuuskapitalistien ei tarvinnut, käytännöllisesti katsoen, luovuttaa suhdannevoitoistaan kansantalouden tarkoituksiin mitään, saattoivat Suomen vientiteollisuuskapitalistit niin vähin äänin luovuttaa voitoistaan 30 %, eli parikymmentä miljardia markkaa, länsivaltain imperialististen sotavarustelujen yhteisiin kustannuksiin Neuvostoliittoa vastaan. Todellakin, kun tuotantokustannukset eivät ole sanottavasti, eivät ainakaan palkkojen kohdalta, nousseet sitten vuoden 1951 kevään, ovat puu- ja paperiteollisuustuotteiden hinnat laskun jälkeenkin yhä edelleen 20—50 % korkeammat kuin silloin. Jäihän sitä ylijäämää sentään vielä jonkin verran, ja nyt on tietysti aivan "edesvastuutonta" puhuakaan palkkojen korotuksista.

Maamme taloudellisissakin olosuhteissa on nykyisin yhtä ja toista täysin selvää. Ensiksi se, että ne, jotka ovat saaneet ja saavat yhä suuria taloudellisia voittoja sotakonjunktuurien kustannuksella ja heidän poliittiset apurinsa eivät tietenkään siedä puhumista rauhasta ja tekevät kaikkensa rauhanpuolustajain toiminnan häiritsemiseksi. Toiseksi se, että normaali rauhanomainen taloudellinen kehitys meidänkin maaassamme on mahdollista vain laajentamalla yhteistyötä neuvostokansojen ja sosialistisen talouspiirin maiden kanssa. Ja kolmanneksi se, että työtätekeväin, talonpoikain ja sivistyneistön — kaikkien muiden Suomen kansalaisten, paitsi suppean kapitalistipiirin, kahdenkymmenen perheen ja heidän oikeistososialidemokraattisten ja muiden apuriensa — perimmäisten ja välittömien taloudellisten, yhteiskunnallisten ja sivistyksellisten etujen mukaista on tinkimätön taistelu r a u h a n puolesta, sen säilyttämiseksi ja voimistamiseksi kaikilla inhimillisen elämän aloilla koko maailmassa.

MIRJAM SUVANTO:

Amerikkalaisten imperialistien maailmanherruuspyrkimysten ilmeneminen Länsi-Euroopassa

Suomalainen sananlasku — "suomalainen ei usko ennenkuin koettaa" — on ihmeen elävä näinä päivinä, jolloin tuo "koettaminen" osoittautuu ei vain suomalaisten ominaisuudeksi vaan monien muidenkin kansojen. Kansojen oma kokemus avaa silmiä paljon paremmin kuin mitkään puheet tai kirjoitukset. Niin on käynyt myös nk. Marshall-sopimuksen ja Atlantin liiton suhteen. Kun toukokuussa v. 1947 D. Acheson julisti "Marshall-suunnitelman" välttämättömyyden "Euroopan jälleenrakentamiseksi" oli laajojen kansanjoukkojen vaikea käsittää, miksi se kohtasi esim. Neuvostoliiton ja kansandemokratian maiden johtavien valtiomiesten taholta ankaraa arvostelua. Suunnitelma oli "kaunis": kiltti USA auttaa sodasta kärsinyttä Eurooppaa pääsemään jaloilleen! Vaikea oli kauniiden korulauseiden takaa nähdä suunnitelman todellista olemusta, jonka v. 1947 lopulla mitä sattuvammin määritteli toveri A. Zhdanov yhdeksän kommunistisen ja työväenpuolueen neuvottelukokouksessa. Hän sanoi mm.:

"Yhdysvaltojen uusi, avoimesti valloituksiin pyrkivä suuntaus on asettanut päämääräkseen Amerikan imperialismin herruuden pystyttämisen . . . Yhdysvaltojen politiikan uusi suuntaus perustuu laajaan ohjelmaan sotilaallisista, taloudellisista ja poliittisista toimenpiteistä, joiden tehtävänä on pystyttää kaikkiin Yhdysvaltojen valloituspyrkimysten kohteena oleviin maihin Yhdysvaltojen taloudellinen ja poliittinen herruus, alistaa nämä maat Yhdysvaltojen satelliittien asemaan ja saada niissä aikaan sellainen sisäinen valtakomento, joka poistaisi kaikenlaiset työväenliikkeen ja demokraattisen liikkeen taholta tapahtuvat häiriöt amerikkalaisen pääoman riistäessä näitä maita."

Kuluneet vuodet ovat mitä vakuuttavimmin vahvistaneet tuon arvion oikeuden eikä amerikkalaisen imperialismin Eurooppaan tunkeutumisesta ole enää mitään epäilystä. Kansat ovat omasta kokemuksestaan tulleet havaitsemaan, että kauniit puheet "avusta" ja "suojelemisesta" ovat olleet vain peittämässä USAn monopolipääoman tunkeutumista Euroopan maiden talouteen, sen pyrkimyksiä syrjäyttää muut kapitalistiset maat maailman markkinoilta ja alistaa ne sekä poliittisesti että

sotilaallisesti valtansa alaisuuteen. Niin "apu" kuin "suojeleminenkin" on annettu muka kommunismin vaaran vuoksi ja Marshall-suunnitelman eräänä tärkeänä tehtävänä olikin "kommunismin ruokamullan ohentaminen", kuten eräs amerikkalainen valtiomies sen määritteli.

Marshall-suunnitelmasta ei tällä hetkellä enää paljon puhuta. Nyt on keskeisenä Pohjois-Atlantin hyökkäyskiilan avulla lujittaa ja laajentaa USAn imperialismin määräysvaltaa. New York Times kirjoitti 5 pnä huhtikuuta 1948, että on "välttämätöntä täydentää avustusohjelma sotavoimien jälleenrakentamisella". Pohjois-Atlantin liitto on selvä hyökkäyssopimus. Toveri M. Suslov määritteli sen v. 1949 Tiedoitustoimiston kokouksessa seuraavasti:

"Aivan samoin kuin antikomintern-sopimus on myöskin Pohjois-Atlantin sopimus kommunismin vastustamisen ränstyneeseen lippuun verhoutuneena hyökkäyksen ja sodan ohjelma, kansojen kansallisen riippumattomuuden ja demokraattisten oikeuksien tukahduttamisen ohjelma."

Nekin sanat ovat näiden vuosien aikana saaneet mitä selvimmän vahvistuksen. Tänä päivänä niin Marshall-suunnitelman kuin Atlantin sotaliitonkin seuraukset tuntuvat Europpan kansojen elämässä nostattaen suuttumusta ja vastarintaa.

USAn sotilaallinen tunkeutuminen Eurooppaan.

Ohjelmaansa toteuttaakseen USA pyrkii kaikin voimin lujittamaan sotilaallisia asemiaan kaikkialla maailmassa ja erikoisesti Neuvostoliiton ja kansandemokratian maiden ympärille luomaan sotatukikohtien verkoston, josta aukeaisivat hyvät mahdollisuudet hyökkäyssodalle. Niitä luodessaan imperialistit häikäilemättömästi polkevat maahan kansojen suvereenisuuden ja alueellisen koskemattomuuden. Amerikkalaisen lehdistön tietojen mukaan USA rakensi sodan aikana Atlantin valtameren piiriin 228 maa-, meri- ja ilmavoimien tukikohtaa koko tukikohtamäärän ollessa 484. Sodan jälkeen verkostoa on vielä laajennettu. Kokonaiset valtiot muuttuvat USAn tukikohdiksi hyökkäystä varten Neuvostoliittoa ja kansandemokratian maita vastaan. Sellaisia ovat mm. Kreikka, Espanja, Portugalia ym. Ranskassa on amerikkalaisten sotilasviranomaisten käytössä La Pallisin, La Rochellen, Bordeauxin, Cherbourgin ja Cetten satamat sekä 25 lentokenttää. Tuhansittain amerikkalaisia sotilaita on sijoitettu Ranskan maakuntiin. Lisäksi USAlla on Ranskassa 18 suurta asevarastoa, uusia lentokenttiä rakennetaan, samoin leirejä ja kasarmeja.

Englannissa on tällä hetkellä n. 30 000 amerikkalaista sotilasta ja lukematon määrä erilaisia "hallintoja". Kaikenlaiset amerikkalaiset "neuvonantajat" sekaantuvat maan asioihin. Norja on kansainvälisiä sopimuksia loukaten luovuttanut Huippuvuoret ja Karhusaaret Atlantin liiton sotilaallisiksi tukikohdiksi. Amerikkalaiset ja englantilaiset lentokoneet suorittavat harjoituslentoja laskeutuen Norjan lentokentille. Sotalaivat vierailevat Norjan satamissa ja amerikkalaiset ja englantilaiset kenraalit käyvät "tarkastamassa" sotavarusteluja. Neuvostoliiton nootissa v. 1951 mainittiin, että Norjan puolustusministeri Hauge oli ilmoittanut, että Norjassa on rakennettu sotilaallisia varustuksia siksi, että "oltaisiin kykeneviä ottamaan vastaan ja turvaamaan "liittolaisjoukot" tehokkaalla tavalla".

Sama koskee Islantia, jonka hallitus, kansan voimakkaista vastalauseista huolimatta, antoi Geyflavik'in lentokentän amerikkalaisten käyttöön ollen se nyt tärkeänä tukikohtana USAsta Eurooppaan lennettäessä.

Sama koskee Tanskaa, jolta ei ole lupaa kysytty Grönlannin miehittämiseen, Grönlannin, jonne rakennetaan suuria lentokenttiä, kerätään bensiini- ja öljyvarastoja jne. Missä amerikkalaiset "neuvonantajat" vierailevatkaan sinne ilmestyy uusia varustuksia. Itävallassa oleva amerikkalaisten miehitysjoukkojen päällikkö kenraali Klark ilmoitti, "että Itävalta on USAlle linnoitus matkalla Lähi-Itään ja Itä-Eurooppaan" ja amerikkalainen senaattori Elmer Thomas palattuaan USAhan Itävaltaan tekemältään vierailulta ilmoitti, että amerikkalaisten miehitysjoukkojen poiskutsuminen on mahdotonta ja että "Wieniin on jäätävä hinnalla millä hyvänsä".

Länsi-Saksasta USA pyrkii muodostamaan peruslinnakkeen alistamiselle. Se pyrkii palauttamaan Saksan sotateollisuuden mahdin, monopolipääoman ja pankkipääoman mahdin, pääoman, joka jo kauan on ollut sidottuna Amerikan ja Englannin pääomaan sekä pyrkii luomaan saksalaisen hyökkäysarmeijan, joka joko yhdessä tai erikseen "Euroopan armeijan" kanssa muodostaisi hyökkäyksen edellytyksen.

Sanalla sanoen USAn pyrkimyksenä on alistaa Euroopan kansat sen sotilaallisen johdon alaisuuteen, riistää niiltä mahdollisuudet kansallisen armeijan ylläpitämiseen. Siihen tähtää myös nk. Euroopan armeijan luomissuunnitelma, joka edellyttää 43 divisioonan luomista Euroopan maiden yhteisvoimin.

Ranskan Kompuolueen KKn jäsen Jacques Duclos kirjoitti Euroopan armeijasta: "Me kapinoimme sitä osaa vastaan, jota Ranskan armeijalle halutaan tyrkyttää. Riistäen armeijamme kansallisen luonteen, se halutaan muuttaa erääksi osaksi amerikanisoidusta armeijasta, joka on saatettu Eisenhowerin komentoon. Nk. Euroopan armeijan tehtaanmerkillä muodostetaan jälleen uusi "wehrmacht"... Ranskassa ei ensi kertaa puhuta "Euroopan armeijasta". Siitä oli puhe jo natsilaisen miehityksen aikana, jolloin petturi Doriot vär-

väsi bandiitteja legioonaansa saman antikommunismin nimessä, jota tänään ehdotetaan ihanteeksi Euroopan aseistettujen voimien sotilaille."

Hyökkäyssodan valmistelu

Mutta USA ei vain luo omaa tukikohtaverkostoaan eri puolille maailmaa. Se pakoittaa määräysvallallaan Atlantin liittoon kuuluvat maat ponnistamaan voimavaransa äärimmilleen sotilaallisten muodostelmien luomiseksi ja sotavarustelujen lisäämiseksi huolehtien tarkasti siitä, että amerikkalaisilla säilyy johto. Jo yksistään kuivat budjettinumerot kertovat siitä, miten valtavan varustelutaakan alle kansat ovat USAn määräyksestä joutuneet.

Sotabudjettien dynamiikka vv.	1937/38	1947/48	1951/52
USA (miljardeissa dollareissa)	1,0	10,9	81,3
Englanti (milj. punnissa)	197	854	1443
Ranska (miljard. fr.)	21,1	245	743
Italia (miljard. liiraa)	9,2	267	539

Lisäksi USA on sanellut näille maille nk. pitkäaikaiset aseistusohjelmat, Englannin kohdalta se merkitsee 3 v. aikana 4,7 miljardia puntaa, Ranskan kohdalta 3 v. aikana 2 triljoonaa frangia ja Italian kohdalta se merkitsee 3 v. aikana 1 500 mlrd. liiraa.

Norjan sotilasbudjetti oli ennen sotaa 40 milj. kruunua, v. 1951 joulukuussa hallitus esitti uuden "puolustusohjelman" 2 500 miljoonaa kruunua, jonka katsottiin olevan Norjan selviytymiskyvyn huipun. Nyt tällä hetkellä on summa kuitenkin kohotettu 36 %lla eli 3 400 milj. kruunuun. Sama koskee Tanskaa, Hollantia, Belgiaa jne. Kaikkia Atlantin liiton maita koskee myös USAn vaatimus maa-armeijan lukumäärän lisäämisestä, mikä pyritään saavuttamaan asevelvollisuusajan pidentämisellä aina kahteen vuoteen asti. Norjalta ja Tanskalta vaaditaan myös 3 divisioonaa nk. Euroopan armeijan käyttöön.

Sotavarusteluihin ja armeijoitten lisäämiseen käytettävät varat on Euroopan maiden itse löydettävä. Nk. Marshall-apu ei siinä paljoakaan auta. Ranska esim. saa nk. Marshall-apua 500 miljardia frangia, mutta sotavalmisteluihin se käyttää 2 triljoonaa frangia eli 4 kertaa enemmän.

Turvatakseen sotilaalliset valmistelut USAn imperialistit sekaantuvat häikäilemättömästi Länsi-Euroopan maiden sisäisiin asioihin. Niinpä Acheson osallistui yksinpä Ranskan hallituksen istuntoonkin. USAsta on saneltu niin Italian kuin Ranskankin hallituksen kokoonpano ja määrätty kommunistien poissapysyttäminen niistä. Kun nämä ulkoapäin sanellut hallitukset eivät tahdo kestää paikoillaan ja esim. Ranskassa on sodan jälkeen vaihtunut hallitus 14 kertaa, niin New York Times kirjoitti:

"Ranskan pulmakysymysten lopullista ratkaisua pitäisi etsiä perustuslain muutoksista." Vaalijärjestelmää muuttamalla kyettiin vähentämään Ranskan kommunistien edustusta parlamentissa, mutta sillä ei kyetty eikä kyetä tekemään tyhjäksi sitä tosiasiaa, että Ranskan kommunistinen puolue sai v. 1951 vaaleissa jälleen enemmän ääniä kuin mikään muu puolue.

Italiassa on "valvojia", "neuvonantajia" ja "turisteja" niin paljon, että joka puolella näkee kilpiä "Englantilais-amerikkalainen hotelli", "Amerikkalainen baari ja tanssikapakka" ym. Amerikan lähetystö puuttuu sisäisiin asioihin seremonioitta ja esim. viime vuoden lopulla Roomassa kiellettiin amerikkalaisten vaatimuksesta taidenäyttely "Taide barbarismia vastaan". Italialaisilla onkin tapana sanoa "Kaikki onnettomuudet tulevat Veneton kadulta" (katu, jossa USAn lähetystö sijaitsee).

Talouselämän alistaminen

Jälleenrakentamisen ja taloudellisen kukoistuksen sijasta, jota Länsi-Euroopan maille luvattiin, Länsi-Euroopan maat ovat tällä hetkellä mitä suurimmissa vaikeuksissa. Kaikille niille on yhteistä finanssikriisin olemassaolo, joka ilmenee budjettivajauksena, sotamenojen ja sen seurauksena verokuorman sekä valtion velkojen lisääntymisenä. Menojen lisääntyminen taas on johtanut inflaation kehitykseen. V. 1950 loppuun mennessä oli paperirahojen kiertokulussa oleva määrä lisääntynyt v. 1937 verraten Englannissa 2,8-kertaisesti, Ranskassa lähes 17-kertaisesti ja Italiassa 64,2-kertaisesti.

Kaikille Marshall-maille on ominaista myöskin teollisuustuotannon supistuminen ja sen seurauksena työttömyys. Niinpä Englannissa teollisuustuotannon indeksi supistui v. 1951 kolmannella neljänneksellä toiseen neljännekseen verraten 7 %:lla, Ranskassa 10 %:lla, Italiassa on konerakennustehtaiden tuotantoteho vain 30—50 % kokonaistehosta, laivarakennusteollisuuden 35 %, jalkineteollisuuden tuotannon laskiessa 50 %:iin sodanedellisestä tasosta. "Fiat"-konserni — Italian suurin teollisuusmonopoli — supisti v. 1951 lokakuun 1. päivästä useissa tuotantolaitoksissaan työviikon 48 tunnista 40 tuntiin alentamalla vastaavasti 45 000 työläisen palkkatuloja. Joko kokonaan tai osittain työttömänä on Italiassa 4 milj. henkeä ja italialaisten lehtitietojen mukaan elää 3,5 milj. henkeä eli 7,8 % koko Italian väestöstä kerjuulla ja on virallisesti kaupunkihallintojen kirjoissa kerjäläisinä. Samaan aikaan USA täyttää tavaroillaan Italian markkinat. V. 1938 oli USAn vienti Italiaan 58 milj. dollaria, v. 1951 10 kertaa suurempi.

Sama koskee Ranskaa, Belgiaa ja Hollantia. Valtavat sotavarustelut vievät leivän kansan suusta.

Hinnat nousevat ja reaalipalkka laskee. Hollannissa on reaalipalkka 20 % alhaisempi kuin v. 1938. Leivän, rasvan ym. hinnat ovat kohonneet viime aikoina 10—40 %. Kreikassa ovat hinnat v. 1938 kohonneet 530 %:lla, palkat vain 242 %:lla. Englantilaiset lehdet kirjoittavat, että hintojen halventamiseen käytettyjen varojen vähentämisen vuoksi leivän hinta tulee nousemaan 12 %:lla, lihan 20 %:lla, teen 15 %:lla jne. Englannin punnan ostokyky on sodanjälkeisinä vuosina alentunut 26 %:lla.

Sotavarusteluihin kiinteästi liittyvänä ja aivan erikoisesti näiden maiden taloudellista asemaa vaikeuttavana ja finanssikriisiä voimistavana tekijänä ovat ne rajoitukset, joita USA sanelee kaupankäynnin alalla satelliiteilleen Englannista Islantiin asti. USAn määräyksestä esim. Englanti on supistanut vientiä Neuvostoliittoon ja kansandemokratian maihin sellaisten tavaroiden kuin maatalouskoneiden, sähköasemien koneistojen ym. kohdalta 1/10aan entisestä. Mutta Englannin teollisuustuotteille ei ole löytynyt vastaavia markkinoita lännessä ja samalla se menetti mahdollisuuden saada edullisilla ehdoilla leipää, väkirehua, sahattua puutavaraa, mastopuuta jne. 1 700 nimikettä oli jo v. 1951 kiellettyjen tavaroiden listalla. Belgian lehdistö tiedoitti hiljattain rangaistustoimenpiteistä niitä firmoja vastaan, jotka ovat "rikkoneet" määräyksiä viemällä jonkun traktorin Tshekkoslovakiaan tms. Ei turhaan näiden maiden kaupallisten piirien taholta ole esitetty vastalauseita rajoitusten johdosta, jotka sitovat niiden käsiä ja vaikeuttavat talouselämän kehittämistä. Tammikuun aikana jätti joukko Englannin kaupallisia järjestöjä kauppaministerille kirjelmän, jossa suoraan esitettiin, että amerikkalaisten painostus kaupankäynnin katkaisemiseksi idän kanssa ei johdu strategisista syistä, kuten USA selittää, vaan amerikkalaisten teollisuus- ja pankkimiesten tahdosta, jotka hyötyvät Englannin taloudellisen ja finanssiaseman huonontumisesta ja sanelevat Englannille politiikan, joka aiheuttaa korvaamattoman vahingon sen talouselämälle ja kaupalle.

Maailmanherruuspyrkimysten ideologinen valmistelu

Toveri A. Zhdanov aikaisemmin mainitussa puheessaan sanoi mm.:

"Yhdysvaltojen maailmanherruuspyrkimykseen ja demokratianvastaiseen suuntaukseen sisältyy... myös ideologinen taistelu. Amerikan strategisen suunnitelman ideologisen osan perustehtävänä on pettää yleistä mielipidettä levittämällä parjausta Neuvostoliiton ja uuden demokratian maiden näennäisestä hyökkäyshalusta ja esittää siten angloaksinen blokki puolustautuvana puolena sekä vierittää siltä pois edesvastuu uuden sodan valmistelusta."

Eräänä tämän ideologisen hyökkäyksen suuntana on hyökkäys kansallisen riippumattomuuden periaatetta vastaan. Kansoille uskotellaan, että kansallinen riippumattomuus on vanhentunut käsite ja sen vastapainoksi asetetaan "maailmanhallituksen" ajatus. Elokuvien, kirjallisuuden, lehdistön, radion, teatterin ja jopa pikkulapsille tarkoitettujen sarjakuvien avulla tyrkytetään länsi-Euroopan kansoille ajatusta amerikkalaisten ylevämmyydestä, totutetaan ihmisten mieliä gangsterityylisen elämäntavan omaksumiseen. Näitä "tuotteita" syydetään Amerikasta valtavassa määrin länsi-Euroopan maihin ja sananmukaisesti aste asteelta pyritään myrkyttämään ihmisten mieliä ja tekemään heidät välinpitämättömiksi omaa kansallista kulttuuriaan ja ihmisarvoista elämää kohtaan.

Tärkeä osa tästä ideologisesta hyökkäyksestä, kuten toveri Zhdanovkin osoittaa, on nimenomaan Neuvostoliiton ja kansandemokratian maiden parjaus. Neuvostoliitto esitetään demokratianvastaisena diktatuurivaltiona, Yhdysvallat, Englanti ja koko kapitalistinen maailma esimerkillisenä demokratiana. Samat piirit, jotka väittävät kansallisen riippumattomuuden olevan vanhentuneen käsitteen, yrittävät esiintyä kansandemokratian maiden muka Neuvostoliiton taholta tukahdetun kansallisen riippumattomuuden puolesta. Länsi-Euroopan kapitalististen maiden taantumukselliset piirit pyrkivät liehakoimaan amerikkalaisten edessä ja mitä häpeällisemmällä tavalla luopuvat kansallisen kulttuurin ja kansallisten perinteiden puolustuksesta ja kehittämisestä.

Kansojen rintama rauhan ja kansallisen riippumattomuuden suojelemiseksi

USAn imperialistit ovat tehneet pitkälle tähtäävät suunnitelmat maailmanherruutensa pystyttämiseksi ja pyrkivät niitä kaikin keinoin toteuttamaan, kuten edelläolevat tosiasiat osoittavat. Mutta heidän suunnitelmiensa tiellä on kuitenkin tekijöitä, jotka he pyrkivät unohtamaan, tai ainakin olemaan huomaamatta. Tärkein näistä tekijöistä on kansojen vastarinta. Imperialistien puuhat kohtaavat vapauttarakastavien kansojen kasvavan vastarinnan. Kaikissa Länsi-Euroopan maissa, niinkuin yleensä koko maailmassakin, kehittyy voimakas rauhanliike, johon kiinteästi yhdistyy taistelu sodanvalmistelijain uhkaaman kansallisen riippumattomuuden puolesta. Erikoisen voimakas on tämä kansallinen puolustustaistelu Ranskassa ja Italiassa, mutta myöskin länsi-Saksassa se saa tällä hetkellä yhä valtavammat mittasuhteet, sekoittaen pahasti hyökkääjien suunnitelmia. Amerikkalaista politiikkaa ajavat piirit ovat pyrkineet nostattamaan kansoissa sotahysterian aallon ja kommunisminvastaisen mielialan, mutta sensijaan onkin noussut maailmanhistorian laajin ja voimakkain kansojen rauhanliike, jonka eturivissä ovat Neuvostoliitto ja kansandemokratian maat. Siihen

eivät kuulu ainoastaan työläiset, se yhdistää ihmisiä kaikista kansankerroksista. Tämä laaja kansanliike, jonka perusvaatimuksena tällä hetkellä on viiden suurvallan rauhanliiton solmiminen ja amerikkalaisten bakteerisodan lopettaminen Korealla, on kehittynyt niin laajaksi, että sitä eivät voi olla ottamatta huomioon sotaa valmistelevat imperialistitkaan.

Toinen kumoamaton tosiasia on se, että eivät edes Atlantin liittoon yhtyneet valtiotkaan anna varauksetonta tukea USAn sotapolitiikalle. USAn ja Englannin välinen ristiriita kärjistyy jatkuvasti, vaikka Englanti kuuliaisena totteleekin vielä USAn käskyjä. Länsi-Saksan militarisoiminen on erikoisella voimalla herättänyt esiin Ranskassa, Tanskassa, Hollannissa ja Belgiassa pelon Saksan militarismin uudesta noususta ja varsinkin Ranskan taholta on vastarinta siinä suhteessa voimakas. Amerikkalainen ”News and World Report” kirjoittikin joulukuussa 1951: ”Kenraali Eisenhower ei ole läheskään tyytyväinen saavutettuun edistykseen aseistettujen voimien luomisessa Euroopan puolustusta varten. Kenraali ei missään saa tukea aatteelleen siitä, että kansakuntien on osittain kieltäydyttävä omasta suvereniteetistaan ja suostuttava asevoimiensa keskitettyyn valvontaan”.

Kolmas tosiseikka on se, että uuden sodan laaja valmistelu on raskaana taakkana länsi-Euroopan maiden taloudelle, mikä herättää niiden vastarintaa asevarustelujen alituista lisäystä vastaan.

Niin laaja kuin kansojen rintama sotaa ja maailmanvalloituspyrkimyksiä vastaan onkin, on myöskin selvää, että imperialistit eivät vähällä luovu suunnitelmiensa toteuttamisesta. Siksi kansat tehostavat valppauttaan, laajentavat taistelurintamaansa lyödäkseen takaisin amerikkalaisten imperialistien ja heidän eri maissa toimivien kätyriensä hyökkäykset kansojen riippumattomuutta ja itsemääräämisoikeutta vastaan.

*

Kommunistin seuraavassa numerossa jatketaan tämän kysymyksen käsittelyä Suomea koskevalta osalta.

MAUNO SILLFORS:

Osuustoimintaliikkeen nykyiset tehtävät

Viime vuosina saadut runsaat kokemukset ja aivan lähiaikoinakin tapahtuneet oikeistolaisten teot työväen joukkojärjestöissä osoittavat, että he eivät säästä mitään keinoja valtansa ylläpitämiseksi. Työväen ammatillisessa ja urheiluliikkeessä jo vuosia vallinnut ”hajoita ja hallitse”-käytäntö on tosiasia myös edistysmielisessä osuustoimintaliikkeessä. Se on voimakkaasti ajautumassa julkisen hajoituksen ja terrorin tielle. Räikeimmässä muodossaan tämä ilmenee voimakkaana mielipideterrorina, taloudellisena painostuksena, rauhanvoimien vainoamisena ja demokratian maahan polkemisena.

Osuustoimintaliikkeen puolueettomuus

Samanaikaisesti, kun KKlaiset osuuskauppajohtajat puhuvat osuustoimintaliikkeen puolueettomuudesta, he harjoittavat mitä räikeintä poliittista peliä sosdem.-puolueen hyväksi, suorittavat mielipidevainoa toisin ajattelevia toimihenkilöitä ja kokonaisia jäsenosuusliikkeitä kohtaan. Tämän vainon he selittävät ”kommunismin vastaiseksi taisteluksi”.

Osuustoimintaliikkeen alkuaikoina pidettiin aivan luonnollisena sellaista käsitystä, että osuuskauppaliike on eräs osa työväenliikkeen haarautumista. Tällaista käsityskantaa korostettiin kaikkialla, mm. valistustoiminnassa. Tosin samalla tähdennettiin, että osuustoimintaliike on itsenäinen eikä se voi olla minkään poliittisen puolueen alajärjestö. Tämän vuoksi edistysmielisestä osuuskauppaliikkeestä on muodostunut laaja työväestön yhteenliittymä, jossa eri yhteiskuntakerrostumat poliittisiin mielipiteisiin katsomatta löytävät toisensa. Määritelmä osuustoimintaliikkeen itsenäisyydestä ei suinkaan merkinnyt sitä, että osuuskauppaliikkeen on oltava puolueeton, aatteeton kauppaliike. Sehän merkitsisi osuustoimintaperiaatteiden hylkäämistä.

Samanaikaisesti, kun nykyiset oikeistojohtajat puhuvat puolueettomuudesta, he harjoittavat mitä räikeintä puolueellisuutta yhden puolueen hyväksi. Onkin todettava, että puolueettomuuskaapuun pukeutuneet puoluepukarit ovat vaarantaneet edistysmielisen osuustoimintaliikkeen itsenäisyyden. Tätä ”puolueettomuutta” työnantajain hy-

väksi ja "itsenäisyyttä" sos-dem-puolueen hyväksi eivät yhtenäisen työväenliikkeen vankkumattomat kannattajat, kansandemokraatit, voi sietää. Korjaus on välttämätön. Osuustoimintaliikkeen on palattava entisille raiteille, jolloin jäsenet poliittisiin mielipiteisiin katsomatta asettavat tehtäväkseen työtätekevän väestön suojelemisen alipalkkaisuutta, työttömyyttä, työnantajain mielivaltaa ja kaupallisella alalla tapahtuvaa kiskontaa vastaan. Meidän kommunististen työläisten on muun palkkatyöväestön, maaseudun pienomistajain ja edistyksellisen sivistyneistön kanssa taisteltava edistysmielisessä osuuskauppaliikkeessä kaikin käytettävissä olevin keinoin osuuskauppaliikkeen itsenäisyyden säilyttämisen puolesta. On esitettävä vaatimus: Irti yhden puolueen holhouksesta muuttamalla osuuskauppaliike koko edistyksellisen luokan joukkojärjestöksi. Sen käymä puolustus- ja vapaustaistelu ei suinkaan ole vähämerkityksellinen, jos sitä ohjataan oikeassa hengessä.

Työhön osuustoimintaliikkeen yhtenäisyyden palauttamiseksi

Maamme työläiset ovat nähneet kulutusosuustoiminnassa yhteenliittymän, jonka tehtävänä on kasvattaa työtätekevät kykeneviksi valvomaan yhteiskunnassa etujaan ja sen puitteissa suorittamaan yhteiskunnallista uudistustyötä. Samalla he ovat nähneet, että osuuskauppaliike voi menestyä vain silloin, kun sen toimintaa johdetaan ehdotonta kansanvaltaa ja demokratiaa noudattaen. Tähän suuntaan ei edistysmielisen osuuskauppaliikkeemme johto kuitenkaan ole työtään suunnannut. Päinvastoin. Osuuskauppaliikkeemme sisällä on ryhdytty repimään rikki niitä yhtenäisyyden säilymisen perusedellytyksiä, joita saatiin rakennetuksi mm. KKn 30. edustajakokouksessa. Yhtenäisyyden kannalla olevan osuuskauppaväen vaikutuksen kasvu on saanut oikeistojohtajat raivoihinsa ja peläten jo omien henkilökohtaisten etujensa menettämistä ja jäsenjoukkojen tuomiota he ovat lähteneet suoranaisen hajoituksen tielle. Tämän he tekevät siitäkin huolimatta, että hyvin tietävät edistysmielisen osuuskauppaliikkeemme tarvitsevan jokaisen jäsenen antaman tuen juuri tällä hetkellä. Ei ole mikään salaisuus, että taloudelliset vaikeudet eivät paina ainoastaan jäsenosuusliikkeitä, vaan myös keskusjärjestöjä. Pankkipääoma on entistä voimakkaammin ryhtynyt tukemaan myös jakelun alalla yksityiskauppaliikettä. Samanaikaisesti kun edistysmielisen osuuskauppaliikkeen toimintaa vaikeutetaan, monopolisoivat suurtuottajat määrättyjen tavarain tuotannon ja myös jakelun yksiin käsiin. Tästä ulkoapäin tulevasta erittäin vakavasta painostuksesta huolimatta ovat KKn oikeistojohtajat lähteneet siis suoranaisen hajoituksen tielle. Yhtenäisyyden periaatteiden mukaisesti toimivia jäsenosuusliikkeitä ja niiden toimihenkilöitä vastaan on kohdistettu suoranainen ajojahti. Se ei enää rajoitu pelkästään poliittisiin vainoihin, vaan on saamassa muita muotoja, jopa taloudellisia uhkauksiakin käytetään hyväksi. Jo aikaisemminkin on ollut havaittavissa "hiljaista" vastuusta vetäytymistä, uhkauksia ostolakkoiluista, säästökassatalletusten poisvetämisestä jne., mutta nyt tämä on saanut eräässä suuressa jäsenosuusliikkeessä julkisen muodon.

Samanaikaisesti kun paikalliset puoluepukarit antamassaan julkilausumassa yllyttävät jäseniä ostolakkoihin ja säästöjen poisottamisiin, samanaikaisesti KKssa on ryhdytty avoimeen hajoitukseen, vähemmistön sananvallan rajoittamiseen, joka merkitsee kaiken demokratian ja kansanvallan hävittämistä keskusjärjestöstä. Tulevassa KKn edustajakokouksessa järjestön oikeistojohto pyrkii muuttamaan sääntöjä sellaisiksi, että niiden avulla kaikki määräysvalta keskitettäisiin näiden puoluepukarien käsiin ja että jäsenosuusliikkeillä sekä vähemmistöllä ei olisi sen jälkeen sananvaltaa KKn hallintoelimissä enempää kuin siinäkään, että voitaisiin vaikuttaa KKn edustajakokouksissa käsiteltäväksi otettaviin asioihin.

Tämän vuoksi edistysmielisen osuuskauppaliikkeen vastuuntuntoiset jäsenet ja toimihenkilöt ovat huolestuneita osuuskauppaliikkeemme vastaisesta kehityksestä. Jäsenet näkevät, että nyt jos koskaan on noustava taisteluun yhtenäisyyden puolesta, sillä vain siinä on osuuskauppaliikkeen voima. Tämän ymmärtäen on eräs KKn jäsenosuuskauppa tehnytkin KKn 36. edustajakokoukselle yksimielisen esityksen osuuskauppaliikkeen yhtenäisyyden palauttamisesta. Osuuskaupan jäsenten käsityksen mukaan yhtenäisyys voidaan palauttaa osuuskauppaliikkeeseen hyväksymällä seuraavat ponnet ohjeeksi tulevalle toiminnalle:

1. Osuuskauppaliikkeessämme on noudatettava työtätekevien ja vähävaraisen väestön etujen mukaista politiikkaa ja tehostettava sen kanssa sopusoinnussa olevaa aatteellista ja kasvatuksellista valistustyötä.
2. Osuusliikkeiden ja näiden keskusjärjestöjen keskeiset suhteet on saatava luottamuksellisiksi. Kaikkinainen taloudellinen ja poliittinen painostus sekä pakkoon perustuva holhous on lopetettava.
3. Mielipidevaino on lopetettava. Osuusliikkeiden ja niiden keskusjärjestöjen hallintoelimiin luottamushenkilöitä valittaessa on se tapahtuva suhteellista vaalitapaa noudattaen. Saman periaatteen mukaisesti valittakoon myös toimihenkilöt, kuitenkin huomioiden asianomaisen henkilön ammattitaito ja osuustoiminnallinen mielenlaatu.
4. Kuluttajain Lehteä ei saa alistaa minkään puolueen poliittisia pyrkimyksiä palvelemaan, vaan lehteä on toimitettava yhtenäisen osuuskauppaväen pyrkimyksien ja Rochdalen kankurien

periaatteiden mukaisessa hengessä.

Tämä esitys, joka oli jäsenten mielenilmaisu, todellisen demokratian vaatimus, hyljättiin KKn hallintoneuvostossa enemmistöäänin. Tällä päätöksellä rikottiin mitä törkeimmin KKn sääntöjä, estettiin jäsenosuusliikkeen esittämän asian esille tulo ja edustajien käsiteltäväksi saattaminen, vaikka oli kysymys esityksestä, jonka jäsenten aluekokoukset ja osuusliikkeiden edustajistojen kokoukset ovat miltei poikkeuksetta hyväksyneet.

Rauhankysymys

Edistysmielisen osuustoimintaliikkeen ensimmäisiä tehtäviä on työskennellä rauhan puolesta. Rauhan turvaaminen maailmassa on yksi osuustoiminnan suurista päämääristä. Tämä ilmenee selvästi mm. KKn 34. edustajakokouksen julkilausumasta, jossa sanotaan: "Osuuskauppaliike rakentuu rauhan, yhteenkuuluvaisuuden ja yhteistoiminnan periaatteelle ja pyrkii juurruttamaan niitä sekä kansalliseen että kansainväliseen elämään. Kun rauhan säilyminen on mitä vakavimmassa vaarassa, pitäisi kaikkien niitten voimien, joiden etujen mukaista on rauhan säilyminen, toimia mahdollisimman voimakkaasti sotaa vastaan." Niin myös KKn. Kuitenkin on todettava, että sen asenne rauhantyöhön on ollut peräti penseä ja kielteinen. Sitä todistaa KKn asennoitumi- nen sellaisia jäsenosuusliikkeitä kohtaan, jotka ovat liittyneet S. Rauhanpuolustajat r.y:n jäsenjärjestöksi tai ovat muuten edesauttaneet rauhantyötä.

Jos lähemmin tarkastelemme KKn oikeistojohtajien toimenpiteitä, niin voimme todeta, että ne eivät ole sopusoinnussa sen paremmin aikaisempien KOLn kuin viimeisten KKn edustajakokoustenkaan rauhan asiaa koskevien päätösten kanssa. Kansainvälinen Osuustoimintaliitto on eri kongresseissaan, joko suurten sotien aattona tai niiden jälkeen, antanut maailman osuustoimintaväelle rauhan asiasta julkilausumia, joista on syytä lainata muutamia kohtia. Baselissa v. 1921 pidetyn kongressin julkilausumassa sanotaan mm: "Tämä Kansainvälisen Osuustoimintaliiton kongressi Baseliin kokoontuneena ja aloittaen jälleen kansainvälisen osuustoiminnallisen työskentelyn mitä kauheimpien sotien jälkeen, uudistaa Glasgowin kongressin (ensimmäisen maailmansodan aattona v. 1913. M. S.) päätöslauselman, että 'rauhan ja hyvän tahdon säilyminen kansojen kesken muodostaa oleellisen ehdon kansainvälisen osuustoimintaliikkeen kehittymiselle...' Tämän vuoksi kongressi kehoittaa kaikkia kansallisia osuustoimintaliittoja ja kaikkia osuuskuntia niiden omalla alueella ja omia menettelytapojaan käyttäen valvomaan, että jokainen talouspoliittinen ristiriita kansojen kesken tulisi selviämään, sekä harjoittamaan propagandaa sotilasmenojen vähentämiseksi pienimpään määräänsä..." Tukholman kongressissa 1927 annettiin päätöslauselma, jossa mainittiin mm: "Tietäen, miten tuhoisasti sota vaikuttaa näihin kansainvälisiin suhteisiin ja miten tärkeätä on, että osuustoimintaväki ja kaikki kansat toimivat sotien ehkäisemiseksi, kongressi esittää Kansainvälisen Osuustoimintaliiton aina ajamaan rauhan politiikkaan nojautuen, että jokainen järjestö panisi vakavan vastalauseensa sotia vastaan ja saattaisi maailman ja varsinkin oman maansa hallituksen tietoon, että järjestö vastustaa sellaista taloudellista tai sotilaallista politiikkaa, joka voisi aiheuttaa sotia tai estää osuustoiminnan ohjelman toteuttamista."

Kansainvälisenä osuustoimintapäivänä 1939 KOLn nimissä annettiin seuraava julistus:

"... Vapaus, yhteistoiminta ja rauha ovat erottamattomat. Tunnustaen uuden maailmansodan jälleen vakavasti uhkaavan — sodan, joka, jos se pääsee valloilleen, tulee tuhoamaan nykyisen sivistyksen — . . . kutsumme kaikkia osuustoiminnallisia järjestöjä, niin kansallisia kuin kansainvälisiäkin, viipymättä julkituomaan osuustoimintaväen vaatimukset sekä saattamaan liikkeelle sen kansalaisvoiman ja kaiken heidän omaamansa moraalisen ja taloudellisen vaikutuksen vapauden puolustamiseksi, ihmisoikeuksien tunnustamiseksi sekä rauhan säilyttämiseksi."

Mitä teki KK tässä julkilausumassa todetun uhkaavan maailmansodan torjumiseksi? Mobilisoiko se järjestövoimansa ja taloudelliset voimavaransa sekä "moraalinsa" taisteluun "vapauden puolustamiseksi", oikeuden palauttamiseksi, ihmisoikeuksien tunnustamiseksi sekä rauhan säilyttämiseksi? Sitä se ei tehnyt, vaikka Suomessa oli neljännekseltä kansasta riistetty ihmisoikeudet, hallitus valmistautui kuumeisesti sotaan ja osuuskauppaliikkeemme silloinen "pää", Tanner, oli mukana tässä kaikessa. Sodassa oli mukana myös KK.

Sodan jälkeen on annettu runsaasti rauhan asiaa koskevia julkilausumia. Tällainen julkilausuma annettiin mm. v. 1948 Prahassa pidetyssä KOLn kongressissa. Siinä sanotaan: "... Kongressi vetoaa hartaasti osuustoiminnan kannattajiin kaikkialla maailmassa, että he korottaisivat äänensä vapaan edistyvän kehityksen, rauhan, osuustoimintaliikkeen, kansakuntien riippumattomuuden ja kaikkien kansojen kiinteän yhteistyön puolesta.

Kongressi kutsuu kaikkia kansallisia osuustoimintajärjestöjä viettämään perinteellistä kansainvälistä osuustoimintapäivää järjestämällä kussakin maassa joukkokokouksia rauhan ja demokratian sekä työtätekevien elintason kohottamisen puolesta sekä kehoittaa niitä ryhtymään taisteluun rauhan puolesta yhteistoiminnassa ammattiyhdistysten ja demokraattisten järjestöjen kanssa." Tämän mukaan edistysmielisen osuustoimintaliikkeen pitäisi osallistua Maailman

Rauhanpuolustajain liikkeeseen, sillä sen puitteissa voidaan parhaiten työskennellä sovinnon ja keskinäisen yhteisymmärryksen aikaansaamiseksi maailman kansojen kesken.

V. 1951 Kööpenhaminassa pidetyn Kansainvälisen Naiskiltan VIII edustajakokous, jossa on sa yksimielisessä julkilausumassa sanotaan seuraavaa:

”Kansainvälisen Naiskiltan VIII edustajakokous, jossa on edustettuna 22 maasta 216 osuustoimintanaista, on syvästi huolissaan kansainvälisten suhteiden jatkuvasta huonontumisesta. Se valittaa jälleenvarustelua, joka on ihmiskunnan suurelle enemmistölle kärsimysten ja hädän lähde.

Osuustoimintanaiset esittävät vastalauseensa sen johdosta, että tänään, 6 vuotta sen jälkeen, kun hirvittävä maailmansota on loppunut, miehiä, naisia ja lapsia uudelleen tapetaan Korean, Vietnamin, Burman ja Indonesian taistelutantereilla.

Me valitamme, että on laskettu irti voimia, jotka vaikuttivat viime maailmansodassa. Nämä voimat voivat tulevaisuudessakin asettaa rauhan uhanalaiseksi.

Tämän uhkan tuntevat tuhannet osuustoimintanaiset. Heidän keskuudessaan lisääntyy vakaumus, että on ryhdyttävä toimenpiteisiin rauhan puolesta. Näin ollen Kansainvälisen Naiskiltan edustajakokous Zürichin ja Prahan kokousten hengessä yrittää löytää rauhan ylläpitämisen ongelmille käytännöllisen ratkaisun lausuen vakaumuksenaan:

1. että on mahdollista asettaa väkivallan tilalle neuvotteluja ja sopimuksia,

2. että Yhdistyneitten Kansakuntien pitää pysyä uskollisena niille periaatteille, joiden perusteella tämä järjestö on muodostettu San Franciskossa.

Jotta tämä voitaisiin toteuttaa, on saatava aikaan sopimus rauhan hyväksi viiden suurvallan välillä, koska tämä olisi tärkeä askel rauhanomaisen ilmapiirin ja yhteistyön uudistamiseksi kansakuntien kesken.”

KKn oikeistojohtajat ovat laiminlyöneet rauhan asian tunnetuksi tekemisen ja vielä enemmänkin, tekojensa kautta estäneet jäsenosuusliikkeitään, jäsenistöään, taloudellisten uhkausten muodossa, sitä toteuttamasta. Tämän todistaa marraskuun 7 pnä 1951 jäsenosuusliikkeille lähetetty KKn kirjelmä, jossa sanotaan mm: ”...varoitamme osuusliikkeitä liittymästä jäseneksi sellaisiin yhdistyksiin kuin Rauhanpuolustajat r.y. ja lähettämästä edustajia tilaisuuksiin, joilla on tietty poliittinen värinsä. Mikäli osuuskunnan varoja käytetään tällaisiin tai muihin osuuskunnan toiminnalle vieraisiin tarkoituksiin, voidaan asianomaiset hallintokunnat tai ne näiden hallintokuntien jäsenet, jotka vastalauseitta ovat menettelyn hyväksyneet, asettaa vastuuseen osuuskunnan varojen väärinkäyttämisestä sekä vaatia velvoitettavaksi korvaamaan osuuskunnalle aiheuttamansa vahingon. Samoin tullaan tilintarkastuksissa asettamaan tällaisten suoritusten takaisinmaksaminen vastuuvapauden myöntämisen ehdoksi.”

Julkeammin ja häikäilemättömämmin ei voi enää kieltää ja väärentää osuuskauppaliikkeemme periaatteita kuin ovat tehneet

edellä mainitut herrat väittäessään, että osuusliikkeen liittäminen Rauhanpuolustajat r.y.-nimiseen järjestöön ja osuusliikkeen edustajan lähettäminen rauhankonferenssiin ”on osuusliikkeen varsinaiselle tarkoitukselle ja toiminnalle täysin vierasta”. Tällaiset väitteet ovat täysin perusteettomia, sillä miltei jokaisessa KOLn kokouksessa on rauhan asiasta keskusteltu ja tehty päätöksiä, kuten edellä jo olemme vääjäämättömästi osoittaneet.

Sen vuoksi on jokaisen osuustoimintaihmisen velvollisuus kaikella tarmollaan työskennellä rauhan asian puolesta, sotaa ja sen valmistelijoita vastaan. Laajana työväestön joukkojärjestönä edistysmielisellä osuustoimintaliikkeellä on suuret mahdollisuudet työskennellä pysyvän rauhan turvaamiseksi.

”Sodanvastaisessa taistelussa on kysymys ihmisoikeuksista ensimmäisestä: elämisen oikeudesta. Siinä on kysymys myös tavallisen ihmisen oikeudesta ihmisarvoiseen elämään, turvattuun toimeentuloon, joka aiotaan uhrata sodalle ja sodanvalmisteluille. Siinä on kysymys saavutettujen demokraattisten oikeuksien puolustamisesta, sillä sotapolitiikka tuo tullessaan avoimen pakkovallan ja terrorin. Siinä on kysymys kansan riippumattomuudesta ja itsemääräämisoikeudesta, joita imperialistinen leiri ja sen kannattajat pitävät vanhentuneina käsitteinä.”

SKPn IX edustajakokous.

Teorian kysymyksiä

T. Lehen: LUENTOJA VALTIOSTA

V. Demokratian valloittaminen kansalle

MIKSI ARVOSTELEMME PORVARILLISTA DEMOKRATIAA?

”Synkkäkatseisten oikeistoveljiemme” tavallisimmin veivaamiin propagandalevyihin kuuluvat ne säädyttömät renkutukset, joilla kommunistit pyritään leimaamaan demokratian vihollisiksi. Ja todistuksiakin esitetään vaikka millä mitalla lainauksina ”kommunistien pyhistä kirjoista”, kuten he sanovat, tarkoittaen Marxin, Engelsin, Leninin ja Stalinin teoksia.

Kommunistit ovat todellakin Marxin ajoista alkaen arvostelleet ankarastikin porvarillisten demokratiaa. Mutta he eivät ole milloinkaan arvostelleet sitä sen demokraattisuuden vuoksi, vaan siitä, että siinä on liian vähän demokratiaa, että tuo demokratia on niin valheellista ja ulkokultaista, niin viheliäistä ja rajoitettua, siitä, että se ei ole demokratiaa kansalle, vaan pienelle kouralliselle kansan riistäjiä.

Kommunistien samoinkuin kaikkien muidenkin vaimosta syntyneiden todellista suhtautumista demokratiaan on arvioitava heidän tekojensa perusteella. Ja teot osoittavat, että kommunistit ovat aina olleet eturiveissä siellä, missä on taisteltu kansan demokraattisten oikeuksien puolesta, ja nimenomaan porvarillisenkin demokratian puolesta taantumuksen hyökkäyksiä vastaan. Tiedetään, että venäläiset kommunistit, bolshevikit, olivat vanhalla Venäjällä johdonmukaisimpia ja päättävimpiä tsaarin itsevaltiuden vastustajia, demokratian esitaistelijoita. Kenellepä suomalaiselle ei olisi tunnettua, että nimenomaan bolshevikit olivat ainoita johdonmukaisia ja loppuun saakka uskollisia kansallisuussorron vastustajia ja myöskin Suomen riippumattomuuden kannattajia? Kukapa aikaansa seurannut ihminen ei tietäisi, että Espanjan tasavallan — porvarillisen tasavallan — puolustuksessa Francon fasistilaumoja, fasistisen Saksan ja fasistisen Italian asevoimia vastaan johtavaa osaa esittivät Espanjan ja monien muiden maiden kommunistiset vapaustaistelijat?

Tiettyä on myöskin, että ei vain Neuvostoliiton, vaan myöskin kapitalististen maiden kommunistit antoivat täyden kannatuksensa omien maittensa hallituksille viime maailmansodassa, sikäli kuin nämä esiintyivät demokratian, porvarillisenkin demokratian, puolesta fasismia vastaan. Eikä liene kenellekään epäselvää, että me suomalaiset kommunistit olemme aina valmiit puolustamaan nykyistä ”pakkodemokratiaa” kaikkia sen kaventamisyrityksiä vastaan.

Myönteinen suhtautumisemme demokratiaan käytännössä vastaa täydellisesti marxilaista teoriaa, se on sopusoinnussa päämäärämme, sosialismin toteuttamisen kanssa.

”. . . Ensi askeleena työväen vallankumouksessa on proletariaatin kohoaminen hallitsevaksi luokaksi, demokratian valloittaminen” (Kommunistinen manifesti).

”Jos mikään on varmaa, niin sitä on se, että puolueemme ja työväenluokka voivat päästä valtaan vain sellaisen valtiomuodon vallitessa kuin on demokraattinen tasavalta. Vieläpä se on proletariaatin diktatuurille ominainen muoto, kuten jo Ranskan suuri vallankumous osoitti” (F. Engels: Erfurtin ohjelman arvostelua).

”Proletariaatti ei voi voittaa muuten kuin demokratian kautta, ts. toteuttaen täydellisesti ja yhdistäen taistelunsa jokaiseen askeleeseen demokraattiset vaatimukset niiden kaikkein päättävimmässä muodossa” (Lenin: Vallankumouksellinen proletariaatti ja kansojen itsemääräämisoikeus).

”Erehdyttäisiin perinpohjin, jos luultaisiin, että taistelu demokratian puolesta voi vierottaa proletariaattia yhteiskunnallisesta vallankumouksesta . . . Päinvastoin, niin mahdotonta kuin on sosialismi, joka ei toteuta täyttä demokratiaa, samoin ei proletariaatti voi myöskään valmistua voittoon porvaristosta, ellei se käy kaikinpuolista, johdonmukaista, vallankumouksellista taistelua demokratian puolesta” (Lenin: Sosialistinen vallankumous ja taistelu demokratian puolesta).

Epätoivoisissa yrityksissään leimata kommunistit demokratian vihollisiksi ovat eräät tannerilaiset propagandavirkamiehet ilmoittaneet löytäneensä Leninin teoksista sellaisia kohtia, joissa yllytetään ”parlamentin hävittämiseen”. Kysymyksessä on tavanmukainen karkea sitaatinväären-nys. Lenin ei puhu parlamentin hävittämisestä, mutta kylläkin parlamentarismin hävittämisestä, porvarillisen parlamentarismin mätäpaiseiden poistamisesta. Hän ei suosittele kansanedustuslaitosten hävittämistä, vaan päinvastoin arvostelee porvarillista parlamenttia sen epäkansanvaltaisuudesta, sen kykenemättömyydestä edustamaan kansaa. Pariisin Kommuunin antamista opetuksista puhuessaan hän sanoo:

”Porvarillisen yhteiskunnan kauttaaltaan mädän ja lahjottavissa olevan parlamentarismin tilalle Kommuuni asettaa laitokset, joissa lausunto- ja käsittelyvapaus ei rappeudu pettämiseksi, sillä parlamenttimiesten on itse tehtävä työtä, itse pantava lakinsa täytäntöön, itse tarkistettava, miten asiat sujuvat käytännössä, itse välittömästi vastattava

valitsijainsa edessä. Edustuslaitokset pysyvät, mutta parlamentarismia erikoisena järjestelmänä, lainsäädäntö- ja täytäntöönpanotyön jakona, edustajien etuoikeutettuna asemana, ei ole. Demokratiaa, proletaaristakaan demokratiaa, emme voi ajatella ilman edustuslaitoksia, mutta ilman parlamentarismia voimme ja meidän tuleekin se ajatella" (Lenin: Valtio ja vallankumous, s. 44).

"Ulospääsy parlamentarismista ei tietenkään ole edustuslaitosten ja valitsemisperiaatteen hävittämisessä, vaan edustuslaitosten muuttamisessa juttutuvista työskenteleviksi laitoksiksi" (Sama teos, s. 42).

Näemme, että Lenin ei tarkoita "parlamentarismin hävittämisellä" mitään muuta kuin parlamentin kansanvaltaista uudistamista, sen merkityksen, arvovallan ja vastuunalaisuuden kohottamista, sen lähentämistä kansaan, sen muuttamista nimensä mukaisesta "puhumalaitoksesta" todelliseksi kansanedustuslaitokseksi. Tämänsuuntaisia uudistuksia on pantu toimeen kansandemokratian maissa, mutta parlamentteja ei ole hävitetty. Venäjällä taas porvarillinen parlamentti, Perustava kokous, korvattiin monin verroin kansanvaltaisemmalla edustuslaitoksella, työtätekevän kansan itsensä luomilla Neuvostoilla.

Meistä kommunisteista ei onnistuta tekemälläkään tekemään demokratian vihollisia, ei teorian eikä käytännön perusteella. Se syytös roikkuu kokonaan ilmassa. Me olemme demokratian ystäviä, ja siksi me arvostelemme porvarillista demokratiaa sen valheellisuuden ja ulkokultaisuuden vuoksi. Meidän toimintamme tähtää demokratian muuttamiseen sanoista todellisuudeksi, **demokratian valloittamiseen kansalle**.

DEMOKRATIAN LAAJENTUMINEN

Jos vastustajillamme olisi varaa avomielisyyteen ja vilpittömyyteen, muotoilisivat he syytöksensä jotenkin tähän tapaan: "Me syytämme teitä siitä, että te ette halua tyytyä nykyiseen porvarilliseen demokratiaan, joka turvaa riistäjäluokkien etuoikeudet ja säilyttää todellisen valtiovallan harvojen kapitalistiperheiden käsissä. Te pyritte laajentamaan tätä demokratiaa niin pitkälle, että se uhkaa murtaa ne puitteet, jotka soveltuvat kapitalistien riistopyrkimyksiin."

Tämän kuultuamme sanoisimme: "Se on totinen tosi". Me pyrimme todellakin demokratian laajentamiseen. Tiedämme itsekin, että demokratian laajentuminen käy tietyn asteen saavutettuaan vaaralliseksi kapitalistisen riistojärjestelmän olemassaololle, mutta sehän on meidän pienin surumme.

Se vakaumuksemme, että "proletariaatti ei voi voittaa muuten kuin demokratian kautta", saa täydellisen vahvistuksensa historiasta. Jokaisen sosialismin tielle lähteneen valtion, Neuvostoliiton ja kansandemokratioiden syntyhistoria todistaa, että tie kapitalistisesta järjestelmästä sosialistiseen kulkee laajan ja syvän demokratisoitumisprosessin kautta, jossa kansan vapautta ja sen luovaa aloitteellisuutta kahlehtineet esteet ja rajoitukset murtuvat toinen toisensa jälkeen, epäkansanvaltaiset laitokset korvataan uusilla.

Tämän prosessin varmimpia tunnusmerkkejä ja samalla sen tärkeimpiä edellytyksiä on "nukkuvien puolueen" laajojen joukkojen herääminen poliittiseen tietoisuuteen ja toimintaan. Kun tavallisimmatkin työtätekevän kansan joukot, jotka aikaisemmin olivat olleet välinpitämättömiä maan ja kansan kohtaloiden suhteen, nousevat horrostilastaan ja asettuvat valveutuneempien luokkaveljiensä rinnalle puolustamaan oikeuksiaan, niin se merkitsee, että nämä joukot eivät halua enää pysyä sysättyinä demokratian ulkopuolelle. Ja kun työtätekeviin kansankerroksiin kuuluvat ihmiset, jotka aikaisemmin ovat antaneet kannatuksensa riistäjäluokkien asialla kulkeville puolueille, kääntävät näille suurin joukoin selkänsä ja yhä rohkeammin liittyvät työväenluokan tietoisen etujoukon ympärille, osoittavat ne siten oppineensa käyttämään demokratiaa **omaksi hyväkseen**, sensijaan, että aikaisemmin olivat käyttäneet sitä **itseään vastaan**.

Vilpitön demokraatti ei voi olla iloitsematta tällaisesta kansan syvien rivien heräämisestä, siitä, että kansanjoukot ottavat demokratian asian omiin luotettaviin käsiinsä ja vievät sitä eteenpäin niin sanoaksemme hartiavoimin. Valhedemokraatin tuntee siitä, että hän pelkää kansaa ja käsittää demokratian niin, että kansan on odoteltava kädet ristissä niitä "demokraattisia" almuja, joita sille ylhäältä suvaitaan nakella. Porvaristo, kuten jo **Maiju Lassila** kuuluisissa "porvarin kirjeissään" totesi, tarvitsee "pitkätukkaisia" kansanmiehiä vain aamenen lausujiksi. Mutta mikäli nämä eivät tähän osaan tyydy, vaan käsittävät demokratian omalla tavallaan, demokratiana itselleen, ja toimivat sen mukaisesti, silloin he eivät kuulema kannatakaan demokratiaa, vaan "laittomuutta", "epäjärjestystä" ja "hulinaa".

"LAILLISTA" JA "LAITONTA" DEMOKRATIAA

Demokratian laajentumista ei ole käsiteltävä lammenlaineen tapaisena hiljaisena, pikku-uudistusten kautta käyvänä tapahtumasarjana. Tällainen käsitys olisi jyrkässä ristiriidassa historian todistuksen kanssa. Syvälle käypiä demokraattisia uudistuksia on saavutettu vain siellä, missä kansanjoukot ovat olleet liikkeellä vaatimassa ja puolustamassa oikeuksiaan. Näinhän asia on ollut Suomessakin. Siitä, että meillä on yleinen äänioikeus ja yksika-

marinen eduskunta, saamme kiittää, paitsi Venäjän ensimmäistä vallankumousmyrskyä, myöskin Suomen työläisten ensimmäistä suurlakkoa punakaarteineen. Sellaisetkin mitä kipeimmän tarpeen vaatimat uudistukset kuin laki 8 tunnin työpäivästä ja kunnallislakien kansanvaltaistaminen, joita eduskunnassa oli tuloksettomasti "mietitty" ja "luettu" vuosikausia, saatiin hyväksytyiksi vasta vuonna 1917, ja silloinkin nimenomaan kansan joukkovoimalla, eduskuntatalon ollessa sankkojen mielenosoittajarivistöjen piirittämänä. Samanlainen painostus oli tarpeen Suomen itsenäisyyden turvaamista tarkoittavan valtalain hyväksymiseen. Ja ennenkuin maamme porvaristo suostui myöntämään omien perustuslakiensa takaamat julkisen toiminnan mahdollisuudet vasemmistolaiselle työväenliikkeelle, siihen tarvittiin kokonainen maailmansota fasistista hyökkääjää vastaan!

On olemassa demokraateiksi itseään nimittäviä henkilöitä, jotka nyrpistävät nenäänsä kuullessaan puhuttavan "torikokouksista", joukkomielenosoituksista, suurlakosta yms. samalla kun puhutaan demokratiasta. He, näettekö, tunnustavat "demokraattiseksi" vain sen, mikä on "laillista". He eivät tosin nyrpistä nenäänsä silloin, kun porvaristo rikkoo omia lakejaan. Tällaisessa tapauksessa hekin näkyvät päättelevän, että "lait ovat kirjoitetut moukkia varten". He närkästyvät vain silloin, kun huomaavat "laittomuutta" työläisten esiintymisessä.

Häpeällisintä on, että useimmat tämäntapaisista laillisuuden ritareista ovat olevinaan työväenliikkeen ihmisiä, ja nimittävät itseään sosialidemokraateiksi. Tässäkin kysymyksessä näkyy, kuinka täydellisesti nykyisen sosialidemokratian tannerilaiset johtomiehet ovat kääntäneet selkänsä vanhan sosialidemokraattisen työväenpuolueen luokkataisteluperinteille. Vuonna 1906, ensimmäisen suurlakon jälkeen pidetyssä Oulun puoluekokouksessa T i m o K o r p i m a a ilmaisi vanhan sosialidemokraattisen puolueen valtavan enemmistön käsityksen sanoessaan:

"Senaattori Kari puhui eilen laillisuudesta, että me taistelemme ainoastaan laillisilla keinoilla. Minun nähdäkseni tämä on ehdottomasti sosialidemokratian periaatteita vastaan. Sosialidemokratia taistelee sekä laillisilla että laittomilla keinoilla. Laittomat keinot ovat suurlakko ja vallankumous. Meillä ei olisi tätäkään hitusta laillisuutta, jos ei olisi ollut marraskuun suurlakkoa. Marraskuun suurlakkohan oli lain kirjaimen yli menemistä, mutta vasta kun sen yli oli menty, saatiin laillisuus, joka meillä nyt on..."

Tällainen kanta demokratian "laillisuutta" ja "laittomuutta" koskevassa kysymyksessä kestää historian arvostelun. Alussa oli teko, eikä laki. Laki on tekojen voimalla todellisuudeksi muuttuneiden yhteiskunnallisten suhteiden kirjaamista. Ensin muuttuvat olot ja vasta sitten lait. Kansan tahto muuttuu laiksi vain sillä ehdolla, että kansa on sitä ennen kyllin selvästi ja "uhkaavasti" ilmaissut tahtonsa. Mikä eilen oli "laitonta", se muuttuu tänään "lailliseksi".

"RAUHALLINEN" JA "EI-RAUHALLINEN" TIE SOSIALISMIIN

Forssassa vuonna 1903 hyväksytyssä vanhan Sosialidemokraattisen työväenpuolueen ohjelmassa, jossa puolue julistaa päämääräkseen "tuotantovälikappaleiden siirtymisen yksityisomaisuudesta kansan omaisuudeksi" eli sosialismin, sanotaan, että päämääränsä toteuttamiseksi puolue käyttää "k a i k k i a t a r k o i t u k s e n m u k a i s i a j a k a n s a n l u o n n o l l i s t a o i k e u d e n t u n n e t t a v a s t a a v i a k e i n o j a".

Tämä Forssan ohjelman sanamuoto on tähdätty niitä harvoja vastaan, jotka ehdottivat, että puolueen piti tyytyä käyttämään vain niin sanottuja "laillisia" keinoja. Siihen sisältyy samalla mahdollisimman selvä, yleispätevä ja tyhjentävä vastaus kysymykseen sosialismiin johtavasta tiestä, siitä, onko tämä tie rauhallinen tai kenties vähemmän rauhallinen. Marxilaisuus ei pyri sitomaan kansan vapaustaistelua mihinkään ennakolta määrättyihin kaavoihin. Se vaatii vain, että taistelun muodot ja keinot ovat "tarkoituksenmukaisia ja kansan luonnollista oikeudentunnetta vastaavia". Kysymme: millaista muuta suhtautumista voitaisiin vaatia ihmisiltä, joille kansan tahto on korkein laki?

Suomesta ei löytyne profeettaa, joka voisi erehtymättä ennustaa, millaisissa konkreettisissa muodoissa ratkaisevat taistelut työn ja pääoman välillä maassamme tullaan käymään, mitä ovat ne "tarkoituksenmukaiset ja kansan luonnollista oikeudentunnetta vastaavat keinot", jotka siinä tilanteessa osoittautuvat välttämättömiksi. Varmasti tiedämme sen, että sosialismin voitto Suomessakin on väistämätön, koska se on historian kehityksen laki. Edelleen tajuamme, että Suomenkin tie sosialismiin on laajenevan, syvenevän ja etenevän demokratian tie, koska "proletariaatti ei voi voittaa muuten kuin demokratian kautta". Varmaa on, että sosialismin voitto Suomessa tulee perustumaan kansan valtavan enemmistön tahtoon, työväenluokan ja sen ympärille liittyneiden toisten työtätekevien kansankerrosten joukkovoimaan.

Mikäli asia työväenluokasta ja sen puolueesta riippuu, tulee tämä joukkotaistelu kansanvallan puolesta sujumaan mahdollisimman rauhallisesti, aseettomasti ja verettömästi. Mutta kuka voi ennakolta sanoa, millaisiin vastatoimenpiteisiin kansanvallan vihollisset ryhtyvät?

Mitä suurinta tekopyhyyttä on, kun kommunisteilta kysellään, tullaanko sosialismin puolesta

käytävissä taisteluissa käyttämään väkivaltaa. Kirjasessani "Demokratia ja väkivalta" olen suositellut tiedusteltavaksi tätä puolta asiasta Kemi—Wärtsilä-yhtiön konttorista. Siellähän tämänluontoiset asiat, kuten Arabian ja Kemin verilöylyjen kokemuksista tunnetaan, on tiedetty paljoa paremmin ja paljoa aikaisemmin kuin Suomen Kommunistisen Puolueen toimistossa. Parempaa neuvoa en voi nytkään antaa.

Siellä, missä taistelu kansanjoukkojen ja kansan sortajien välillä on saanut aseellisen taistelun muodon, on se aina tapahtunut sortajien tahdosta ja aloitteesta. Niin oli Venäjällä 1917, Suomessa 1918, Espanjassa 1936. Erikoisesti on syytä mainita Venäjän vallankumouksesta, koska sosialismin viholliset ovat pyrkineet leimaamaan juuri Venäjän bolshevikit kauheimmiksi väkivaltapoliitikoiksi. Todellisuudessa on asia kuitenkin niin, että jos Venäjän vastavallankumoukselliset olisivat suostuneet noudattamaan paljon puhuttujen "demokraattisen pelin sääntöjä", ei bolshevikeilla olisi ollut mitään syytä kehoittaa kansaa tarttumaan aseisiin marraskuussa 1917, koska sekä mahdollisimman demokraattisesti suoritetut Neuvostojen vaalit että monet muut objektiiviset tosiasiat osoittivat selvääkin selvemmin kansan valtavan enemmistön myötätunnon ja kannatuksen olevan heidän puolellaan. Näiden tosiasioiden perusteella Lenin piti viimeiseen asti mahdollisena vallan siirtymistä Neuvostojen käsiin rauhallista tietä. Lokakuun 10. pnä 1917 julkaistussa kirjoituksessaan "Vallankumouksen tehtävät" hän lausuu:

"Venäjän demokratialle, Neuvostoille, sosiali-vallankumouksellisten ja menshevikkien puolueelle... avautuu nyt erittäin harvoin vallankumousten historiassa esiintyvä mahdollisuus vallankumouksen rauhallisen kehityksen turvaamiseen.

Jos neuvostot ottavat nyt käsiinsä kokonaan ja yksinään valtiovallan... niin neuvostoille ei ole taattu ainoastaan Venäjän väestön yhdeksän kymmenesosan tuki, työväenluokan ja talonpoikaiston valtavan enemmistön tuki. Neuvostoille on taattu myöskin armeijan ja kansan enemmistön mitä suurin vallankumouksellinen innostus, se innostus, jota ilman voitto nälästä ja sodasta on mahdoton".

Se, että Leninin toteama mahdollisuus vallankumouksen rauhalliseen kehitykseen ei tullut todellisuudeksi, johtui yksinomaan siitä, että Venäjän kapitalistit ja tilanherrat sekä heidän käskettävissään olleet valkoiset kenraalit ja mustasotnialaiset eivät halunneet alistua "demokraattisen pelin sääntöihin", vaan uhmasivat kansan suurta enemmistöä, nousivat ase kädessä kansan selvästi ilmaistua tahtoa vastaan. Näin he pakottamalla pakottivat vallankumoustapahtumien kestäessä muodostuneen uuden demokratian, enemmistödemokratian, tarttumaan aseisiin itsepuolustuksekseen.

Ja silloinkin, kun aseellinen taistelu vastavallankumouksellisia vastaan osoittautui välttämättömäksi, Lenin korosti herkeämättä sitä, että tämän taistelun, aseellisen kapinan, tuli nojautua kansan valtavan enemmistön kannatukseen.

Vain kaiken tämän ymmärtäen voimme selittää Lokakuun aseellisen kapinan voiton. Se oli kansan suuren enemmistön voitto pienestä kourallisesta sotapukareita, kansan riistäjiä ja sortajia. Se oli kansanvallan voitto taantumuksesta.

ENEMMISTÖDEMOKRATIA JA ENEMMISTÖDIKTATUURI

"Kumotessaan" kansandemokraattista järjestelmää ovat eräät maamme porvarilehdet, mm. Uusi Suomi, turvautuneet sellaiseenkin viisaustieteeseen, jonka mukaan kansandemokratia on jo pelkkänä käsitteenäkin "muodottomuus sinänsä". Kirjanoppineet näet tietävät, että sana "demokratia" merkitsee jo yksinään kansanvaltaa, joten kansandemokratiasta puhuminen ärsyttää heidän sivistynyttä korvaansa.

Moisten käsitteellisten saivartelujen surkeus on ilmeistä. Historia osoittaa, että demokratiaa on ollut monenlaista, sellaista, joka kuuluu kansalle, ja sellaista, joka kuuluu vain yläluokalle. Antiikin demokraattisissa orjavaltioissa demokratia vallitsi vain orjanomistajien keskuudessa. Kapitalistisessa yhteiskunnassa demokratia sensijaan on porvarillista demokratiaa, joka loppukädessä kuuluu vain suurriistäjille, mutta ei kansalle.

Uudelle Suomelle voisimme vastata, että "muodottomuus sinänsä" on se, kun kapitalistista valtiota sanotaan demokraattiseksi, vaikka se todistettavasti ei ole kansan valtaa, vaan harvainvaltaa. Kun me sittenkin puhumme porvarillisesta demokratiasta, johtuu se siitä, että porvarillisissakin maissa on havaittavissa edes jonkinlaista demokraattista menoa, jonkinlaisia vaaleja ja äänestyksiä, jonkinlaista, vaikka muodollistakin kansalaisten tasa-arvoisuutta lain edessä, jonkinlaisia kansanedustuslaitoksia, parlamentteja, joissa noudatetaan "demokraattisen pelin sääntöjä" — sikäli kuin noudatetaan.

Porvarillinenkin demokratia on siis demokratiaa omalla tavallaan, vaikka se ei olekaan demokratiaa kansan enemmistölle, vaan vähemmistölle. Mutta vasta silloin, kun porvarillisen demokratian "pihtipielet" laajentuvat, kun kansa, työtätekevä väestö, valloittaa demokratian itselleen, voidaan puhua enemmistödemokratiasta, kansan vallasta näiden sanojen kirjaimellisessa mielessä. Demokratian luonne on muuttunut, mutta nytkään se ei ole "puhdasta" demokratiaa, demokratiaa "yleensä", demokratiaa "ilman aikojaan", sillä sellaista demokratiaa ei ole koskaan ollut eikä tule olemaan. Se on aivan uutta, luokkasisällöltään

muuttunutta demokratiaa, jota me sanomme kansandemokratiaksi, sosialistiseksi demokratiaksi, neuvostodemokratiaksi ja proletaariseksi demokratiaksi eroitukseksi porvarillisesta vähemmistödemokratiasta ja vähemmistödiktatuurista.

Ja jos lähdemme siitä prof. Alf Rossin niin voimallisesti saarnaamasta opista, että voi muodostua tilanteita, joissa "demokratiankin täytyy, jos se ei halua uhrata olemassaoloaan, tarttua miekkaan", ja että "väkivaltaa voidaan vastustaa ainoastaan väkivallalla", niin täytyypä olla aika ihmeellinen otus demokraatiksi voidakseen kieltää oikeuden "tarttua miekkaan" sellaiselta demokratialta, joka todistettavasti on monin verroin laajempaa ja täydellisempää kuin porvarillinen demokratia. Tuollaiset "demokratian itsepuolustajat" joutuvat ehdottomasti umpikujaan, eikä heille jää muuta neuvoksi kuin sähistä siellä istuessaan, että eihän tuo kansandemokratia mitään demokratiaa olekaan, sehän on diktatuuria.

Emme ole koskaan väittäneet, ettei työväenkin valta, kansan enemmistönkin valta, olisi diktatuuria. Mehän päinvastoin todistamme, että jokainen valtio on tämän tai tuon luokan diktatuuria. Riistäjäluokkien valta ei, kuten edellisissä luennoissa osoitettiin, voi "idyllisimmänkään" porvarillisen demokratian vallitessa olla muuta kuin vähemmistödiktatuuria. Enemmistödiktatuuria voi olla vain siellä, missä valta kuuluu kansalle. Sellainen valtio on — ensi kertaa maailmanhistoriassa — työväen valtio, sosialistinen valtio, kansandemokraattinen valtio.

"Kaikki tähänastiset luokkavaltiot ovat olleet riistävän vähemmistön diktatuuria riistettyyn enemmistöön nähden, kun sensijaan proletariaatin diktatuuri on riistetyn enemmistön diktatuuria riistävään vähemmistöön nähden" (Lenin).

VALTIOKONEISTON DEMOKRATISOINTI

"Demokraattisen pelin sääntöihin" porvarillisessa valtiossa näkyy kuuluvan, että virkakoneisto on yksinomaan kapitalistiluokan uskottujen käsissä, luokan, joka on mitättömän pienenä vähemmistönä. Itsestään selvänä pidetään myöskin sitä, että kaikki valtiokoneiston komentoportaat on miehitetty yhden ainoan ajatussuunnan, nimittäin kapitalistista riistojärjestelmää puoltavan ajatussuunnan edustajilla. Kaikkien Suomen armeijan upseerien täytyy olla poliittisilta mielipiteiltään taattuja kokoomuslaisia, ja kenraaliksi pääsee vain se, joka on ansainnut kannuksensa luokkasodassa Suomen työläisiä ja torppareita vastaan tai on muuten osoittanut olevansa luotettava valkoinen. Poliisipäällystöön — valtiollisesta poliisista puhumattakaan — samoin-

kuin tuomarikuntaankaan ei katsota päteväksi henkilöä, jota voidaan epäillä myötätunnosta työtätekevien joukkojen vapauspyrkimyksiä kohtaan.

Niiden, jotka kehuvat tällaista asiaintilaa "kansanvaltaiseksi", sietäisi hiukan hävetä. Juuri kansanvaltaisuuden kannalta on kohtuullista ja oikeudenmukaista, että valtion virkoihin päästetään vain sellaisia henkilöitä, jotka ansaitsevat ja nauttivat kansan luottamusta. Kansanvaltaisuuden periaatteen toteuttaminen merkitsee valtiokoneiston, ennen kaikkea armeijan ja poliisin komentoportaiden puhdistamista fasisteista ja muista taantumuksellisista aineksista, vastavallankumouksellisista vehkeilijöistä ja provokatioiden järjestäjistä, työläisten pieksijöistä. Se merkitsee tuomarikunnan kokoonpanon tarkistamista saman periaatteen mukaan. Se merkitsee kelvottomien, kansan luottamusta ansaitsemattomien virkamiesten korvaamista kansasta lähteneillä ja kansan asialle uskollisilla virkamiehillä, jotka — mikäli se asian luonteeesen katsoen on suinkin mahdollista — kansa itse valitsee ja jotka vuorostaan ovat tilivelvollisia valitsijoilleen.

Juuri näin on menetelty siellä, missä demokratia on valloitettu kansalle, ja nimenomaan Neuvostoliitossa ja kansandemokratian maissa. Näiden maiden kokemus on riittävästi todistanut myöskin sen, että "yksinkertaisen kansan", työväen ja talonpoikaiston, keskuudesta nousseet lahjakkaat yksilöt ovat pystyneet erinomaisesti komentamaan armeijoita, johtamaan suuria teollisuuslaitoksia, hallitsemaan valtiota.

TALOUDELLINEN KANSANVALTA

Perusteellisinkaan valtiokoneiston demokratisointi ei voi johtaa pysyviin tuloksiin, ellei yhteiskunnassa tapahdu syvällekäypiä tuotanto- ja omistussuhteiden muutoksia kansanvaltaiseen suuntaan, ellei toteuteta taloudellista kansanvaltaa.

Miten taloudellinen kansanvalta voidaan toteuttaa? Siihen ei ole muuta tietä kuin se, jota Neuvostoliitossa ja kansandemokratian maissa on kuljettu: riistäjäluokkien taloudellisen mahdin lopettaminen, tuotannon avainasemien, pankkien ja suurtuotantolaitosten ottaminen yhteiskunnan haltuun, kansan yhteisomaisuudeksi. Tämän tien on viitoittanut selvästi Kommunistinen Manifesti, ja kokemus on osoittanut sen ei vain mahdolliseksi, vaan myöskin ainoaksi oikeaksi kansanvaltaiseksi tieksi. Mitään "kolmatta tietä" ei kukaan ole löytänyt eikä tule löytämäänkään — koska sitä ei ole.

Demokratia edellyttää tasa-arvoisuutta. Mutta tuotantovälineiden yksityisomistukseen ja niiden avulla harjoitettuun työtätekevien riistoon perustuvassa kapitalistisessa luokkayhteiskunnassa

vallitsee syvä juopa riistäjien ja riistettyjen välillä, eikä kansalaisten tasa-arvoisuus ole muuta kuin ulkokultainen puheenparsi.

"Niin kauan kuin on riistoa, ei voi olla tasa-arvoisuutta. Kartanon herra ei voi olla tasa-arvoinen työläisen kanssa, nälkäinen kylläisen kanssa" (Lenin: Valtiosta, s. 18).

Vasta riistäjien taloudellisen harvainvallan nujertaminen ja riistoon rakentuvan luokkajaon poistaminen luo pohjan todelliselle valtiolliselle tasa-arvoisuudelle.

Mutta taloudellinen kansanvalta ei ole välttämätön vain valtiollisen kansanvallan takeena. Se on välttämätön ennen kaikkea yhteiskunnallisen oikeudenmukaisuuden voimaansaattamiseksi, työtätekeviin kansankerroksiin kohdistuvan riiston ja sorron lopettamiseksi, kurjuuden poistamiseksi, hyvinvoinnin turvaamiseksi kaikille. Kun tuotannon määräävänä näkökohtana ei enää ole saalistus, vaan kansan tarpeiden tyydyttäminen, on koko talouselämä saatettu terveelle pohjalle ja luotu edellytykset tuotannon ennenkuulumattomalle nousulle ja kansanjoukkojen hyvinvoinnin herkeämättömälle lisääntymiselle.

Meidän maassamme, missä palkannauttija — mikäli hän sitäkään nauttii — saa tehdä *kolme kuukautta ilmaiseksi työtä maksaakseen yhden vuoden veronsa*, olisi erittäin hyödyllistä pysähtyä ajattelemaan millaista tavatonta *kansan verotaakan helpotusta* se merkitsee, kun kansan työn tulokset eivät mene kapitalististen saalistajien taskuihin, "konnain kukkaroon", vaan koituvat kansan yhteiseksi hyväksi. Suunnattomista sodan hävityksistä ja rasituksista huolimatta, jättiläismäisen rakennustyön vaatimista pääomasijoituksista huolimatta Neuvostoliiton kansalainen maksaa veroina pienen murto-osan palkastaan. Tämä on vain eräs puoli siitä välittömästä aineellisesta hyödystä, jonka taloudellisen kansanvallan toteuttaminen tuo mukanaan työtätekeville joukoille.

Omankin kansamme ennen kuulumattoman raskasta verotaakkaa voitaisiin tuntuvasti keventää jo porvarillisenkin yhteiskunnan puitteissa täysin toteutettavissa olevilla taloudellisilla uudistuksilla. Eräs tällainen kipeän tarpeen vaatima uudistus olisi puu- ja paperiteollisuuden ottaminen valtion haltuun, sen huikeiden miljardivoittojen käyttäminen valtion menojen peittämiseksi. Ajateltakoon vain, millaista huojennusta tämä toimenpide merkitsisi veronmaksajien kukkarossa! Ja onhan suorastaan säädytöntä, että sellaisetkin "sosiaaliset" laitokset kuin henki- ja palovakuutusyhtiöt, jotka tiettävästi ovat hyvin tuottavia rahamyllyjä, saavat jauhaa kultaa yksityisille saalistajille. Todellakin kouluesimerkki vallassaolijaimme niin sanotusta "suomalaisesta" talouspolitiikasta!

Mikä pakottaa valtion kieltäytymään tällaisista käden ulottuvilla olevista erinomaisista tulolähteistä, kun se kerran valittaa rahan puutetta? Mikä estää sitä ottamasta käyttöönsä puu- ja paperikapitalistien hallitsemia metsiä ja teollisuuslaitoksia, jotka oikeutta myöten ovat kansan omaisuutta? Miksi se sallii ahnaiden kapitalististen saalistajien keinotella itselleen miljardeja vielä kansan hengelläkin?

Selitys voi olla vain siinä, että tämä valtio on suurkapitalistien, riistäjien eli nykysuomeksi sanoen "vakauttajien" valtio, jossa noudatetaan periaatetta: kenellä paljon on, hänelle annettakoon lisää, ja kenellä ei ole mitään, häneltä otettakoon sekin pois.

Tästä johtuu, että se jäykkä vastarinta, jota jokainen kansanvaltaiseen suuntaan käyvä taloudellinen uudistus kohtaa pääomanomistajien taholta, on murrettavissa vain työtätekevän kansan yksimielisellä joukkovoimalla.

KUINKA MONTA PUOLUETTA DEMOKRATIASSA PITÄÄ OLLA?

Otsikossa esitetty kysymys ei ole tarkoitettu vakaville ihmisille, vaan niille humoristeille vastoin tahtoaan, jotka luulevat voivansa määritellä jonkin maan demokraattisuuden asteen sen perusteella, kuinka monta puoluetta siinä toimii. Tällaista matematiikkaa on tarvittu sen uskon vahvistukseksi, että Neuvostoliitto, jossa on vain yksi puolue, on "diktatuurimaa" ja että kapitalistiset valtiot ovat "demokratian maita", mikäli niissä on kaksi tai useampi puolue.

Olettakaamme, että olemme tässä kekanneet hyvänkin demokratian mittarin, ja käytelkäämme sitä johdonmukaisesti. Suoritamme siis matematiikkaviisaittemme iloksi pientä ynnä- ja kertolaskua. Amerikan Yhdysvalloissa on kaksi puoluetta, Suomessa kokonaista kuusi. Ja koska kuusi on yhtä kuin kolme kertaa kaksi, päädymme siihen, että Suomi on tasan kolme kertaa demokraattisempi kuin Amerikka, mikä saattaa hyvinkin pitää paikkansa. Samaa viisasta laskutapaa käyttäen saamme selville, että Suomi oli lapualais-fasisminkin valtakaudella kaksi ja puoli kertaa Amerikkaa demokraattisempi, koska täällä oli silloin viisi puoluetta. Mutta ei tämä vielä mitään. Kansandemokraattisessa Puolassa, Unkarissa ja Tshekkoslovakiassa on kussakin kolme puoluetta, kansandemokraattisessa Romaniassa kokonaista viisi. Kertolaskun tulokseksi saamme, että kansandemokraattinen Puola, Unkari ja Tshekkoslovakia ovat kukin puolitoista kertaa demokraattisempia, ja Romania kaksi ja puoli kertaa demokraattisempi Amerikan Yhdysvaltoja. Todellisuudessa ne ovat monin verroin demokraattisempia, sillä molemmat Yhdysvaltain puolueet ovat suurkapitalistien komennossa, kun taas kansandemokraattisten maiden puolueet edustavat

työtätekevää kansaa, työväenluokkaa, talonpoikaistoa ja sivistyneistöä. Älkäämme kuitenkaan kiinnittäkö huomiota tällaisiin "pikkuseikkoihin", vaan tyytykäämme toistaiseksi ynnä- ja kertolaskumme tuloksiin.

Mutta kun mainitsemamme verrattomat matemaatikot vielä tämän jälkeenkin inttävät, että Amerikka on "demokratian maa" ja kansandemokratian maat "diktatuurimaita", tulevat he paljastaneeksi oman matematiikkansa hölmöyden. He tulevat samalla myöntäneeksi sen ilmeisen totuuden, että jonkin maan demokraattisuus ei riipu puolueiden lukumäärästä, vaan jostakin aivan muusta.

Päästäksemme selville vesille vertaamme toisiinsa kahta "yhden puolueen järjestelmän" maata, toisaalta Hitler-Saksaa ja toisaalta Neuvostoliittoa. Hitlerin fasistipuolue tuli valtaan äärimmäisenä taantumuspuolueena, Saksan asetehtailijain värväämänä, rahoittamana ja usuttamana sotapuolueena, militaristien ja monarkistien puolueena. Wille-keisarin poika August Wilhelm ("prinssi Auwi") oli eräs sen keulakuvia. Saksan sotateollisuuspohjojen antaman tehtävän mukaisesti sen ensimmäinen valtioteko oli työväenliikkeen, ei vain kommunistisen puoluen, vaan myöskin sosialidemokraattisen puolueen ja ammatillisten järjestöjen hävittäminen "viimeistä piirtoa myöten". Se tuhosi kaikki demokraattiset laitokset, minkä vertauskuvaksi se lavasti valtiopäivätalon murhapolton. Se löi matalaksi katolilaisen keskustapuolueen. Ainoa puolue, jonka kanssa se löi veljenkättä, oli meidän kokoomuspuoluettamme vastaava Deutschnationale Volkspartei, Kruppin, Hugenbergin, Wille-keisarin ja Hindenburgin puolue. Fasistinen puolue julisti ja toteutti vieraiden kansojen halveksimisen ja orjuuttamisen politiikkaa. Sen ainoa "aikaansaannos" oli sille itselleen onnettomasti päättyneen maailmansodan sytyttäminen.

Neuvostoliiton kommunistinen puolue on sitävastoin syntynyt ja pysynyt työväenpuolueena, työtätekevien kansainvälisen solidaarisuuden ja kansojen veljeyden puolueena. Se esiintyi ensimmäisen maailmansodan aikana johdonmukaisimpana ja päättävimpänä sotaa vastustavana puolueena, rauhan puolueena. Sen ensimmäisiä tekoja hallituspuolueena oli rauhan valloittaminen Venäjän kansalle. Bolshevikkien johtama proletaarinen vallankumous vapautti talonpojat kartanonherrojen orjuudesta, antoi maan talonpojille, mursi suurkapitalistien taloudellisen yksinvallan, antoi pankit, tehtaat ja kaivokset kansan käsiin, toteuttaen siten taloudellisen kansanvallan.

Se toteutti myöskin ennenkuulumattoman laajan valtiollisen kansanvallan, siirtäessään kaiken valtiovallan työtätekevää kansaa välittömästi edustavien Neuvostojen käsiin, murskatessaan vanhan, tsaarinaikuisen valtiokoneiston ja luodessaan sen tilalle uuden, kansan oman valtion, jonka johdossa ovat työläiset, talonpojat ja edistyksellinen sivistyneistö.

Lokakuun vallankumoukseen mennessä oli Venäjän kommunistinen puolue saavuttanut työväenluokan ja talonpoikaiston ehdottoman enemmistön kannatuksen. Siitä, että se edelleenkin jäi ainoaksi työtätekevää väestöä edustavaksi puolueeksi, saavat syyttää itseään oikeistososialidemokraattiset menshevikit ja pikkuporvarilliset sosialivallankumoukselliset ("eserrät"), jotka typerän politiikkansa ansiosta menettivät kaiken luottonsa kansan keskuudessa. Näiden puolueiden johtajat jäivät lopullisesti kenraaleiksi ilman armeijaa lyöttäytyessään kansalaissodassa vastavallankumouksen puolelle. Useiden kansandemokraattisten maiden vastaavien puolueiden johtajat ovat olleet paljoa viisaampia...

Näemme, että mainitsemiemme matematiikkaviisaiden ei onnistu heittää yhteen läjään kahta täysin erilaista "yhden puolueen järjestelmää". Toisessa tapauksessa toteamme kaiken vallan keskittymisen pienen imperialistisen saalistajakoplan käsiin, toisessa taas taloudellisen ja poliittisen *kansanvallan* voimaansaattamisen. Jonkin maan demokraattisuutta tahi epädemokraattisuutta mitattaessa ei ole siis katsottava siihen, *kuinka monta* puoluetta siellä on, vaan siihen, *millaisia* puolueita, *kenen* puolueita, *mitä yhteiskuntaluokkaa* edustavia puolueita. Ei ole katsottava puolueiden lukumäärään, vaan niiden käsiin, siihen, mitä ne tekevät. Riistäjäluokkien asioilla kulkevat puolueet, olkoonpa niitä vaikka yhtä monta kuin vilkkilässä kissoja, ja nimittäköötpä ne itseään "työväen" puolueiksi, "maanviljelijäin" puolueiksi tahi vaikkapa "koko kansan" puolueiksi, ovat haluttomia ja kykenemättömiä ajamaan kansan edun vaatimia uudistuksia. Tällaiset puolueet menettävät ennemmin tahi myöhemmin kansanjoukkojen kannatuksen. Todellinen työväenpuolue sitävastoin saattaa pystyä yksinäänkin hankkimaan kaikkien työtätekevien kansankerrosten luottamuksen kansanvaltaisella politiikallaan, kuten Neuvostoliiton kommunistisen puolueen esimerkki osoittaa.

*

Seuraavassa, viimeisessä luennossa käsitellään yksityiskohtaisemmin *neuvostodemokratian* olemusta.

Propaganda- ja agitatiotyön kysymyksiä

KAISA JUNTTILA:

Sanomalehdistö joukkotyön välineenä

Sanomalehdistö on voittamaton joukkotyön väline. Melkein jokaiseen kotiin ulottuvana se ohjaa lukijainsa ajatuksia, muokkaa heidän katsomuksiaan ja herättää heidän toiminnallisuuttaan. Maamme demokraattinen lehdistö on luvultaan vielä pieni, mutta siitä huolimatta sillä on merkittävä osuus joukkovalistustyön välineenä maaseudun ja kaupunkien työtätekevien keskuudessa.

”Ilman lehdistöä ei ole mahdollista se järjestelmällinen, periaatteellisesti lujan ja monipuolisen propagandan ja agitation suoritus, joka muodostaa puolueemme vakinaisen päätehtävän.” (Lenin).

Jokapäiväisessä joukkotyössämme olemme tulleet toteamaan tämän Leninin määritelmän suuren totuuden. Puolueemme IX edustajakokouksen asettamissa tehtävissä: sodanvastaisen taistelun voimistamisessa, työtätekevien yhteisrintaman rakentamisessa heidän elinetujensa, oikeuksiensa ja rauhan turvaamiseksi on lehdistömme suorittanut arvokasta selvitystyötä. Se on paljastanut Suomen sotakiihoittajien varustautumistoimenpiteitä samoinkuin yritykset Suomen sitomiseksi Amerikan liittolaiseksi hyökkäyksen valmisteluissa Neuvostoliittoa vastaan. Se on osoittanut taantumuspiirien pyrkimykset työtätekevien elinehtojen huonontamiseksi, sorron ja riiston kaikinpuolisen kiristymisen. Lehdistömme suorittaman työn tuloksista voimmekin osoittaa lukuisia esimerkkejä.

Kun maassamme on koottu nimiä yli 750 000 viiden suurvallan rauhansopimuksen aikaansaamiseksi, on demokraattisen lehdistön panos tuloksen saavutuksessa ollut merkittävä. Se on rohkeasti paljastanut sodanvalmisteluihin tähtäävät toimenpiteet ”väestönsuojelu”-puuhineen, sotilaspassintarkastuksineen, karjan- ja kalustojen luettelointineen jne. Siten se on herättänyt ja hälyttänyt kansaamme näkemään uhkaavan vaaran. Lehdistömme on antanut tietoja nimien keräyksen nousevista tuloksista, rauhanrintaman jatkuvasta laajenemisesta ja merkityksestä sodan syttymisen ehkäisemisessä. Näin se on innoittanut ja nostanut yhä uusia voimia aktiiviseen työhön rauhanpuolustajain riveissä.

”Vakauttamisen” varjolla työtätekevien elintasoon kohdistetut hyökkäykset, elintason jatkuva aleneminen hintojen, vuokrien ja verojen kasvaessa ja palkkatulojen pienentyessä on syineen ja seurauksineen tullut julki lehdistömme palstoilla. Vastalauseita, lähetystöjä, vaatimuksia palkankoroitusten saamiseksi on tulvinut SAKlle ja ammattiliitoille. Tämä ammattiyhdistysväen ääni on saanut tilaa vain demokraattisen lehdistön palstoilla. Sen vaikutus näkyy kasvavana työväen toiminnallisuuden vaatimuksena elintason kohottamiseksi.

Vielä esimerkki ”Satakunnan Työn” suorittamasta tuloksellisesta työstä satakuntalaisten laajassa vastarintaliikkeessä Rosenlew-yhtiön suorittaman sähkönhinnan oikeudettoman korotusyrityksen yhteydessä. ”Satakunnan Työ” osoitti olevansa laajojen kansalaispiirien yhteisen asian järkkymätön puolustaja. Lehden osuus voiton saavuttamisessa tässä kamppailussa ei olekaan pieneksi arvioitava.

Esitetyt esimerkit todistavat, miten ratkaisevaa osuutta demokraattinen lehdistö esittää sekä valistajana että järjestäjänä. Nämä esimerkit osoittavat myös, että lehdistömme vaikutus ulottuu paljon laajemmalle kuin mitä varsinainen tilaajakuntamme edellyttäisi. Ja mitä suurempien joukkojen ulottuville lehtemme saatetaan, sitä laajempia kansalaispiirejä niiden totuus tavoittaa.

Tunnemmeko lehtemme!

Jokaisella demokraattisen rintaman lehdellä on oma paikkansa joukkojen keskuudessa. Sen vuoksi on tunnettava eri lehdet, voidaksemme käyttää kunkin lehden tarjoamaa ainehistoa oikeassa ympäristössään.

Työkansan Sanomat puolueen pää-äänenkannattajana on puoluejäsenille tärkein työväline. Se on puolueen ääni, joka osoittaa puolueen linjan sekä tehtävän puoluetyön eri aloilla. Se käsittelee myös kaikkia työväenliikkeen toiminnan ja taistelun kysymyksiä. Voidaksemme löytää lehdestämme vaivattomasti tärkeimmät asiat työmme avuksi ja rakennettavan keskustelun pohjaksi, on tunnettava lehden rakenne. Tärkein lehdessä on pääkirjoitus, joita on kaksi etusivun vasemmassa laidassa. Esim. huhtikuun 22. pn lehdessä ensimmäinen pääkirjoitus: ”Nuorison vaatimus” käsitteli SKDLn eduskuntaryhmän alotetta asevelvollisuuden muuttamisesta palvelusajan lyhentämiseksi 8 kuukaudesta 6 kuukauteen. Erikoisesti nuorisovaltaisissa työpaikoissa ja kokouksissa kirjoitus antaa lähtökohdan nuorison yhtenäisyyttä rakentavalle keskustelulle. Huhtikuun 10. pnä ensimmäisessä pääkirjoituksessa ”Kokoomuksen pannukakku” esitetään yhteenveto kokoomuksen nostamasta välikysymyskeskustelusta hallituksen maatalouspolitiikasta. Yhteenvedossa on lyhyesti ja selvästi esitetty kantamme nykyiseen maatalouspolitiikkaan, mutta siitä käy selville myös muiden puolueiden kannanotot. Jokainen valistustyön tekijä saa kirjoituksesta

oikean lähtökohdan ja suunnan keskustelun pohjaksi. Pakinat käsittelevät myös aina päivän kysymyksiä. Ne tarjoavat usein mainion lähtökohdan keskustelulle. Lehdessä 18. 4. Liukkaan Luikun pakina: " 'Julkisuuden kestävä' salainen kirje" aseistaa keskusteluun oikeistososialidemokraattien hajoitustyön TULssa. Silloin tällöin ilmestyvä "Totuus päivän valheesta" kolmannella sivulla on aina jostakin ajankohtaisimmasta kysymyksestä. Ammattiyhdistysliikkeen ja urheiluliikkeen erikoiskysymykset löytää helposti toiselta ja kolmannelta sivulta. On muistettava katsoa myös etusivun oikean yläkulman uutinen, joka on tavallisesti päivän tärkein.

V a p a a S a n a kansandemokraattisen liikkeen lehtenä kuvastaa ja ohjaa koko demokraattisen rintaman toimintaa. Se on eri demokraattisten ryhmien yhteistoiminnan heijastaja. Lehden toimitukseen osallistuu vasemmistososialidemokraatteja ja kommunisteja ja se seuraa valppaasti kaikkia työväen järjestötoimintaan liittyviä, työväen yhtenäisyydelle myönteisiä virtauksia. Maaseudun ja edistyksellisen sivistyneistön ääni levittäytyy sen palstojen kautta laajempiin kansankerroksiin. Joukkovalistustyöntekijä kiinnittää pääkirjoitusten ja pakinain ohella huomion lehden uutisaineistoon, josta tärkeimmät on sijoitettu etu- ja takasivuille, kuten Työkansan Sanomissakin.

P i i r i l e h d e t ovat kansandemokraattien paikallisia lehtiä, joissa heijastuu myös meidän puolueemme paikallinen työ. Ne selostavat yksityiskohtaisemmin paikallista toimintaa, tapahtumia ja asioita työpaikoilta ja kylistä. Ne voivat nopeasti nostaa keskustelun alaiseksi jonkun paikallisen, mieliä kuohuttavan ja toimintaa vaativan tapahtuman. Työpaikkasivuineen ja muine ainehistoineen ne muodostuvat korvaamattomiksi laajassa joukkotyössämme.

K o m m u n i s t i on joukkovalistustyöntekijöiden oman kasvatuksen ja koulutuksen väline. Se varustaa puoluetyöntekijän marxilaisella tietoudella ja käytännöllisen työn ohjeilla. "Kommunisti" on joukkovalistustyöntekijälle käytännöllisen työn ja teorian opas. Esim. tämän vuoden jokaisessa numerossa on hyviä ohjeita valistustyön aloilta.

Kun tunnemme lehdet ja tiedämme mitä kustakin on saatavissa voimme aina sopivan tilaisuuden tullen välittää joukoille lehtiemme esittämät asiat.

Käyttäessämme lehdistömme aineistoa keskusteluissa, joudumme usein vastakkain porvarillisen ja oikeistososialidemokraattisen lehdistön väittämien, kannanottojen ja vääristelyjen kanssa. Tällöin on muistettava, että jokainen porvarillinen lehti on jonkun kapitalistin tai kapitalistiryhmän omaisuutta ja palvelee uskollisesti rahoittajansa etuja. Oikeistososialidemokraattinen lehdistö on

kommunisminvastaisen taantumusrintaman tukipylväitä. Avoimemmin tai peitetymmin se levittää lukijoihinsa käsityksiä, joiden juurtuminen joukkoihin on suurpääomalle edullista. Tähän tulokseen se pyrkii valehtelemalla, tosiasioita vääristelemällä ja salaamalla. Esim. rauhantaistelun ja työläisten yhteisrintaman rakentamisen kysymykseen se suhtautuu vihamielisesti kylväen välinpitämättömyyttä ja epäuskoa työväenluokan ja kansamme omiin voimiin, sodanvastaisen taistelun mahdollisuuteen ja välttämättömyyteen sekä sen tuloksiin. Sosdem-lehdet pyrkivät ylläpitämään työväenluokan hajanaisuutta, tukahduttamaan ja lyömään työväenluokan yhtenäisen taistelutoiminnan. Näiden periaatteiden mukaisesti rakentuu niiden koko agitatiotoiminta. Niiden huomattavimmat väitteet tulevat esille keskusteluissa työpaikoilla, kokouksissa y.m. Lehtiemme "Muut lehdet" osastolla sekä muissakin artikkeleissa ja uutisissa näitä väitteitä käsitellään ja paljastetaan. Oma lehdistömme antaa käsiimme aseet, joilla pystymme paljastamaan vastustajiemme toiminnan.

Missä lehtiämme pitää olla

Lehdistömme on osoittautunut mitä tehokkaimmaksi työkansan joukkovalistustyön välineeksi. Entistä tarkoituksenmukaisempi käyttö moninkertaistaa sen vaikutusta. Joukkojen mielialojen, asioiden ja toiminnan tulkkina on lehdistömme kosketusta joukkoihin laajennettava. Tähän eivät riitä yksinomaan ponnistelut tilaajien määrän lisäämiseksi, vaan on tehtävä työtä uusien muotojen löytämiseksi lehdissämme olevan aineiston välittämiseksi joukkoihin. Siellä missä on työtätekeviä joukkoja, missä ne kokoontuvat ja käyvät, siellä pitää olla myös lehtemme suorittamassa työtään. Sen pitää olla jokaisessa paikassa tavottamassa itselleen lukijaa ja kuulijaa.

Työpaikat ovat luonnollisesti työläisjoukkojen huomattavin kokoontumispaikka. Mutta tämän lisäksi me tapaamme työläisiä työväentaloissa, kokouksissa, keskustelutilaisuuksissa, työläisjunissa ja -autoissa, työmaaruokaloissa, parturiliikkeissä, yleisissä saunoissa, sairaaloiden odotushuoneissa, saarissa, muissa lepopaikoissa jne. Kaikki nämä ovat paikkoja, joissa käydään keskusteluja yksilöittäin tai ryhmissä. Mielellään otetaan käteen lehti ajankuluksi.

Lehden ääneen lukeminen

Lehden käyttö tarjoaa monia muotoja valistustyöntekijälle. On tutkittava niiden sopivaisuus kussakin paikassa erikseen.

Vaikka lehti tuleekin useaan kotiin, ei lehden ääneenlukua ole hyljeksittävä muuallakaan keskustelun herättämiseksi sekä aloitetun keskustelun selventämiseksi. Lukeminen on vain sovellettava olosuhteiden ja mahdollisuuksien mukaan, mutta myös

järjestettävä erikoisia lukutilaisuuksia päivällistunneilla, kahvitauoilla, työläisjunissa jne. Lukijana toimivan on etukäteen tutustuttava lehden sisältöön, voidakseen löytää sieltä vaivattomasti tärkeimmät ja kuulijoille sopivat kysymykset. Ei kuitenkaan riitä, että valmisteluissa huomioidaan vain *mitä* luetaan, vaan on myös ajateltava *miten* lukeminen suoritetaan. Ei ole tarkoituksenmukaista aina lukea koko kirjoitusta, vaan etukäteen suorittamiensa merkintöjen avulla lukija rajoittuu esittämään kirjoituksesta vain mielenkiintoisimmat kohdat, jotta kuulijan huomio tulee kiintyneeksi tärkeimpään.

Lehden lukeminen ei saa muodostua itsetarkoitukseksi eikä irralliseksi päivänkysymyksistä tai mieliä askarruttavista asioista. Lukeminen on vain apukeino, jolla tuomme kansandemokraattisen liikkeen käsityksen, kannan tai toiminnan työläisten hyväksi kuulijoiden tietoon. Lukemisen avulla on pyrittävä selittämään määrätty työläisiä tai aina kulloinkin k.o. kuulijakuntaa kiinnostava asia, tahi herättämään mielenkiinto johonkin ajankohtaisesti tärkeään taistelutehtävään. Luetun johdosta on saatava viriämään keskustelua. Sitä on kehitettävä kysymysten ja vastausten avulla, sillä kysymykset ja vastaukset ovat ensimmäinen askel aktiiviseen keskusteluun.

Lukutilaisuuden järjestäjällä tulee kuitenkin olla viimeinen sana keskustelussa, jolloin hän suorittaa siitä yhteenvedon. Hyvin järjestetty lehden luku sisältää joukkovalistustyöntekijän huomautukset, kuulijoiden kysymykset ja mielipiteet sekä vastaukset. Aina ei ole tietysti tilaisuutta lehden ääneen lukemiseen, mutta aina on mahdollisuus herättää keskustelua lehtiemme kirjoitusten johdosta.

Miten asetamme lehtiämme näkyville?

Useilla työpaikoilla on mahdollisuus asettaa lehtiämme erikoisiin lukutelineisiin, hyllyihin tai seinälle. Tällöin ne ovat kaikkien vapaasti luettavissa. Jos vakinaista lehtien lukupaikkaa ei ole, niin mikä estää panemasta lehteä kiertämään kädestä käteen jonkun tärkeän asian johdosta.

Lehtiin voidaan aina suorittaa sopivia merkintöjä, alleviivauksia punakynällä tai laatikkoon viivottamista jne., jos halutaan joku asia erikoisesti saattaa huomion kohteeksi.

Myös työväentalojemme pitää muodostua lehtiemme "lukusaleiksi". Työväentaloille tilataan lehtiä ja asetetaan ne lehtitelineisiin tai muuhun niille varattuun paikkaan. Tehdään tunnetuksi, että työväentalolla voidaan lehtiimme tutustua. Myöskin järjestöjen omia mainostauluja voidaan käyttää lehtitelineinä. Esim. Pakilassa vaali- y.m. suurempien kamppailujen aikana SKDLn yhdistyksen mainostauluihin on kiinnitetty lehtiämme jokaisen ohikulkijan luettavaksi.

Lehtileikkeleet työvälineenä

Lehtileikkeleiden kautta asioiden tunnetuksi tekeminen voidaan suorittaa monissa muodoissa. Työpaikoilla, joissa on käytettävissä taulut, joihin työläiset saavat tiedoituksiaan ja ilmoituksiaan kiinnittää, niihin on — joskaan ei kaikkialla — mahdollisuus kiinnittää myös lehtileikkeleitä. Lehtileikkeleitä käytettäessä on poimittava kiintoisimmat kysymykset taululle. Leikkeletaulu voidaan saada hyvinkin mielenkiintoiseksi, jos vastustajain lehdistä osataan ottaa vastaavasti samojen asioiden käsittely. Vastakkain asettelu paljastaa selvästi kuka on työläisten puolesta kuka vastaan. Esim. eräällä työpaikalla Neuvostoliiton hinnanalennusten johdosta asetettiin taululle lehtemme leikkele, jossa huomattavin otsikoin ilmoitettiin hinnanalennuksista. Rinnalle asetettiin Uuden Suomen leikkele, jossa samanaikaisesti ilmoitettiin hintojen noususta meillä. Tällainen vastakkainasettelu herättää keskustelua ja vilkasta mielipiteiden vaihtoa. Leikkeleiden käytön yhteydessä voidaan myös leikatuilla kuvilla ja pilapiirroksilla tehdä joku asia tunnetuksi, herättää myötätuntoa tai saattaa naurunalaiseksi riippuen asian ja kysymyksen luonteesta.

Kirjeenvaihtajia lehtiimme

Voidakseen olla joukkoja varten toimitettu ja joukkojen lehti, on välttämätöntä, että lehtien "toimittajina" on joukkojen keskuudesta tehtaiden, metsien ja peltojen työntekijöitä, kotien äitejä jne. Jokainen kirjeenvaihtaja tuo lehteen joukkojen äänen. Jokainen kirjeenvaihtaja kertoo esim. oman paikkakuntansa tai työpaikkansa rauhantaistelun muodoista ja saavutuksista, palkkakysymyksistä, työmaaterrorista, poliittisesta painoituksesta ja yleensä kaikesta työtätekevien elämään liittyvistä tapahtumista, toiminnasta ja taisteluista. Lehtiämme varten on valittava tällaisia "toimittajia", sillä vain heidän avullaan lehdet pystyvät palstoillaan selvittämään joukkojen mieliä askarruttavat asiat, antamaan vastauksen epäselvyyksiin, auttamaan työläisjoukkoja taistelussa.

*

Joukkovalistustyöntekijäin on opittava käyttämään lehdistömme runsas aineisto työtätekevien joukkojen nostattamiseksi kaikkea epäoikeudenmukaisuutta ja riistoa vastaan. Tämän kautta tapahtuu niiden poliittisen tietoisuuden kasvu ja ne alkavat liikehtiä vääryyksiä vastaan. Demokraattinen lehdistömme on voimakas ase työtätekevien joukkojen nostamiseksi aktiiviseen taisteluun työväenluokan yhtenäisyyden rakentamiseksi ja rauhantilan säilyttämiseksi maassamme.

Puolueemme jokaisen jäsenen on suhtauduttava vakavuudella lehdistömme levikin ja monipuolisemman käytön laajentamiseksi, saadaksemme sen antamat poliittisen joukkovalistustyön aseet tehokkaaseen käyttöön.

ONNI ULASKA:

Kansanbudjetti porvariston ja oikeistososialidemokratian ohjelmassa

Vakaannuttamisen yhteydessä porvarilliset ja oikeistososialidemokraattiset talouspoliitikot ovat siirtyneet puhumaan kansanbudjetista. Kansandemokraattien on aiheellista tutkia mitä tähän käsitteeseen sisältyy ja mihin päämääriin sen avulla pyritään.

Kansanbudjettiajatus tuli julkisuuteen jo 1930-luvulla. Samat syyt kuin nykyisinkin ohjasivat silloisen talouspulan vuosina porvarillisia ja oikeistososialidemokraattisia talouspoliitikkoja pyrkimykseen sitoa valtion talous ja koko kansan talous kiinteämmin toisiinsa. Suunnitelmia ei tuolloin kehitetty pitemmälle, koska II maailmansodan varustamisesta suoriuduttiin entisillä puolinaisilla toimenpiteillä, kansan suuren enemmistön palkkatason ollessa alas poljettuna. II maailmansodan aikana Amerikka ja Englanti siirtyivät sotaa rahoittaessaan käyttämään budjetin perustana kansan tilinpitolaskelmia. Amerikan ja Englannin kapitalistien ohjauksesta muut kapitalistiset maat ovat sodan jälkeen muuttaneet jälleenrakentamisensa sisällön sotavarusteluksi sekä ryhtyneet soveltamaan tämän rahoittamiseksi kansanbudjettisuunnitelmaa "taatakseen mahdollisimman järkiperäisen käytön niukoille taloudellisille voimavaroilleen". (Kansamme Talous N:o 1951/35, Valtiot. tiet. maist. Kaarlo Lindholm).

Pohjoismaissa kansanbudjettisuunnitelmaa lienee pisimmälle sovellettu A-liittoon liittyneessä Norjassa. Norjan kauppa- ja teollisuusministeri, entinen ammattiyhdistysjohtaja, ERIK BROFORSS, luonnehtii kansanbudjettia seuraavasti:

"Tämä budjetti — sitä ei ole sekoitettava valtion meno- ja tuloarvioon — käsittää koko maan taloudellisen toiminnan, niin valtion, kuntien kuin yksityistenkin sektorit. Se antaa kuvan maan taloudellisista voimavaroista, työvoimasta ja sen jakautumisesta eri ammattien kesken, tuotantokapasiteetista, raaka-aineitten saannista ja valuuttatilanteesta. Saatujen voimavaratietojen perusteella laaditaan tulevan vuoden tuotanto-ohjelma elinkeinoelämälle, budjetit vientiä, tuontia ja merenkulkua varten, suunnitelmat investointia ja kulutusta varten sekä erityinen budjetti rakennusalan materiaalitarpeita varten. Kansanbudjetti on pääasiallisesti reaalitaloudellinen budjetti, joka rakentuu todellisten tuotantotekijäin työvoiman, valuutan ja raaka-aineen pohjalle, mutta samalla se sisältää myös yhteenvedon niistä suuntaviivoista, joita hallitus noudattaa hinta-, palkka-, raha- ja finanssipolitiikassa." (Sosialistinen Aikakauslehti 1952/1, siv. 4).

Kansanbudjetti on kapitalistisen "suunnitelmallisuuden" korkein saavutus. Kulutus, investointi ja voitto voidaan täten suuremmassa määrin kuin yksityisen yrityksen puitteissa määritellä valtakunnallisessa mittakaavassa. Kansantalous voidaan saattaa paremmin palvelemaan voittoa. Pääomia voidaan paremmin siirtää pois tuotannon aloilta imperialismin yleisiä tarkoitusperiä enemmän palveleville tuotannon aloille; omassa maassamme metalliteollisuudesta, joka työskentelee Neuvostoliiton markkinoiden varassa, metsäteollisuuteen, joka työskentelee lännen markkinoita varten. Korkeakonjunktuurin aikakaudellakin voidaan supistaa investointeja "kohtuullisen työttömyyden" aikaansaamiseksi, niinkuin maamme rakennusteollisuudessa parhaillaan tapahtuu. Kansanbudjetin avulla voidaan yksityiskohtaisemmin kontrolloida kansan enemmistön, jokaisen perheen ja yksilönkin kotitaloutta, tuloja ja menoja; standardisoida jokainen talous indeksiperhetaloudeksi, jotta voidaan määritellä elintason alin raja, jolle kansan elintaso kapitalistisessa yhteiskunnassa voidaan painaa ja pysyttää siinä estämällä taloudet saamasta "liikaa" ostovoimaa. Kansantulo jaettaisiin niin, ettei kansan enemmistön talouksiin päästettäisi murustakaan enemmän kuin minkä varassa nämä voivat pystyssä hoippua.

Kapitalistien ja oikeistososialidemokraattien lähimpänä kiihkeänä pyrkimyksenä maassamme on vuodesta 1948 lähtien ollut paitsi kansanbudjetin aineksien soveltamisen avulla ehkäistä palkkojen korottaminen, etsiä myös keinoja palkkatason alentamiseksi. Niinkuin tiedetään, tämä talouspolitiikka on jo tuottanut tuloksia; kapitalistien voitot ovat suuresti kohonneet ja kansan enemmistön elintaso on alentunut. Mutta nämä tulokset ovat porvariston ja oikeistososialidemokraattien mielestä liian vaatimattomat. SAKn pääsihteeri hra Lindblom ilmaisee meille Kekkosen I hallituksen loppuvaiheen aikaisia mielialoja tulevaisuuden toiveista. "Oli tarpeen puuttua asiaan siten, että voitaisiin päästä vaikuttamaan järkevämmän kehityssuunnan syntymiseen ja ohjaamiseen" (Sosialistinen Aikakauslehti, 1952 N:o 1, siv. 5). Länsimaitten ja oman maamme taantumuksellisten yhteisen ponnistelun tuloksena syntyneen maalaisliiton ja oikeistososialidemokraattien yhteistoiminnan pystyttämisen jälkeen voitiin ryhtyä asettamaan tavoite-tähtäintä pitemmälle matkalle. Suoritettiin hyppäys linnarauhaan ja siitä vakaannuttamissopimukseen. Niinkuin tiedetään, myös tämä talouspolitiikka on jo tuottanut tuloksia; monet kotimarkkinateollisuuden aloista ovat ajautuneet talouspulaan, kansan

suurelta enemmistöltä puuttuu ostokyky sen tuotteiden kuluttamiseen, suurkapitalistien voitto on edelleen kasvanut, mutta pienyrittäjiä sortuu konkurssiin. Hra Lindblomin mukaan tämä on ollut tavoitteenakin, jonka avulla ”on jälleen astuttu askel järkevää kansantalouden pitoa kohti” (siv. 5) ja jonka saavutuksen ”suomat tulokset ja kokemukset on vain käytettävä hyväksi siirryttäessä laatimaan sekä pitkän tähtäimen ohjelmaa, että suunniteltaessa tulevia uusia vaiheita” (siv. 5). Kokemuksen opettamana voimme varautua siihen, että kansanbudjetin menetelmää tähän astista tehokkaammin sovellettaessa porvaristo ja oikeistososialidemokratia sisällyttävät pitemmän ajan talouspoliittiseen ohjelmaan varsin pitkälle tähtäävät tavoitteensa; sotavarustelumäärärahojen korottaminen, sosiaalimenojen supistaminen ja kuntien menojen lisääminen valtion menojen supistamiseksi, palkkaohjepäätöksen muuttaminen SAKn esityksestä enemmän työkohtaisuuspalkkajärjestelmäksi nimellispalkkojen alentamiseksi, kotimaan hintatason edelleen korottaminen ja suurkapitalistien verotuksen helpottaminen. Erikoissuunnitelmat näitä varten ovat valmistumassa. Katsokaamme vielä pitemmälle. Jos porvaristo ja oikeistososialidemokratia pääsisivät nämä tavoitteensa toteuttamaan, niin seuraavassa vaiheessa asetettaisiin tavoitteeksi sotaseikkailujen jälleen aikaansaaminen, kapitalistisen maailman koko riskin suuntaamiseksi Pohjolaan 1939 tapaan.

Porvariston ja oikeistososialidemokratian on suunnitelmissaan otettava huomioon joukot. Kansan suuren enemmistön kerroksia ei voida valmentaa alistumaan kansanbudjettisuunnitelmalla entistä tehostetummin riistettäväksi ilmaisemalla niille totuus. Kansanbudjettisuunnitelman toteuttaminen tapahtuukin ”inflaation vastustamisen” vanhan kyltin varjossa. Erittäinkin SAKn jäsenjoukkojen tuen saaminen on tarpeen vaatima. Hra Lindblom opettaa meitä näin: ”Elleivät suuret ja voimakkaat tekijämme, ammattiyhdistysliike ja sosialidemokraattinen puolue, pidä tästä huolta, on mahdollista että suunnitelmatalous ei saa maassamme sille kuuluvaa jalansijaa” (siv. 5). Oikeistososialidemokraattien hallinnassa oleva jälleenrakennettu SAT-verkosto voidaan perehdyttää kansanbudjetin tarkoitusperiin salaisien ohjeiden välityksellä, mutta laajemmat rehelliset ihmiskerrokset on pyrittävä voittamaan mukaan pitkän tähtäimen ohjelman kypsyttelyaikana tekemällä ”joukoille entistä selvemmäksi kansanbudjetin merkitys” (siv. 5). Ei olekaan sattuma, että porvarillisten talouspoliitikkojen ohella SAKn pääsihteeri ja johtaja Hakulinen julkisen sanan välityksellä iskostavat joukkojen mieliin kansanbudjettisuunnitelmaa; edellinen ammattiyhdistysväelle, jälkimmäinen puolueväelle.

Niin innokkaasti oikeistososialidemokratia rynnistelee kansanbudjettisuunnitelman kehittämisessä, että porvarillisia piirejä syytetään riittävän mielenkiinnon puuttumisesta. ”Monet johtavat kansantalousmiehet ja teoreetikot eivät ole omaksuneet kansanbudjettiajatusta ja ryhtyneet edesauttamaan tämän tapaisen ajatteluprohjan laajentamista”. Tähän tapaan hra Lindblom purkaa harmiaan porvarillisia piirejä kohtaan, sekä sinkahuttaa opettajilleen uhkauksen, ettei ”ratkaisu sellaisenaan ole heistä kiinni” (siv. 3). Edelleen hra Lindblom antaa tietää, että kansanbudjettisuunnittelussa ollaan porvarillisia talouspoliitikkojakin korkeampien voimien asialla, jonka vuoksi on kiirehdittävä, sillä ”asian selvittäminen niille, jotka näitä asioita ratkaisevat, antaisi suuremmat edellytykset myönteiselle kehitykselle ja nopeuttaisi sitä myös suuresti” (siv. 3).

Purnatessaan porvarillisia talouspoliitikkoja vastaan hra Lindblom tulee lausuneeksi avoimen kehoituksen kapitalisteille luopua ”sellaisesta päähänpinttymästä, että kansanbudjetin laatiminen olisi sellaisenaan kulkemista sosialismia kohti” (harv. O. U., siv 3). Voinemme pitää tätä oikeistososialidemokraatin omaa tunnustusta kansanbudjetin olemuksesta esittämämme arvion varmennuksena. Kansanbudjettisuunnitelmalla ei ole täten mitään yhteistä työväenliikkeen eikä sosialismin kanssa. Kansanbudjetti on osa maamme kapitalismin tämän kauden talouspolitiikkaa hra Tannerin tunnetun ”taloudellisen valmiustilan” toteuttamiseksi oloissamme, Atlantinliiton sotasuunnitelmien yleisissä puitteissa. Tämän tarkoitusperän oikeistososialidemokratia yrittää hämätä uskottelemalla ympäristölleen, että kansanbudjettisuunnitelmalla muka astutaan ”askel taloudellista demokratiaa kohti” (harv. O. U. siv. 5). Kuten tunnettua, oikeistososialidemokratia käytännössä kieltää sosialismin, ja sosialismiin siirtymisen ensimmäisen portaan, suurtuotannon todellisen kansallistamisen eli oikean taloudellisen demokratian, ja asettaa tilalle sellaisen ”taloudellisen demokratian” periaatteen, jossa oikeistososialidemokraatit yhdessä kapitalistien kanssa kansanbudjetin avulla ryöstävät kansan työn tulokset aivan tarkoin kapitalistien sotavarustuksiin ja voittoihin. Hra Lindblomin esittämänä ajatus on niin selvä, ettei sitä voida väärin ymmärtää! Kun tiedämme, että oikeistososialidemokraateille kannatuksensa antaneissa työtätekevien kerroksissa on leviämässä syvenevä tyytymättömyys johtajien politiikkaa kohtaan, ei ole jätettävä kiinnittämättä huomiota hra Lindblomin vaatimukseen, että ”tälle saavutukselle (”taloudelliselle demokratialle” O. U.) sosialidemokraattisesti ajattelevan väen on annettava oma arvonsa” (siv. 5).

Hankittakoon miten paljon tahansa, korvattakoon sosialidemokraattisten työläisten sosialistiset ihanteet miten hyvänsä kansanbudjettisuunnitelmasta herroille Lindblomeille lankeavilla lihavilla rahatuloilla, niin jokaisen, joka on oikeistososialidemokratialle kannatuksensa antanut, tulee pysytellä rivissä johtajiston toimenpiteitä arvostelematta — sellainen on oikeistososialidemokratian ajattelutapa.

Porvarilliset ja oikeistososialidemokraattiset kirjoittajat toivovat, että kansanbudjettisuunnitelmaa käsiteltäisiin työväenliikkeessä ja erikoisesti ammattiyhdistysliikkeessä. Tämä pyyntö tulisi täyttää. Kun kansanbudjettisuunnitelma tunnetaan, niin sitä voidaan myös oppia hallitsemaan. Kansanbudjettisuunnitelman oikealla tavalla tutkiminen ammattiyhdistysliikkeessä ei voi johtaa tässä tilanteessa mihinkään muuhun tulokseen kuin voimistuvaan vaatimukseen, että kapitalistien etuja palveleva "vakauttamis"-politiikka on muutettava ja että SAKn on toimeenpantava jäsenäänestys palkkojen korottamiskysymyksestä.

Kansanbudjettisuunnitelma on maahamme kuljetettu lännestä. Atlantin-liiton takana oleva kansainvälinen rahanyrkki tarvitsee voittoa, sotavarusteita ja sotilaita enemmän kuin ennen. Yleinen tarkoitus on puristaa näitä esiin kansojen keskuudesta kansanbudjettisuunnitelman avulla.

Kirja-arvosteluja ja -katsauksia

Sosialistisen teollistamisen tiellä

J. V. Stalin: **Teokset. X osa.** Julkaisija Karjalais—Suomalaisen SNTn Valtion Kustannusliike. Petroskoi, 1951. Maahantuoja Kansankulttuuri Oy. Helsinki. 434 sivua, hinta 150:—.

Neuvostovallan kansainvälinen ja sisäinen asema

J. V. Stalinin Teosten X osaan sisältyvät hänen kirjoituksensa, puheensa ja selostuksensa elo—joulukuulta 1927. Neuvostoliiton kansainvälistä asemaa vaikeuttivat silloin suurvaltojen provokatooriset hyökkäykset Neuvostoliiton edustajia vastaan eri puolilla maailmaa. Maan sisällä taas puoluevastainen trotskilais-zinovjeviläinen oppositio teki kaikkensa saadakseen aikaan hajaannusta työväenluokan ja puolueen riveissä ja siten horjutettua taloudellista rakennustyötä. Neuvostoliiton kansainvälisestä asemasta puhuessaan Stalin sanoikin: "Meillä on täysi syy sanoa, että 'rauhallisen yhteiselämän' kausi alkaa olla ohi ja luovuttaa paikkansa Neuvostoliittoa vastaan suunnattujen imperialististen hyökkäilyjen ja intervention valmistelun kaudelle" (s. 310). Tältä ajalta peräisin olevista Stalinin teoksista saa elävän ja valaisevan erittelyn kansainvälisistä ja Neuvostoliiton sisäisistä ristiriidoista. Ne auttavat ymmärtämään ei vain sen ajan kehitystä, vaan myös niitä syitä ja voimia, jotka ovat vaikuttamassa nykyhetken kehitykseen niin kansainvälisesti kuin kansallisestikin eri maissa ja valtioryhmissä.

Vuoden 1927 loppuun mennessä alkoivat jo näkyä sosialistisen teollistamispolitiikan saavutukset. Neuvostovaltio oli lyhyessä ajassa päässyt merkittäviin saavutuksiin. Teollisuuden ja maatalouden kokonaistuotanto ylitti jo sodanedellisen tason. Teollisuudessa kasvoi nopeasti sosialistinen sektori yksityiskapitalistisen sektorin kustannuksella, kohoten 28 %:iin koko teollisuuden määrästä. Teollistamisella oli siten selvä sosialistinen luonne ja sosialistisen järjestelmän voitto teollisuuden alalla oli tosiasia ja kysymys "kumpi voittaa" oli siellä jo ratkaistu sosialismin hyväksi.

Mutta samanaikaisesti kun teollisuudessa oli todettavissa voimakasta eteenpäinmenoa, oli maataloudessa, varsinkin viljanviljelyksen alalla havaittavissa toisenlainen kuva. Vaikka maatalous kokonaisuudessaan oli sivuuttanut sodanedellisen tason, oli sen päälan — viljatalouden tuotanto vain 91 % sotaa edeltäneestä tasosta ja tavaraviljan määrä, joka saapui markkinoille kaupunkiväestöä varten, oli vieläkin alhaisempi, vain n. 37 % sotaa edeltäneestä tasosta. Kaiken lisäksi oli havaittavissa merkkejä tavaraviljan tuotannon jatkuvasti alenevasta suunnasta.

Periaatteellinen taistelu opposition murskaamiseksi

Neuvostovaltion ja bolshevikkipuolueen edessäolevien suurten rakennustyön tehtävien toteuttaminen ja vaikeuksien voittaminen

oli mahdollista vain kokoamalla puolueen ja työväenluokan kaikki voimat taisteluun niiden puolesta. Sitä varten oli ennen kaikkea saatettava loppuun trotskilais-zinovjeviläisen blokin aatteellinen murskaaminen. Stalin suorittaa jättiläismäisen työn paljastaen monissa puheissaan ja selostuksissaan opposition valheellisen ja teoreettisesti kestämättömän puoluevastaisen ohjelman.

Puolueen Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean yhteisessä täysistunnossa heinä—elokuun vaihteessa 1927 pitämässään puheessa Stalin käsittelee yksityiskohtaisesti opposition puoluevastaisia kannanottoja ja toimintaa. Hän osoittaa ne peruskysymykset, joissa oppositio on langennut leniniläisvastaiselle linjalle ja ajautunut toimintaan puoluetta vastaan. Ensimmäisenä on opposition pyrkimys täydentää leninismiä trotskilaisuudella, se, että oppositio ei luota Neuvostoliiton työväenluokan voimiin ja kykyyn johtaa talonpoikaiston perusjoukkoja neuvostovallan lujittamiseksi ja sosialistisen rakennustyön voittoon viemiseksi. Oppositio "ei käsitä ja itse asiassa ei tunnusta leniniläistä proletariaatin hegemonia-aatetta (talonpoikaistoon nähden) proletariaatin diktatuurin valloittamisessa ja varmistamisessa, sosialistisen yhteiskunnan loppuun rakentamisessa erillisessä maassa" (s. 81).

Opposition toisena perussyntinä oli sen yritys "salavihkaa likvidoida Leninin opin sosialismin voiton mahdollisuudesta yhdessä maassa". Kolmantena peruskysymyksenä oli sen kielteinen suhtautuminen puoluetta, sen yhtenäisyyttä, sen rautaista kuria kohtaan. *"Leninismi opettaa, että proletaarisen puolueen edut vaativat puoluepolitiikan kysymysten tietoista pohtimista, puoluejoukkojen tietoista suhtautumista puoluejohtoon, puolueen puutteellisuuksien arvostelua, sen virheiden arvostelua. Mutta samalla leninismi myöskin vaatii, että kaikkien puolueen jäsenten on tinkimättä toteutettava puolueen päätöksiä, kun kerran nämä päätökset on tehty ja kun puolueen johtavat elimet ovat hyväksyneet ne"* (s. 87). Oppositio rikkoi näitä leniniläisen puolueen periaatteita vastaan järjestämällä ryhmäkuntia ja toimimalla puolueen päätöksiä vastaan.

Stalinin perusteellinen arvostelu paljasti ja murskasi opposition kaikkisa kansainvälisen vallankumousliikkeen ja Neuvostoliiton sosialistista kehitystä koskevissa kysymyksissä. Samalla hän antoi erinomaisen katsauksen vallankumouksellisen liikkeen kehitykseen eri maissa. Siihen tutustuminen aseistaa jokaista ymmärtämään nykyhetkenkin imperialisminvastaisen taistelun ongelmia niin siirto- ja puolisiirtomaissa kuin kapitalismin emämaissakin.

Stalinin taistelu opposition murskaamiseksi teostensa X osassa on sikäli mielenkiintoinen, että siinä on nähtävissä sekä opposition muuttuminen että puolueen suhteen muuttuminen oppositioon. Heinä—elokuun vaihteessa Stalin piti tarpeellisena olla kiirehtimättä opposition erottamista puolueesta ja asetti sille puolueeseen jäämisen ehdoksi virheiden tunnustamisen. Syys—marraskuuhun mennessä, kun oppositio oli jälleen lupauksistaan huolimatta syönyt omat lupauksensa ja rikkonut puolueen päätöksiä vastaan, Stalinin asenne oppositioon muuttui. Puheissaan Kominternin TPKn puhemiehistön ja Kansainvälisen kontrollikomitean yhteisessä täysistunnossa sekä puolueen KKn ja Keskuskontrollikomitean yhteisessä täysistunnossa Stalin osoittaa, että oppositio on luisunut vastavallankumouksellisten esiintymisten tielle. "Trotskilaiset ovat muuttuneet. Myöskin puolueen organisatiopolitiikka trotskilaisia kohtaan on täytynyt muuttua". Keskuskomitea erotti Trotskin ja Zinovjevin puolueesta. Vuoden lopulla pidetty puolueen XV edustajakokous hyväksyi erottamispäätöksen ja päätti lisäksi erottaa useita muita opposition toimihenkilöitä. Puolue heitti riveistään aatteellisesti vararikkoutuneen ja vastavallankumouksen tielle luisuneen opposition, jonka takana edustajakokouksen edellä käydyssä puoluaväittelyssä ei ollut edes 1 prosenttia puolueen jäsenistöstä.

Maan johtaminen viisivuotissuunnitelmien ja maatalouden kollektivisoimisen tielle

Samanaikaisesti kun Stalin kävi hellittämätöntä taistelua puoluevastaista oppositiota vastaan hän kiinnitti suurta huomiota maan taloudellisen elämän kehittämiseen. Puolueen Keskuskomitea valmistelee jo suuntaviivoja ensimmäistä viisivuotissuunnitelmaa varten ja hahmoittelee tehtäviä siirtymiseksi maatalouden kollektivisoimisen tielle. Valaiseva tässä suhteessa on Stalinin laaja toimintaselostus NKP (b)n XV edustajakokouksessa.

Hän toteaa siinä Neuvostoliiton kansallistulojen kasvun tapahtuvan ennätysmäisellä vauhdilla kapitalismin suurmaihin verraten. Tosiasiat puhuvat maan muuttumisesta maatalousmaasta teollisuusmaaksi ja nopeasta kehityksestä sosialismia kohden, samalla kun kapitalistiset ainekset tulevat yhä enemmän syrjäytetyiksi. Stalin osoittaa, että sosialistisen suurteollisuuden tuotanto on vuoden 1926—27 aikana kasvanut 18,2 %lla ja seuraavana vuonna tulee lisääntymään 15,8 %lla sekä viisivuotiskaudella 76,7 %lla, niin että vuonna 1931—32 teollisuustuotanto tulee kaksinkertaiseksi sodanedelliseen tuotantoon verraten. Stalin toteaakin, että teollisuuden kehitysvauhti, erittäinkin sosialistisen teollisuuden kehitysvauhti on jo saavuttanut ja sivuuttaa kapitalististen maiden teollisuuden kehityksen. Hän osoittaa sen olevan välittömänä todistuksena neuvostolaisen tuotantojärjestelmän etevämmyydestä kapitalistiseen järjestelmään verraten.

Viisivuotissuunnitelmien toteuttaminen on vahvistanut tämän arvion täysin oikeaksi. Neuvostoliiton teollisuus kehittyy vuodesta vuoteen vain sille saavutettavissa olevalla vauhdilla. Vasta toisen maailmansodan jälkeen, kansandemokratian maiden alkaessa sosialistisen rakennustyönsä, maailma on saanut todeta, että näissä maissa teollisuus kehittyy vastaavanlaisella vauhdilla.

Maatalouden alalla Stalin toteaa suhteellisen hitaan kehitysvauhdin, joka "johtuu maataloustekniikkamme tavattomasta takapajuisuudesta ja maaseudun liian alhaisesta kulttuuritasosta ja varsinkin siitä, että meidän hajanaisella maataloustuotannollamme ei ole käytettävissään niitä etuisuuksia, mitä on meidän suurella yhteenliitetyllä kansallistetulla teollisuudellamme" (s. 327—328).

Maaseudulla jatkui suurten tavaratalouksien pirstoutuminen pieniksi talouksiksi ja pienten pirstoutuminen kääpiötalouksiksi, jotka muuttuivat puolittain luontaistalouksiksi ja kykenivät tuottamaan vain vähän tavaraviljaa. Stalin osoittaa, että maatalouden alalla on vain kaksi mahdollisuutta: j o k o siirtyä kapitalistiseen suurtuotantoon, mikä merkitsisi talonpoikaisjoukkojen häviöönjoutumista, työväenluokan ja talonpoikaiston liiton loppua, kulakkien voimistumista ja sosialismin tappiota maaseudulla, t a i

yhdistää pieniä talonpoikaistalouksia suuriksi sosialistisiksi talouksiksi, jotka kykenevät käyttämään traktoreita ja muita nykyaikaisia koneita maatalouden kohottamiseksi.

"Ulospääsy on siinä, että pienet ja pienimmät talonpoikaistaloudet liitetään vähitellen, mutta varmasti, ei painostuksen, vaan esimerkin ja vakuuttamisen avulla, suurtalouksiksi yhteiskunnalliseen, yhteisen, kollektiivisen maanmuokkauksen pohjalla, käyttäen maatalouskoneita ja traktoreita, käyttäen maanviljelyksen voimaperäistämisen tieteellisiä keinoja. Muita ulospääsyjä ei ole" (s. 328—329).

Tämä suunta maatalouden kollektivisointiin vapaaehtoisuuden ja vakuuttamisen pohjalla johti — kuten tunnettua — voittoon, maataloustuotannon jatkuvan kasvun ja talonpoikaiston hyvinvoinnin lisääntymiseen saaden Neuvostoliiton maataloudessa aikaan sellaisen muutoksen, joka on verrattavissa vain Lokakuun vallankumouksen aikaansaamaan muutokseen, kuten Stalin on sanonut.

Kapitalistisen talouspulan ennustaminen

Perustellessaan eri yhteyksissä sosialistisen rakennustyön loppuunsuorittamisen mahdollisuutta Neuvostoliitossa Stalin joutui jatkuvasti erittelemään kansainvälistä tilannetta ja kapitalismin sisäisiä ristiriitoja, jotka vaikeuttavat imperialististen valtojen Neuvostoliittoa vastaan tähdätyn hyökkäyssodan valmisteluita. Kumotessaan mm. Zinovjevin väitteitä kapitalismin vahvistumisesta Stalin osoittaa, että kapitalismin osittainen vakaantuminen ei merkitse kapitalismin lujittumista ja vallankumouksen asian menetystä. *"Vakaantumisesta kasvavat esiin kapitalismin kriisi ja sen tuhon valmistelu"*, hän sanoo, ja viitaten kapitalistisen tuotannon kasvuun markkinoimismahdollisuuksien jäädessä entiselleen sekä fasistisen hyökkäyksen voimistumiseen työväenluokkaa vastaan, hän kysyy: "Merkitsevätkö nuo tosiasiat sitä, että vakaantuminen on käynyt kestäväksi? Eipä tietenkään! Päinvastoin juuri nuo tosiasiat aiheuttavat maailman kapitalismin kriisin kärjistymisen, joka kriisi on verrattomasti syvempi kuin viimeisen imperialistisen sodan edellä ollut kriisi" (s. 53).

"Juuri se tosiasia, että kapitalismi järkiperäistää tekniikkaa ja tuottaa suunnattomat määrät tavaroita, joita markkinat eivät kykene nielemään, juuri se tosiasia johtaa siihen, että imperialistien leirissä kärjistyy taistelu menekkimarkkinoista, pääomien vientimarkkinoista, että karttuu syitä uutta sotaa varten, maailman uudelleen jakamiseksi" (s. 54).

Puolueen XV edustajakokouksessa muutama kuukausi myöhemmin Stalin jälleen korostaa ajatusta kapitalismin vaikutusalueiden ahtaudesta ja tuotannon noususta ja sanoo: *"Siitä juuri syntyykin mitä syvin, mitä kärkevin maailman kapitalismin pula, joka kantaa kohdussaan uusia sotia ja uhkaa vähäisimmänkin vakaantumisen olemassaololle. Osittaisesta vakaantumisesta kasvaa esiin kapitalismin pulan voimistuminen ja paisuva pula luhistaa vakaantumista — sellaista on kapitalismin kehityksen dialektiikka historian nykyisellä ajankohdalla"* (s. 294).

Hahmoitellessaan kapitalismin pulan esiinkaivamisen sen markkinoiden ahtaudesta Stalin osoitti samalla, että pula ei ole mikään luonnonvoimainen välttämättömyys, jota ei voitaisi välttää. Jos kapitalismi *"voisi nostaa työläisten palkkoja muutamia kertoja*

suuremmaksi, jos se voisi parantaa tuntuvasti talonpoikaiston aineellista asemaa, jos se voisi täten kohottaa vakavasti miljoonien työtätekevien ostokykyä ja laajentaa sisäisten markkinoiden vastaanottokykyä" (s. 54), se voisi päästä uhkaavasta kriisistä.

Sisäisiä markkinoita laajentamalla, työtätekevien joukkojen ostokykyä kohottamalla voidaan turvata laajennettu kysyntä tavaroille, tuotannon kasvu, täystyöllisyys ja työtätekevien hyvinvoinnin lisääntyminen. Tämä yksinkertainen ja kaikkien käsittämä tosiasia, jonka Neuvostoliiton ja kansandemokratian maiden käytäntö on todistanut täysin mahdolliseksi, ei kuitenkaan mahdu kapitalismin "vakauttajien", mm. maamme porvarillisten ja oikeistososialidemokraattisten hallitusmiesten järkeen. He toteuttavat täysin päinvastaista "ostovoiman supistamisen" politiikkaa. Stalin oli oikeassa sanoessaan, että *"juuri sen tähden, kun kapitalismi ei käytä 'tulojaan' työtätekevän enemmistön hyvinvoinnin kohottamiseen, vaan riiston tehostamiseen ja pääoman vientiin... juuri sen tähden taistelu menekkimarkkinoista... synnyttää vimmattua taistelua maailman vaikutusalueiden uudelleen jakamisesta, taistelua, joka on jo tehnyt uuden imperialistisen sodan kiertämättömäksi"* (s. 54).

Sodan vaaran lisääntyessä Stalin korosti v. 1927 — kuten nytkin — rauhallisten suhteiden säilyttämistä kapitalistisiin maihin. *"Meidän suhteemme kapitalistisiin maihin perustuvat siihen, että me pidämme mahdollisena kahden vastakkaisen järjestelmän olemassaoloa. Käytäntö on osoittanut sen täysin mahdolliseksi"* (s. 311). Hän osoittaa, että se on mahdollista juuri siksi, että kapitalistiset maat tarvitsevat menekkimarkkinoita ja Neuvostoliitto on mitä laajin markkinapaikka, joka rakennustyössään tarvitsee kapitalistimaiden tuotteita.

Stalinin nerokas ennakkonäkemys kapitalismin pulan esiinkasvamisesta sai vahvistuksensa, kun vuoden 1929 lopulla puhkesi yleismaailmallinen talouspula, jota seurasi kiihtyvä kilpavarustelu, sodanpesäkkeiden muodostaminen Euroopassa ja kauko-Idässä sekä vihdoin toinen maailmansota. Tämän historiallisen opetuksen varteenottaminen nykyään on erikoisen välttämätöntä, sillä kapitalistinen maailma on toisen maailmansodan jälkeen ollut saman ongelman edessä kuin v. 1927. Nytkin se etsii markkinoita tuotteilleen sodasta, jota jo käydään Koreaa ja Kiinaa vastaan. Nytkään kapitalismi ei tahdo käyttää olemassaolevia mahdollisuuksia markkinoittensa rauhanomaista laajentamista varten Stalinin osoittamalla tavalla. Kapitalistiset valtiot, ennen kaikkea USA, kieltäytyvät rauhallisesta yhteistyöstä ja kauppavaihdosta Neuvostoliiton ja kansandemokratian maiden jatkuvista tarjouksista huolimatta. Ne turvautuvat mieluimmin työtätekevien joukkojen ostokyvyn supistamiseen, elintason alentamiseen ja sotavarustelujen kiihdyttämiseen ja kuitenkin äskettäin päättynyt Moskovan taloudellinen konferenssi, joka auttoi solmiamaan eräitä kauppasopimuksia mm. Englannin ja Neuvostoliiton välillä, osoitti vakuuttavasti, että kauppavaihdon laajentaminen kaksin—kolminkertaiseksi Neuvostoliiton ja kapitalistimaiden välillä on täysin mahdollista.

Stalinin opetukset mielessä on erikoisesti syytä toivoa, että nämä mahdollisuudet käytettäisiin hyväksi. Toisen maailmansodan jälkeen kapitalististen maiden järjestelmästä on lohjennut pois itä-Euroopan kansandemokraattiset maat ja suuri Kiina, mikä seikka on syventänyt kapitalismin

yleistä pulaa, supistanut sen markkinoita jyrkästi ja tehnyt menekkipulasta pysyvän ilmiön. Se on horjuttanut koko kapitalismin perusteita, joita mikään sota ei voi lujittaa. Kansojen rauhanliike uuden sodan estämiseksi ja kansojenvälisen rauhallisen yhteistoiminnan aikaansaamiseksi osoittaa, että maailman kansat asettuvat sotaa vastaan ja kapitalismin tulee yhä vaikeammaksi turvautua siihen ainoana epäluonnollisena keinona markkinoitten laajentamiseksi, keinona, joka jo toisessa maailmansodassa osoittautui tehottomaksi ja sille kohtalokkaaksi.

Lokakuun vallankumouksen ja Neuvostovallan olemuksesta

Stalinin Teosten X osaan sisältyy useita kirjoituksia ja lausuntoja, joissa hän selvittää Lokakuun vallankumouksen ja Neuvostovallan luonnetta ja merkitystä. Keskustelussa ulkomaalaisen työläisvaltuuskunnan kanssa, johon osallistui myös Suomen edustaja, hän kumoaa useita porvarillisen propagandan kuluneita ja valheellisia väittämiä (joita kuitenkin yhä vielä toistetaan) ja valaisee neuvostojärjestelmän olemusta. Kirjoituksessaan "Lokakuun vallankumouksen kansainvälinen luonne" ja puheessaan "Kansainvälinen tilanne ja Neuvostoliiton puolustus" hän selvittää Lokakuun vallankumouksen historiallista merkitystä ja korostaa Neuvostoliittoa maailman vallankumouksen tukikohtana. Erikoisesti hän tähdentää välttämättömyyttä suojata Neuvostoliittoa imperialismin taholta tulevilta hyökkäyksiltä.

Stalin puhuu siitä, että ihmisten ja ryhmien tai puolueiden vilpittömyyttä on arvosteltava heidän tekojensa eikä puheittensa perusteella. Hän osoittaa, että on olemassa eräs kysymys, joka on vedenjakajana kaikkien ryhmien ja virtausten vallankumouksellisuuden tarkistamiseksi: suhde Neuvostoliittoon, kysymys Neuvostoliiton puolustamisesta. Sen perusteella hän antaa täsmällisen määritelmän vallankumouksellisesta ja internationalistista.

"*Vallankumouksellinen* on se, joka varauksitta, ehdottomasti, avoimesti ja rehellisesti, ilman salaisia sotilaallisia neuvotteluja on valmis suojaamaan, puolustamaan Neuvostoliittoa, sillä Neuvostoliitto on maailman ensimmäinen sosialismia rakentava proletaarinen vallankumouksellinen valtio. *Internationalisti* on se, joka varauksitta, horjumatta, ilman ehtoja on valmis puolustamaan Neuvostoliittoa sen vuoksi, että Neuvostoliitto on maailman vallankumousliikkeen tukikohta eikä tätä vallankumousliikettä voida suojata ja viedä eteenpäin puolustamatta Neuvostoliittoa. Sillä ken luulee suojaavansa maailman vallankumousliikettä sivuuttaen Neuvostoliiton ja sitä vastaan, hän menee vallankumousta vastaan, hän luisuu ehdottomasti vallankumouksen vihollisen leiriin" (s. 56).

Stalin luonnehtii Lokakuun vallankumouksen erikoisuuden aikaisempiin vallankumouksiin verraten ja selvittää siten, miksi todellisen vallankumouksellisen on puolustettava Neuvostoliittoa:

"Menneisyydessä vallankumoukset päättyivät tavallisesti siihen, että vallan peräsimeen tuli jonkun riistäjäryhmän tilalle toinen riistäjäryhmä. Riistäjät vaihtuivat, riisto jäi." Mutta Lokakuun vallankumous ei asettanut tehtäväkseen "yhden riistomuodon saattamista toisen riistomuodon tilalle, yhden riistäjäryhmän asettamista toisen riistäjäryhmän tilalle, vaan ihmisen harjoittaman toisen ihmisen kaikenlaisen *riiston hävittämisen*, kaikkien ja kaikenlaisten *riistäjäryhmien hävittämisen*" (s. 257—258).

Ja Stalin osoittaa, että sosialismin ilmeiset menestykset rakennustyön alalla ovat todistaneet havainnollisesti, että "proletariaatti *voi* menestyksellisesti hallita maata *ilman* porvaristoa ja porvaristoa *vastaan*, että se *voi* menestyksellisesti rakentaa teollisuutta *ilman* porvaristoa ja porvaristoa *vastaan*, että se *voi* menestyksellisesti johtaa koko kansantaloutta *ilman* porvaristoa ja porvaristoa *vastaan*, että se *voi* menestyksellisesti rakentaa sosialismia huolimatta kapitalistisesta ympäristöstä" (s. 260).

Kulunut neljännesvuosisata on antanut yhä uusia todistuksia työväenluokan kyvystä hallita maata ja rakentaa taloutta ilman porvaristoa ja porvaristoa vastaan. Neuvostoliiton sosialistisen järjestelmän kasvu ja kehitys kommunismia kohden, sen rakennustyön valtavat saavutukset, kansan elintason pysähtymätön nousu rinnan tuotannon nousun kanssa, huolenpito väestön sosiaalisesta turvallisuudesta, kansansivistyksen sekä tieteiden ja taiteiden kehitys todistavat vakuuttavasti, että maata voidaan hallita ja kansantaloutta kehittää ilman porvaristoa ja porvaristoa vastaan paremmin ja nopeammin kuin konsanaan kapitalismin vallitessa.

Ne, jotka eivät tahdo tunnustaa näitä tosiasioita, tosiasioita, jotka vahvistavat nämä Stalinin sanat, ne pyrkivät kääntämään kehityksen pyörää taaksepäin valmistamalla uutta sotaa Neuvostoliittoa ja kansandemokratian maita vastaan. Ne valmistavat ja räjähdyttävät atomipommeja, ne kehittävät kemiallisia ja bakteerituhoaseita, ne eivät ajattele ihmisten hyvinvoinnin kohottamista, vaan ainoastaan riistojärjestelmänsä lujittamista. Mutta Stalinin lukuisat lausunnot hänen Teostensa X osassa osoittavat, että samoin kuin imperialistien aikaisemmat yritykset ovat johtaneet sosialistisen rauhanleirin laajenemiseen ja voimistumiseen, samoin tulee tapahtumaan vast'edeskin. Kansojen edistyksellinen liike rauhan, vapauden ja sosialismin puolesta, joka nojautuu yhteiskunnallisten kehityslakien huomioonottamiseen, tulee voittamaan. Siitä puhuu vakuuttavasti Stalinin Teosten X osa.

S. S-o.

Merkkipäiviä kesäkuussa

1 Kansainvälinen lastenpäivä.

3/1945 Perustettiin Suomen Demokratian Pioneerien Liitto (SDPL).

4 Puolustusvoimien lippupäivä.

5/1900 Työläisnaisliitto perustettiin.

13/1917 Yleisvenäläinen Työläis- ja Sotilasneuvostojen kokous avattiin.

18/1936 Maxim Gorki kuoli.

22/1941 Natsi-Saksan hyökkäys Neuvostoliittoon alkoi.

24/1945 Voiton paraati Moskovan punaisella torilla.

25/1941 Suomi yhtyi virallisesti sotaan Saksan rinnalla.

25/1950 Syngman Rheen joukkojen hyökkäys Pohjois-Koreaan.

28/1914 Sarajevon murha — lähtölaukaus ensimmäiseen maailmansotaan.

SISÄLTÖ:

A. H.: Periaatteellisen selvyyden merkityksestä työväenliikkeen kehityksessä 257

Toivo Karvonen: Katsaus kansainväliseen taloudelliseen tilaan 265

Mirjam Suvanto: Amerikkalaisten imperialistien maailmanherruuspyrkimysten ilmeneminen Länsi-Euroopassa. 273

Mauno Sillfors: Osuustoimintaliikkeen nykyiset tehtävät 281

Teorian kysymyksiä:

T. Lehen: Luentoja valtiosta. V. Demokratian valloittaminen kansalle 288

Propaganda- ja agitatiotyön kysymyksiä:

Kaisa Junttila: Sanomalehdistö joukkotyön välineenä 302

Onni Ulaska: Kansanbudjetti porvariston ja oikeistososialidemokratian ohjelmassa 308

Kirja-arvosteluja ja -katsauksia:

S. S-o: Sosialistisen teollistamisen tiellä 313

Toimitus ja konttori: Helsinki, Kotkankatu 9. Puhelin: toimitussihteeri 493 204, konttori vaihde (Lehtitalo) 70 491, 779 214 (suora johto). Postisiirtotilin n:o 78 444.

Toimituskunta: Matti Janhunen (pää- ja vastaava toimittaja), Sulo Suvanto, Tuure Lehen, Heikki Kuusinen, Aili Mäkinen, Eino Nevalainen.

Tilaushinnat: kotimaassa 1/1 vsk. 600:—, 1/2 vsk. 300:—, 1/4 vsk. 150:—, Ruotsiin, Tanskaan, Norjaan ja Islantiin 1/1 vsk. 720:—, 1/2 vsk. 360:—, 1/4 vsk. 180:—, muualle ulkomaille 1/1 vsk. 900:—, 1/2 vsk. 450:—. Irtonumerot mk 60:—.

UUSI 250 cm³ MOOTTORIPYÖRÄ

AWO 425

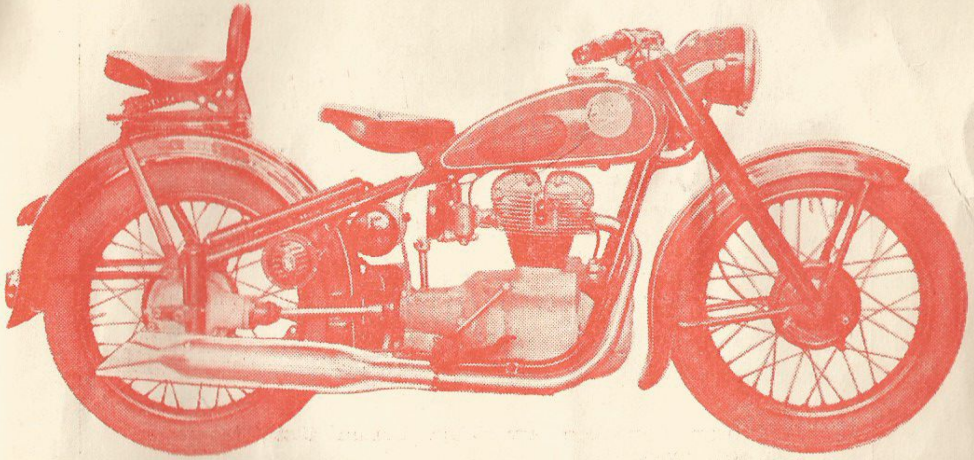

AWO on paras,

sanovat asiantuntijat. Sen luja, hyvinsuunniteltu rakenne, voimakas moottori ja hyvä jousitus tekevät siitä maantiennielijän, joka imeytyy hyvin tien pintaan niin suoralla kuin mutkissakin, nousee mäet helposti ja kuluttaa vähän bensiiniä.

Moottori 1 sylint. 4 taht.
teho 12 hv.
sylint. tilav. 250 m³
kierrosluku 5.500/min.
teleskooppihaarukka, takajousitus, kardaaniveto
paino täydessä ajokunnossa 140 kg
bensiinikulutus 70 km/t-vauhdilla n. 3 l./100 km
bensiinisäiliön tilav. 12 l.
ajonopeus yli 100 km/t.

SAAPUNEET MAAHAN
TEHKÄÄ TILAUKSENNE

Maahantuoja
Oy Rego Ab
HKI - LASIPALATSI
PUHELIN 11701